

உட
கடவுள்துணை.
திருச்சிற்றம்பலம்.
திருவருட்பிரகாசவள்ளலாரென்னும்
சிதம்பரம் அல்லது வடலூர்
இ ரா ம லி ங் க சு வ ரா மி க ள்
அருளிச்செய்த

திருவருட்பா இ ங் கி த ம ர வு.

848

இஃது,
திருக்கைலாசபரம்பரைப்
பொம்மபுரம்
ஸ்ரீ - சிவநாளபுலையதேசிகராதீனத்துக்கு
சிதம்பரம் ஸசானியமடம்

ஸ்ரீமத் - இராமலிங்கசுவாமிகளவர்கள்

மாணக்கருள் ஒருவரும்

சென்னை பச்சையப்பமுதலியார் காலேஜ்

தமிழ்ப்பண்டிதருமாமிய

க. வ. திருவேங்கடநாயகிவினால்

இயற்றப்பட்ட உரையுடன்,

குளத்தூர் - குப்புசாமி முதலியாரால்

சென்னை :

கலாரத்நாகர யந்திரசாலையில்

அச்சிற் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

குரோதிஸ் அலா ரவ்.

1904.

கடவுள் துணை

மு க வு னை,

முத்தொழிற்றலைமைசா லத்தருமிதையையும்
எப்புலமையுந்தரு மொப்பில்பாரதியையும்
மேகத்துவத்தமிழ்குர வகத்தியப்பிரானையும்
எங்குருவிராம லிங்கதேசிகனையும்
அன்புடனிறைஞ்சியே யின்புறுபுலமையின்
ஆற்றல்கொளறிஞர்முன் போற்றியேகிளப்பது :—

இங்கிதமாலை என்னும் இப்பிரபந்தம் சிதம்பரம் அல்லது வடலூர்
ராமலிங்கசுவாமிகளால் அருளிச்செய்யப்பட்ட பல பிரபந்தங்களின் தொ
யான திருவருட்பாவென்னும் நூலினுள்ளதொரு அரிய பிரபந்தமாம்.
தம் - குறிப்பு ; * “இங்கிதம் - குறிப்பானிகமும் உறுப்பின்றொழில்”
ற்றருளினர் பரிமேலழகரும். மாலை - ஈண்டுப் பாமாலை ; பல பூக்க
ால் அலர்மணமுடைத்தாய் அணிபெறத்தொடுத்தொரு அலங்கல்போல
து பலபாட்டாற் றொடுக்கப்பட்டமையின் மாலையெனப்பட்டிக் காரணக்
ரியாய்ப் பிரபந்தத்தின்மேற்றயிற்று.

ஈண்டு இங்கிதமென்பது தாருகவனமுனிவர் மகளிரின் கருவபங்கிமித்
சிவபெருமான் கொண்ட பிஷாடன ஞாந்தத்திறைநோக்கி அத்தவாமங்கை
தவமயங்கினராய் உள்சூறையோடு வினாயவினாக்களுக்கு அப்பெருமான்
மெய்ப்பாடாகவும் உரையாகவும் விடுத்த விடைகளின்மேலது. இது காமம்,
நகை, கருணை, வீரம், உருத்திரம், அச்சம், இழிப்பு, வியப்பு, சாந்தம் என்
னும் பொருட்சுவை ஒன்பானுள் காமச்சுவையை வெளிப்படையாகக் காட்டுவ
தாயினும், ஏனைச்சுவைகளையும் குறிப்பிற் பெரிதும் காட்டுகின்றதய்த்துணர்க.

† “காமப் பகுதி கடவுளும் வரையார்” என்று ஆசிரியர் தொல்காப்
பியனார் அருளிய சூத்திரத்தில் பகுதி யென்பதற்கு ஆசிரியர் நச்சினர்க்
டியர் “கடவுன்மாட்டுக் கடவுட் பெண்டிர் நயப்பனவும், அவர்மாட்டு
டபப் பெண்டிர் நயப்பனவும், கடவுள் மானுடப்பெண்டினை நயப்பன
ிறவுமாம்.” என்று விசேடித்தவாறு முனிமங்கையர் பெருமான்

* குறள் ௪௫ - அதிகாரம் ௨ - உரைவிசேஷம்.

† தொல்காப்பியம் - பொருள் - புறத்திணை - ௨௮.

பக்கலில் மயல்பூண்டதும் பெருமான் அவர்மாட்டு மயல்பூண்டமைபோல நடித்ததுமாகிய விசேடங்களை உணர்த்துதலையே விஷயமாகக் கொண்டுள்ளதாதலின், இது பாடாண்டிணைப் பகுதியதாம். பாடாண்டிணை என்பது ஒருவருடைய ஒளி, ஆற்றல், ஈகை, அளி என்னுமிவற்றை ஆராய்ந்து சொல்லுவது ; இதனை * “ஒளியுமாற்றலு மோம்பா லீகையும் - அளியுமென் றிவை யாய்ந்துதாத்தன்று.” என்பதனாலும், கடவுளென்றது ஈண்டுச் சிவ பெருமானை யென்பதனை † “முக்கனான் முயக்கம்வேட்ட மக்கட் பெண்டிர் மலிவுகாத்தன்று” என்பதனாலும் உணர்க. இப்பாடாண்டிணை புறத்தினைக் குறித்தேனும், ஆசிரியர் ‡ “பாடாண் பகுதி கைக்கிளைப் புறனே.” என்று கூறினமையின் இதுவும் ஆற்றலாகிய சிறப்பினையே ஒதுதலால் கைக்கிளை யகத்தினைக்குப்புறமாக ஆளப்பட்டதென்க.

இந்தால் இற்றைக்கு ௩௨ - வருடங்கட்கு முற்பட்டது. இன்னாலாசிரியர் கருணைக் குலத்திலே இராமையப்பின்னையின் திருக்குமாரராய் கலி 4925-ல் சுபாறுநூறு புரட்டாசிமீன் 21௨ உதித்தவர். கருவிலே திருவுடையாரொன்று விதக்கும்படிச் சின்னஞ் சிறுவயதிலேயே பத்திமேலிட்டு ஆராமையோடு பரமனைப் பாடியாரும் பான்மையராயிருந்தனரொன்று எனக்கெழுத்தறிவித்த இறைவரான பெரியகாவணம் முருகேசமுதலியா ரொன்பவர் கூறியுள்ளார். அவர் பெரியகாவணத்தில் இச்சுவாமிகளுடன் வாசித்த ஒருசாலையர். பின்னர் இச்சுவாமிகள் பத்திப்பயிர் வளர்த்தாங்கு வளர்வுற்றுச் சுவாதுபூதிச் செல்வராய் வதிந்து, ஆதிபுரி ஒளதும்பரகோத்திரம் முதலிய திருநாமங்களுடைய திருவொற்றியூர்த் தலத்தே வீற்றிருக்கும் தியாகராஜப்பெருமானை நித்தியசேவை செய்தலென்னும் விரதம்பூண்டொழுகி அப்பெருமான் சந்நிதியில் உட்பிராகாரத்தில் அமரும் பாலசுப்பிரமணியப் பெருமான் சந்நிதியிலேயே முதற்புத்தகமும் இரண்டாம் புத்தகமுமாகத் தற்காலம் பதித்துள்ள பிரபந்தமனைத்தும் பெரிதும் பாடியருளினொன்ப. இவராலருளப் பட்டு இப்போது வெளிப்போந்துள்ளவைகளையன்றி இன்னும் அச்சியற்றப் பதிக்கலும் பாடல்களும் பலவுளவாம். இவர் கோத்திராரூபமாகப் பாடுதலில் வல்லவையென்றிச் சொற்செறிவும் பொருட்செறிவும் நவரசமும் அணியுமமையப் பாடவல்லரல்லரொனச் சிலர் கூறிய பயனில் கூற்றினைக்கேட்டு, இதுவும் பெருமான் திருவுள்ளம்போலுமென மதித்துத் தம் பால் அவ்வாற்றல்களும் அமைந்துள்ளமை வெளிப்படுப்பான் பிறர் வேண்டுகோளின்படி இவ்விவ்விதமாலேப் பிரபந்தம் பாடியதாகக் கர்ணபரம்பரை வழக்கமுண்டு. இவ்வாசிரியர் சரித்திரம் இத்தமிழ்நாட்டில் பிரசித்தமாக வழங்கிவருதலின் மற்றவற்றை இங்கு விரித்திலன். இவர் ஸ்ரீமுகநூலுதையு 19௨ புனர்மூசு நகைத்திரத்தில் சமாதிகொண்ட மர்ந்தனர்.

* புறப்பொருள் வெண்பாமாலை பாடாண்படலம் - க.

† ஐடி சூ.

‡ தொல். பொருள் - புறத்திணை - உரு.

குறிப்புப் பொருளமைந்த சொற்செறிவுகளே நிரம்பப்பெற்ற இன்னு லுக்கு இலக்கண இலக்கியத் தேர்ச்சியுடைய புலவர்பெருமான்களே ஆசிரி யர்கருத்து ஈதெனவறிந்து உரைவகுக்கத்தக்கவர். அது ஏன் போல்வார்க்கு எட்டுணையும் இயலாதென்பதைத் தெற்றெனத் தெரிந்துவைத்தும், திருக் கைலாசபரம்பரைப் பொம்ம்புரம் ஸ்ரீ சிவஞானபோலையதேசிக ராதீனத்துச் சிதம்பரம் ஈசானியமடம் ஸ்ரீமத் இராமலிங்கசுவாமிக ளவர்களுள்பால் யா னும் இச்சென்னைப் புதுவண்ணாரப்பேட்டை வித்தியாவிர்த்தி நிலயசபை உபா த்தியாயர் ம - ஈ - ஈ - ஸ்ரீ சே. சூரப்பநாயடவர்களும் பாடங்கேட்டபோது குறித்துவைத்த குறிப்புரை யிருந்தமையின், ஒருவாறு தொகுத்தெழுதத் தலைப்பட்டேன். இன்னும் செய்யுள்களுக்குப் பிறர் தம்மனம் போனவாறு உரைவகுத்தலைக் கண்டமையின் இவ்வாறன்றி யாம் கேட்டவாறு ஒருரை வரைந்து வெளியிடின் இன்னற்பொரு ளாராய்வார்க்கு உதவியாமென்ப துட் கொண்டு, கேட்டபடியே அவ்வச் செய்யுள்களில் அமைந்துள்ள செம்பொ ருள் இலக்கணப்பொருள் குறிப்புப்பொருள் முதலிய பொருளுட்பங்களை விளக்கி யெழுதிச் சுவாமிகளவர்களால் பரிசோதிப்பித்து அச்சிற் பதிப்பித்த னன். இவ்வுரையை வெளியிடும்படி மிகமுயன்று என்னை இரவும்பகலும் துண்டியதேயன்றி அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தப் பொருட்சகாயமும் செய்த ம - ஈ - ஈ - ஸ்ரீ குளத்தூர். குப்புசாமிமுதலியாரவர்கள் நன்றி மிகப் பாராட்டத்தக்கது. இவ்வபிமானியனைப்போல மற்றும் சிலபுண்ணியர் சகா யர்களாயின் இன்னும் சில தூறுக்கு உரைவகுத்தும் சிலதூல் பரிசோதித் தும் அச்சிற்பதித்து வெளியிடலாகும்.

அன்பார்களே ! தமிழ்ப்பாஷையின் அருமைபெருமை தெரிந்த தாங்கள் இவ்வுரையில் காணுங் குற்றங்களையும் மற்றும் புதுமையாகக் காணும் நயங் களையும் எனக்கறிவித்து என்னை ஆசீர்வதிக்க வேண்டுகின்றனன். சுபம்.

இங்ஙனம்

தாழ்மையுள்ள,

க. வ. திருவேங்கடன்.

உ
செவமயம்.

செவ கணபதி துணை,
திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவருட்பா.

இங்கிதமாஸையுரை.

காப்பு.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஒருமாமுகனையொருமாவையூர்வாகனமாயுறநோக்கித்
திருமான்முதலோர்சிறுமையெலாந்தீர்த்தெம்மிருகண்மணியாகிக்
கருமாலகற்றுங்கணபதியாங்கடவுளடியுங்களித்தவர்பின்
வருமாகருணைக்கடற்குமரவள்ளலடியும்வணங்குவாம்.

(இதன்பொருள்.) ஒருமா முகனை ஒருமாவை ஊர் வாகனமாய் உறநோ
க்கி—ஒரு கயமுகாசுரனையும் ஒரு மாமரவடிவாகிய ரூபத்மனையும் (பேரரிச்
தாம்) செலுத்தும் வாகனமாகி (அவர்தம்பால்) அடையநோக்கியருளி;
திருமால் முதலோர் சிறுமை எலாம் தீர்த்து—(அவ்விருவராலும்) திருமால்
முதலிய தேவர்களுக்கு (தீர்த்திருந்த) குறைவுகளைத்தையும் நிவர்த்தி
த்து; எம் இரு கண்மணியாகி கருமால் அகற்றும்—எங்கள் இருநேத்திர
ங்களிலுள்ள மணிபேரல் லீனங்கிப் பிறவிமயக்கத்தை ஒழித்தருளுகின்ற,
கணபதியாம் கடவுள் அடியும் அவர் பின்வரும் மா கருணை கடல் குமர
வள்ளல் அடியும்—விசாயக்கடவுளுடைய திருவடிகளையும் அங்கடவுளின்
பின்னர்த் திருவவதாரஞ்செய்த மிக்க கிருபைக்கடலாகிய முருகக்கடவு
ளுடைய திருவடிகளையும்; களித்து வணங்குவாம்—மகிழ்ந்த இறைஞ்சு
வாம். ஏறு.

(வினோதீதூர்ப்பு) கயமுகாசுரனை மூடிகவாகனமாகியும் ரூபத்மனை
மயிவாகனமாகியும் உறநோக்கினுரென்பது. இவ்வண்ணமே சீழ்நவந
றையும் நிரனிறையாகக்கொள்க. நோக்கி தீர்த்து ஆகி அகற்றமெனியுணை

யும். சிறுமைதீர்த்தலாதிய விசேடங்கள் குமாரவள்ளையுங் குறித்துநின்
றன. நன்மைநீமைகளைப் பகுத்துக் காட்டலின் கண்மணிகளை உவயித்த
னர். எடுத்தகாரியம் இடையூரின்றி இனிதுமுடித்தற்கு ஏற்புடைக்கடவு
ளாகிய விராயகக்கடவுள் வணக்கமும், வழிபடுகடவுளாகிய முருகக்கடவுள்
வணக்கமும் ஒருங்குகூறியபடி. இஃதாலாசிரியர் சென்னையில் வசித்தகாலங்
களில் முருகக்கடவுளைச்சுட்டியியற்றிய செய்யுட்களெல்லாம் திருவொற்
றியூரில் ஸ்ரீ படிம்பக்கநாதர் சந்நிதியின் உட்பிராகாரத்தில் வீற்றிருக்கும்
முருகக்கடவுளைச்சுட்டியே யியற்றினரென்பதும், அககடவுளே இவர்க்கு
உபாசனாமூர்த்தி யென்பதும் பிரசித்தம். இங்ஙனமே பிறரும் சிலநூல்க
ளிலே காப்புச்செய்யுளில் கந்தவேளையுங்கலந்து துதித்திருப்பதும் காண்க.

பாடாண்டிணை.

கடவுண்மாட்டு மானிடப்பெண்டர் நயந்தபக்கம்.

(வினாவுத்தரம்.)

அறசீர்க்கழிகெடிலடி. யாசிரியவிருத்தம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவார்கமலத்தடம்பிணை சூழ்செல்வப்பெருஞ்சீரொற்றியில்வாழ்
மருவார்கொன்றைச்சடைமுடிகொள்ளாளிவர்க்குட்பலிகொடுகா
றெருவாதடைந்தேனினிநமச்சிங்குதவவருத்தோறுன்முலைமே
லிருவாரிடுநீயென்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேய.

(இ-ள்.) திரு ஆர் கமலம் தடம்பிணை சூழ் செல்வம் பெருஞ்சீர் ஒற்றி
யில்வாழ்—இலக்குமி குடி கொள்ளும் செந்தாமரைமலர்கள் செறிந்த தடா
கங்களும் வயல்களும் சூழ்ந்ததாய்ச் செல்வத்தோடு பெரும்புகழ்படைத்த
திருவொற்றியூரில் வாழ்கின்ற; மரு ஆர் கொன்றை சடைமுடிகொள் வ
ன்னல் இவர்க்கு பலிகொடு—மணநிரம்பிய கொன்றைமாலிகை யணிந்த ச
டாமருடத்தையுடைய கடவுளாகிய இத்தியாகேசப்பெருமானுக்கு (இடிதந்
பொருட்டுப்) பிச்சையைக்கொண்டு; காள் ஒருவாறு அடைந்தேன்—யான்
அகலாது அணுகினன்; இனி நமக்கு இங்கு உதவ வருந்தோறு—இனி
மேல் எமக்கு ஈண்டு அன்னமளிக்க வரும்பொழுதெல்லாம்; உன் முலை
மேல் இருவார் இடுநீ என்கின்றார்—உனது தலங்களில் இருவாரை நீ இடு
வாய் எனக்கூறுகின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்—அடி சோழியே இவ்வா
றுரைப்பன்பொருள் என்னை? ஏ-று.

(வி-து.) கொடு கொண்டுஎன்பதன் இடைக்குறை. மேல் ஏழனுருபு.
வன்னல் - வரையாதுகொடுப்போன்; இது இத்தலத்திலே வேண்டுவார் வே
ண்டுகிறே யீவோராய்த் தியாகேசனைத் திருகாமல்கொண்டு பெருமான் வீற்
றிருத்தலை யுணர்த்தியபடி. பின்வருமிடங்கடோறும் இதுவே பொருளா

கக் கொள்ளல் நேர். ஒருவாதென்பது நீங்காதெனவும் ஒருவம்பெனவும் பொருள் படுதலின், அதற்கெதிராக இருக்கச்செனவும் இரு வம்பெனவும் பொருள்பட இருவாரென்று ரொனவும்; நான் ஒருவம்புசெய்தேன் அதற்கெவர் இருவம்புசெய் என்றாரொனவும், உதவவருந்தோறும் உனது கற்பில் வழவாதிரு, கொண்டுவந்தது தீர்த்தமேல் வார், ஆன்னமேல் இடி, இன்னும் கா தற்பெருக்கால் உனது தனங்கள் பூரித்தலின் ஒருகச்சமையாது இருகச்சணிக என்றாரெனவும் இங்ஙனம் பலபொருள்கொள்ளக்கிடப்பதோர்க. இருகச்சணிதலை * “ஏயுமிருவாரெழினொருவாயிக்கவலி—வீயு மெனவெழுந்தபெயம்முலையான்” என்பதனானும் உணர்க. முலை-தனம், முல்லை, (கற்பு.) ஏடி. தோழிமுன்னிலை; விளியேற்று நின்றது. தான் அகச.

தண்ணாமலரைமதிநதியைத்தாங்குஞ்சடையாரிவர்தமைநா
னண்ணலொற்றியிருந்தவரேயையரேநீர்யாரென்றே
னண்ணரிடத்துமப்பலத்துநடவாதவர்நாமென்றுசொலி
யெண்ணாதருகேவருகின்றரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) தண் ஆர் மலரை மதி நதியை தாங்கும் சடையார் இவர் தமை நான்—குளிர்ச்சிபெற்ற கொன்றைமலரையும் சந்திரனையும் கங்கையையும் ஏந்தும் சடைமுடியையுடைய இத்தியாகேசப் பெருமானையான்; அண்ணல் ஒற்றியிருந்தவரே ஐயரே நீர் யார் என்றேன்—அண்ணலே! திருவொற்றியிருந்தவரே! ஐயரே! நீர் யாரெனவினாவினேன்; நாம் நண்ணரிடத்தும் அம்பலத்தும் நடவாதவர் என்று சொல்லி—யாம் (நம்மை) அணுகாதாரிடத்தும் அம்பலத்திலும் நடவாதவர் என்று (விடை) கூறி; எண்ணாது அருகே வருகின்றார்—யோசிக்காது சமீபத்தில் அணுகுகின்றார்; ஏடி சேடி இது என்? ஏ-று.

(வி-து.) ஒற்றியிருந்தவரே ஐயரே யென்பது திருவொற்றியுரிமர்ப்பவரே! பிராமணகுலத்தவரே! என வியந்தேனாகவும், இவர் ஒற்றியிருந்தனிராக வின் எம்மரபினரோ வெனச் சந்தேகிக்கத்தக்கவரே நீர்யாரென வினாவி யதாகக் கொண்டனரெனவும், நடவாதவரென்பது-நண்ணரிடத்துச்செல்லாதவர், அம்பலத்திலே காளியோடு நடனவாதையுடையவர் எனப் பொருள்பட்டு நிற்பதன்றியும், நீ நண்ணினமையானும் நின்னால் அழகிய பலன் சித்தித்தலானும் நின்னினின்றும் யாம் நடவாதவரே யென்றாரெனவும், நண்ணரிடத்துநட, அம்பலத்து வடி தவர்கடம் என்றாரெனவும், இங்ஙனம் பலபொருள்பட்டுநிற்பதோர்க. அண்ணல்-பெருமையிற் சிறந்தோர்; இது விளியேற்றது. நண்ணர்-பண்கவர், அணுகத்தகாதவர். அம்பலம்-சபை, அழகிய பிரயோசனம். அருகுவருதல்-இனி ஒற்றியிருந்தவராகேமெனக் கூட்டத்தை ந"டி அணுகவருதல்.

“பிட்டினை திமண் சுமத்தவொற்றிப்பிச்சைத்தேவரிவர்தமைநான்
நட்டின்மலர்க்கையிடத்தெதுவோதனத்தைப்பிடியுமென்றாரத்தேன்
மட்டினொருமுன்றுடனேமுமத்தர்தலையீதென்றசொலி
மெட்டிமுலையைப்பிடிக்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேயு.

(இ-ள்.) பிட்டின் கதி மண் சுமத்த ஒற்றி பிச்சைதேவர் இவர்தமை—பிட்டின்பொருட்டு வையகையாற்றின் மண்ணை முடியீற்சுமத்தவரும் திருவொற்றிபூரில் வாழ்பவரும் பலியேற்றுண்பவருமாகிய இக்கடவுளை; தட்டின் மலர்கையிடுத்து ஏது—(கொடுத்தலில்) தடைபடாத செந்தாமரைமலர்போலும் கரத்தில் (உள்ளது) என்னை? ஒதனத்தை பிடியும் என்று நான் உரைத்தேன்—அன்னத்தை (அதில்) ஆற்றிக்கொள்ளும் நீன்று நான் பகர்க்கேன்; ஈது மட்டின் ஒரு மூன்றுடன் ஏழு மத்தர்தலை என்று சொலயி—இது எமது கையிலுள்ளது தேனையுடைய ஒருபதுமத்தரின் (பிரமாவின்) சிரம் என்று (இவர்விடை) கூறிவிட்டு; எட்டி முலையை பிடிக்கின்றார்—தாவி (என்) தனத்தைப் பற்றுக்கின்றார்; ஏடி சேடி இது என்? ஏ-று.

(வி-நு.) கையிடச்சது ஏது ஒதனத்தைப் பிடியுமென்றவழி ஏது வெண்ணுங் கெளவிக்குப் பிரமதேவர் கபாலமென விடையிந்து, ஒதனமென்பதன் ஒகாரத்தை முத்திய எதுவென்பதொடு புணர்த்த வினாவிடைச்சொல்லாகக்கொண்டு தனத்தைப்பிடிக்கின்றாரென்பது, ஒரு மூன்றுடன் ஏழு ஒருபது; இத்துடன் மத்தரென்பது சேர, ஒரு பதுமத்தரென்றாகி, முன்மடித்த பிரமதேவரான் ஒருவரை யுணர்த்துகின்றது.

மடையிற் கயல்பாயொற்றிநகர்வன்னலாகுமிவர்தமைநான்
மடையிற் கனிவாற்பணியென்றேயருளீருரியருடையென்றேன்
கடையிற்படுமோர்பணியென்றேகருதியுரைத்தேமென்றுரைத்ததென்
னிடைபிற்குலையையுரிக்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேயு.

(இ-ள்.) மடையில் கயல் பாய் ஒற்றிநகர் வன்னல் ஆகும் இவர்தமை—நீர்மடையிற் சேல்கள் எதிரேறிப்பாயும் திருவொற்றிபூரி லமரும் தியாகேசராகிய இவரை, நான் அடையில்—யான் உம்மிடம் வந்தடைந்தால்; உரிநர்உடை கனிவால் பணி என்றே அருளீர் என்றேன்—உம்முடைய தோலாகிய குளிர்த்த ஆடையைப் பட்டாடையென்றே இரக்கத்தால் அருள்கின்றீரில்லை என்றிசைத்தேன்; (யான்இசைத்தது) கடையில் படும் ஓர் பணிஎன்றே கருதி—கடையிற்பொருத்திய பட்டாடையென்றே சிந்தித்து; உரைதேம் என்றாரைத்து—நின்றுரை மிகலினிதென்று கூறி; என் இடையில் கலையை உரிக்கின்றார்—என்மருங்கிலுள்ள ஆடையை யவிழ்க்கின்றார், ஏடி சேடி இது என்? ஏ-று.

(வி-நு.) தோலாகிய பட்டாடையை அருளீரென்றேகருக, இவர் அவ்வாக்கியத்தை “அருளையுடையர் எனதுடை (பழையதன்றிக்) கடையிற்பொருந்

தியதொரு புதியபட்டாடையென்றே கருதி உரியீர்” என்றதாகக்கொண்டி, கலையை யுரிக்கின்றோன்பது. தொடுத்திருப் பரிசுத்தமுடைமைதோன்றக் கடையிற்படுமோர் பணியெனவும், தமதாடை முதலியவற்றினும் தாழ்த்தண வாயினும் தலைவராதையா தியவற்றை வெடிகல்விரகமங்கைய ரியல்பாகலின், உரியுடையருரீரொனவுங் கூறியதென்க. பட்டாக விதப்பதை * “பெட்டுப் பட்டாவுரி கொண்டோன்றென் வெங்கைப் பிரான்” என்பதனானும், தலை வராடை வெஃகலை † “பட்டினை பொழித்தனன் அதழுக்காமென நின்றகிலி னுக்கே” என்பதனானும் அற்க. பணியென்றது-பாற்கடல் கடைதலிற்பட்ட வாசகியென்னும் பணியெனக்கருதி, ‘வா, சுசிப்பாயாக என்றருரீர்; உடையுரியீர்; என்றதாகக்கொண்டு கலையையுரிக்கின்றோனனுமாம். இப்பொருட்க ண்கனிவாற்பணியென்பதற்கு, முதிர்ந்த வாலையுடைய பணியெனவும், கடை -முதனிலைத் தொழிற்பெயரொனவுக்கொள்க. அன்றியும் ‘உரியுடையீர் உம க்குத் தொண்டிசையுதொழுதுவே பணிப் பிராக’ என்றதாகக்கொண்டியான் கேட்டது இறுதியிற்கிடைக்கும் ஒரு தொண்டையே என்று சிந்தித்து (அதற் கு விக்கினமாக) என்னிடத்துள்ள கலையைக் கலையின்றோனினும் பொருத் தும். இதிற் கலை என்றது கலாநி தத்துவங்களை.

மன்றன்மணக்குமொற்றிநகர்வாணராகுமிவர்தமைநா
னின் நன்பொடுங்கையேந்தனத்தையேற்றோர் கலத்திற்கொளுமென்றே
என்றன்புடையாபெ ண்கலத்தினுங்கொண்டிடுவென்றுசொலி
யென்றன் முலையைத்தொடுக்கின்றரிநுதான்சேடியென்னேக.

(இ-ள்.) மன்றல் மணக்கும் ஒற்றிநகர் வாணர்ஆகும் இவர்தமை—சோலை களில் மணம்வீசாநின்ற திருவொற்றியுரிச்சண் வாழ்பவராகும் இவரை; இன்று அன்பொடும் நான் கைவந்து அனத்தை ஒருகலத்தில் ஏற்று கொளும் என்றேன்—யான் இன்று அன்பிடுவெனும் கையிறுங்கிய அனத்தை ஒருபா த்திரத்தில் பெற்றுக்கொள்ளும் என்றேன்; அன்பு உடையாய் நன்று காம் எண்கலத்தில் கொண்டிடுவேம் என்று சொலி--அன்புடையானே! கல்லது வரம் எட்டுகலத்தில் ஏற்றுக்கொள்வேம் என்று கூறி; என்றன் முலையை தொடுகி ன்றார்—என்னுடைய தனத்தைத்தீண்டுகின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? ஏ-து.

(வி-து.) கை வந்து அனத்தை ஏற்று ஒருகலத்திற்கொள்ளும் என்று கூறிய வாக்கியத்தை அவர் (உாங்கன்) கையேம் (கோபியோம்) தனத் தையேற்று ஒருகலம்போலக் கொள்ளும் என்னும் பொருள்படக் கூறிய வா க்கியமாகக்கொண்டு, அன்புடையவனே! ஒருகலத்திலன்று எண்கலத்திற்கொ ள்கின்றோமென்று கூறி, எனதுதனத்தைத் தொடுகின்றோன்பது. எண்கலம்- எட்டென்னும் எண்ணக்குறிக்கும் அகரவக்கரம் சேர்த்தகலம்; அகலமென்ற படி; அகலம்-மாற்பு, கலம்-பாத்திரம், ஆபரணம்.

* திருவெங்கைக்கோவை - சுக. † பழமலையத்தாதி - ச.இ.

கொமாற்கருணத்திருவொற்றிக்கோயிலுடையாரிவரைமத
கொமாற்றியநீரேகலவிமகிழ்த்தின்மடியேன்மனையினிடைத்
தாமாற்றிடக்கொண்டேருமென்றேன்றாவென்றார் தந்தாலென்னை
யெமாற்றினையென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) கொமாற்கு அருளும் திருவொற்றிக்கோயில் உடையார் இவரை—
தொண்டைமான் சக்கரவர்த்தியாருக்கு அருள்புரிந்த திருவொற்றியூரில் திரு
க்கோயில்கொண்டெழுந்தருளியவராகிய இவரை; மதமாமாற்றிய நீர் எகல்-மத
யானையை வென்ற நீர் செல்லந்த; இன்று அடியேன்மனையினிடை அவி ஆற்
றிட—இன்று அடியேன்வீட்டில் உணவுசித்தப்படுத்த; தாம் மகிழ்ந்து கொண்
டு ஏகும் என்றேன்—தேவரீர் உவந்து உட்கொண்டி செல்லுமென்று கூறினே
ன்; தா என்றார்—கோடுப்பாயாக என்று கட்டினையிட்டார்; தந்தால் என்னை
மொற்றினையே என்கின்றார்—கொடுத்தால் என்னை மொற்றிவிட்டனையென்
நிசைக்கின்றார்; ஏடி சேடி இது என்? என்று.

(வி-து.) திருமாலுக்கருளும் இவரையெனினும், மாந்தாதாவுக்கு அருளிய
இவரை எனினும் ஆம். நீர்கலவியின் மகிழ்ந்து அதுபலித்தேகும் என்றதாக
க்கொண்டு மொற்றினையே என்கின்றாரென்பது. என்னையென்பது ஒருவா
லும் மொற்றுதற்கரிய என்னை யெனவும், இஃதொருவியப்பென்னை யெனவும்
பொருட்புது நின்றது. மொற்றல் - நீரேயென்ற வகாரத்தைப் பிறிதுமொழி
யின் முதலெழுத்தாக மாற்றலுமாம்.

அம்மாலயனுங்காண்பரியீர்க்கமரும்பதிதான்யாதென்றே
னிம்மாலுடையாயொற்றுதற்கோரெச்சமதுகண்டறியென்றார்
செம்மாலிஃதொன்றென்னென்றேன்றிருவேபுரிமேற்சேர்கின்ற
வெம்மான்மற்றொன்றென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) அம்மால் அயனும் காண்பு அரியார்க்கு-அத்திருமாலும் பிரமதே
வரும் காணுதற்கரிய தேவரீருக்கு; அமரும் பதியாதுஎன்றேன்-வீற்றிருக்குந்
தலம் எதுவென்று வினாவினேன்; இம்மால் உடையாய்—(ஈமது சகர்தெளி
யாத) இம்மயக்கமுடையவனே!; ஒற்றுதற்கு ஓர்எச்சம்—ஒற்றுதல்வினைக்குரிய
தொரு எச்சமே ஈமது பதியாம்; அதுகண்டு அறி எனாரர்—அப்பதியை நீ யூ
கித்துணர்வாயாக என்று பணித்தார்; செம்மால் இஃது ஒன்று—பெருமை
யிற் சிறந்தவரே! இஃதொரு பெயரேயாம்; மற்று ஒன்று என் என்றேன்—
அத்தலத்திற்குரிய பிறிதொரு பெயர் யாதென்று வினாவினேன்; திருவே—
இலக்குமிபோல்பவனே!; புரிமேல் சேர்கின்ற எம்மான் மற்று ஒன்று என்கி
ன்றார்—புரி பென்னுமொழி பின்னே சேரப்பெற்ற எமது மூலப்பகுதிப்
பெயரேபிறிதொருபெயர் என்றியம்புகின்றார்; ஏடி சேடி இது என்? என்று.

(வி-து.) உம்மை மாலென்புழியுங் கூட்டப்பட்டது. தான் அசை. ஒற்று
தல் வினைக்குரியஎச்சம் ஒற்றி என்னும் வினையெச்சம். அவ்வொற்றி பென்
னும் சொல்லாணுணர்த்தப்படும் ஊர் ஒற்றிதூர். ஒற்றுதல் - உளவறிதல். மான்
மூலப்பகுதி; இது பலதத்துவோற்பத்திக்கு மூலமாதல் பற்றி மூலப்பகுதி

யெழுப்பட்டது. மூலம் ஆதியாகலின் புரிமேற் சேர்கின்ற மானென்பது ஆதி புரியென்னும் அத்தலத்திற்குரிய பிறிதொருபெயரையுணர்த்தியபடி. தலைவி செம்மாவென விளித்தமையால், தலைவர் திருவேயென விளித்தாரென்க.

கண்கள்களிப்பவீண்டுநிற்குக்கள்வரிவருரொற்றியதாம்
பண்களியன்றதிருவாயாற்பலிதாவென்றூர்கொடுவந்தேன்
பெண்கடரலீதன்றென்றூர்பேசப்பலியாதென்றேனின்
னெண் கண்பலித்ததென்கின்றாரி துதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) கண்கள் களிப்ப ஈண்டு நிற்கும் கள்வர் இவர் ஊர் ஒற்றியாம்—
எனது கண்கள் களிப்புறமாறு ஈண்டு எழுந்தருளினிற்கும் கள்வரான இப்
பெருமானது ஊர் ஒற்றிக்காரும்; பண்கள் இயன்ற திருவாயால் பலிதா
என்றார்—இளைசபாடிவந்த திருவாக்கால் பிணைத்தருவாய் என்றனர்; கொடுவந்
தேன்—யான் இடுதற்குப் பிணையைக் கொணர்ந்தேன்; பெண்கள் தால்
ஈது அன்று என்றார்—இதுகண்ட இவர் பெண்கள் தருவது இப்பிணையல்ல
வே என்றார்; பேச அப்பலியாது என்றேன்—தேவரீர் குறிப்புகொழியிற்
கூறும் அப்பிணையாதோ? (அறைவீர்) என்றேன்; நின் எண் கண் பலித்தது
என்கின்றார்—பெண்ணே! நினது எண்ணத்திற்குன்றியதெதுவோ? அதுவே
என்கின்றார்; எடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) கள்வரென்றது—உயிர்கடோறும் கலந்திருந்தும் அவற்றா லுண்
ரப்படாதுள்ள நிலைமைநோக்கி என்க. ஒற்றியது என்பதில் அது பகுதிப்
பொருள் விருதி; இவ்வனம் வருமிடந்தோறங் கொன்க. பலிதாவென்பது
எமதெண்ணப்படி பலித்தவளே யெனவும், பெண்கள் என்பது பொதுமொழி
யேனும் வாழ்க்கைத்துணைவியரெனவும், பேசப்பலியாதென்பது இவ்வண்
ணம் பேசில் உமக்கு ஒன்றும் பலியாதெனவும், எண்கண் பலித்ததென்பது
எண்ணத்தின்கண் அல்லது எண்ணப்படுங் கண்ணின் கண் பலித்ததெயாகவும்
பேசப்பலியாதென மருட்டெல் குய்யமொழியன்றி மெய்ய்மைமொழியன்றெ
னவும் இவ்வனம் பிறபொருள்பட்டு நிற்பதும் ஓர்க. எண்கண்ணென்பதற்கு
அக்கண்ணென அகராச்சுட்டாக்கலுமாம். பலித்தல்—கூட்டவியைவுவாய்த்தல்.
ஆராமகிழ்வுதருமொருபேரழகரிவருரொற்றியதா அ
கேராய்விருத்தண்டோவென்றார்நீர்தான்வேறிங்கிலையென்றேன்
வாரார்முலையாய்வாயமுதுமலர்க்கையமுதுமணியமுது
மேராயுளவேபென்கின்றாரி துதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) ஆராமகிழ்வுதரும் ஒரு பேரழகர் இவர் ஊர் ஒற்றியதாம்—அது
பலிக்கத் தெவிட்டாத மகிழ்வைத்தரும் ஒப்பற்ற மிக்க சுந்தரராகிய இவரது
ஊர் ஒற்றிக்காரம்; கேராய் விருத்த உண்டோ என்றார்—எனக்கு நேர்மையா
வேறு விருத்த வந்ததுண்டோ என்றனர்; நீர்தான் வேறு இய்கு இளை எ
ன்றேன்—தேவரீரேயன்றி வேறொருவரில்லை என்றனன்; வார் ஆர் முலை
வாய்—சச்சுலையார்த்த கொங்கையுடையாய்; வாயமுதுமலர்க்கையமுதுமணியமுது

வினயமுதம் வாய் உளவே என்கின்றார்—வாயமுதமும் மலர்போன்ற வாத்
தெடுத்துவந்த அமுதமும் மனையிலுள்ள அமுதமும் அழகாக அமைந்திருக்கி
ன்றனவே என்கின்றார்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) ரோய்வராய் வினயெச்சத்திரிபுகள். கேர்-கேர்மை, தருதி. நீர்
தான் என்றதை இலமே என்று கூறியதாகக் கொண்டு மூவகை யமுதிருக்க
இங்ஙனம் மொழிவது தருமோ? என்று கூறியபடி. வாயமுது - அமுதுபோ
லும் வசனம், அதரபானம். கையமுது - கையிற் கொணர்ந்த அன்னம்
கையாற் புரியும் ஆலிங்கனமாதியன. மனையமுது - வீட்டிலுள்ள அன்னம்
கலப்பின்பம்.

அடுத்தார்க்கருளுமொற்றிநகரையரிவர்தாமிசத்தாகம்
கடுத்தாமென்றார்கடிதட நீர்கண்மரையுக்கொளுமென்றேன்
கொடுத்தாய்கண்டதிலையையங்கொன்றமிடஞ்சூழ்திடுக்கிலையை
யெடுத்தாற்காண்பெமென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ஸ்.) அடுத்தார்க்கு அருளும் ஒற்றிநகர் ஐயர் இவர்தாம்—தம்மை யடு
த்தோர்க்கருளும் குணத்தான ஒற்றிநகர் நாயகராகிய இவர்; மிச தாகம்
கடுத்தாம் என்றார்—மிசவும் தாகம் அகிகரிக்கப் பெற்றேமென்றார்; (அதற்கு
நான்) கடிதடம் நீர்கண்டிர் - மலர்மணம் வாய்ந்த குளத்தில் சலத்தைக் கண்டே
யிருப்பீர் (அதனை அங்குப் பநகக் கடவீர்): ஐயம் கொளும் என்றேன்—
பிண்குழை இங்கு ஏற்றுக் கொள்ளுமென்றேன்; (இதற்கிவர்) கொடு
த்தாய் கண்டதில்லை ஐயம் கொள்ளும் இடம் சூழ்ந்திடம் கலையை எடுத்தால்
காண்போம் என்கின்றார்—கொடுத்தனை கண்டதுமாத்திரமில்லை ஐயங்கொண்
ளும் இடத்தைச் சூழ்ந்த கலையனை நீக்கினால் காண்போம் என்கின்றார்;
ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) கடிதடநீர் கண்டென்றிராகலின் ஐயங்கொளும் என்றேனாக, இவ
ர் நிதம்பத்தை நீர் கண்டிராகலின் அதிநுபுரம் பிண்குழை துருநுமென்றதாக
க்கொண்டு, நிதம்பமும் பிண்குழையும் உள்ளபடியிதம் யாங்காணப்பெற்றிலே
ம்; இடையே மறைத்துள்ள ஆடையை நீக்கின் காணவும் துராவும் பெறு
வேம் என்கின்றார் போலும் இது என் என்றபடி. இனி, தாக மிக்கோம் என்றா
ராகலின்; என்னிடையுள்ளது உமதுதாகத் தணிக்கவல்ல கடிதடநீர்கண்டிர்
இதமுதன்மைபெற்ற ஐயம் உட்கொள்ளுமென்றீச்சேன்; இவர் நீ ஈந்த பொ
ருளை மறைத்துள்ளகலையை நீக்கின் காண்பெமென்கின்றார், இது என் என்ன
லும் ஒன்று. தாகமென்பது நீர்வேட்கையையும் காமவேட்கையையும், கடிதட
மென்பது மலர்மணமிக்க தடாகத்தையும் மகளிரங்குலையும், நீரென்பது முன்
னிலையையும் ஜலத்தையும், கண்டொன்பது முன்னிலை வினாபற்றையும் மு
ன்னிலையாசலையும், ஐயமென்பது பிண்குழையும் அழகியஜலத்தையும், ஐய
ங்கொள்ளு மிடமென்பது உண்டோ இல்லையோவென ஐயுறுதற் கிடமான இ
டைகளையும் சேத்தையும், கலையென்பது இடைவாடையையும் பிண்குழை
மறைத்துக் கொண்டிருக்கையையும் உணர்த்தி நின்றன. 30

இந்தாரிதழியிலங்குசடையேந்தலிவருரொற்றியதாம்
வந்தார்பெண்ணையமுதென்றார்வரையின்சுறையிங்குண்டென்ற
னந்தாரகுழலாய் பசிக்கினும்பெண்ணுசைவிடுமோவமுதின்றே
லெந்தாரந்தாவென்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) இந்து ஆர் இதழி இலங்குசடையெந்தல் இவர் ஊர் ஒற்றியதாம்—
சந்திரனும் ஆத்திமலரும் கொன்றை மலரும் திகழ்ப்பெற்ற கோடூர்த்தையு
டைய தலைவராகிய இவரது ஊர் ஒற்றிககராம் ; வந்தார் பெண்ணே அமுது
என்றார்—(என்னருகில்) வந்தவராய்ப் பெண்ணே ! அமுது தருவாய் என்றன
ர் ; இங்கு வரை இன் சுதை உண்டு என்றேன்— இங்கே (ஐயரே!) கொள்ளத்
தக்க இளியடால் உண்டு கொள்ளுமென்றேன் ; அந்தார் குழலாய்—அழகியமா
லை குடியூடந்தலையுடையவளே ! ; பசிக்கினும் பெண்ணுசை விடுமோ—பசித்
திருக்கினும் பெண்ணுசை யகலுமோ ; அமுது இன்றேல்—அமுதுஇல்லையா
னால் ; எம் தாரம் தா என்கின்றார்—எமது தாரத்தையாவது தருவாய் என்கின்ற
னர் ; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) வந்தல் - வந்துதல், வவராலும் வந்தத்தக்க புகழினையுடையவர்
என்றபடி, தொழிலாகுபெயர். வந்தார் - முற்றெச்சம். அமுதென்ற கேட்ட
தற்கிணங்கச் சுதையுண்டென்றது சொன்னயம். வரையின் சுதையென்பது
கொள்ளத்தக்க இனியபாலெனவும் மலைத்தென்னவும் பொருள் பயப்ப
வும் இவர்அங்குணம் கொள்ளாது மலைமகளாகிய பார்வதியாரென்ப பொருள்
கொண்டு அமுதிதற்கு மனமின்றேல், எம்மனைவியாகிய மலைமகளைத்தா எ
ன்கின்றார். அமுதின்றென இன்மை மொழியுரையாது யான் இங்ணம் சுதை
யுண்டெனச் சொற்றதாகக் கொண்டனரோ 'இதுஎன்னே? என்பது. சுதை -
பால், அமுது, மகன்.

கக

தன்னத்தனியாயிங்குநிற்குஞ்சாமியிவருரொற்றியதா
மன்னந்தருவீரென்றார்நானழைத்தனின்னையன்னமிட
முன்னம்பசிபோயிற்றென்றார்முன்னின்றகன்றேனில்வன்ன
மின்னந்தருவாவென்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) தன்னம் தனியாய்இங்கு நிற்கும் சாமி இவர் ஊர் ஒற்றியதாம்—
மிக்கதனியராய் இங்கு நிற்கின்ற கடவுளாகிய இவரது ஊர் ஒற்றிககராம் ;
அன்னம் தருவீர் என்றார்—பெண்களே ! அன்னத்தை உதவலீ. என்றனர் ;
அன்னமிட நின்னை நான் அழைத்தேன்—இவர்க்கு அமுதறிக்கத் (தோழி
யே!) நின்னை யானழைத்தனன் ; முன்னம் பசி போயிற்று என்றார்—முன்
னிரந்த பசி ஒழித்ததென்றனர் ; முன் நின்று அகன்றேன்—இது கூறலும்
இவர் முன்னின்றும் மீண்டனன் ; இ அன்னம் இன்னம் தருவாய் என்கின்
றார்—இந்த அன்னத்தை இன்னுமொருமுறை தருசி என்கின்றனர் ; ஏடி
சேடி இதுஎன்? எ-று.

(வி-நு.) தன்னந்தனியென்பது பெண்ணம்பெரிது சின்னஞ்சிறிது கன்னங்கரிது என்பன போலத் தனிமை மிகுதியை யுணர்த்துவதோர் சொல். முன்னமென்பதில் அம் சாரியை. அழைத்தற்கு முன்னமே யெனலுமாக. தோழியை யழைத்த இன்னராலோசையே பசியாற்றிற்றென்பார் பசிபோயிற்றெனவும, இவ்வன்ன நடைபை இன்னுமொருகூரல் கடத்து காட்டுதி என்பார் இவ்வன்ன மின்னந்தருவாயெனவும் கூறினார். கூறவே, இன்னராலோசையும் இனியநடையுமே அமையும், வேறுணவும்வேண்டுமோ? என்றாரயிற்று. ௧௨

மாறாவழகோடிங்குநிற்கும்வள்ளலிவருரொற்றியதாம்
வீரமுணவீயெக் றார்நீர்மேவாவுணவிங்குண்டென்றேன்
கூறாமகிழ்வேகொடுவென்றார்கொடுத்தாலித தானன்றென்றே
யேராவழக்குத்தொடுக்கின்றரித தான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) மாற அழகோடு இங்கு நிற்கும் வள்ளல் இவர் ஊர் ஒற்றியதாம் — நீயாத அழகுடன் இங்கு நிற்குநற கொடை யாளரான இவரது ஊர் ஒற்றிகராம்; வீறு ஆம் உணவு ஈ என்றார்—பெருமை தங்கிய நல்ல உணவை எல்லுரைவ என்றனர்; நீர் மேவா உணவு இங்கு உண்டென்றேன்— கீரோடு கலவாத சத்தவுணவு இங்கு உண்டு என்றனர்; கூறாமகிழ்வே கொடு என்றார்—பெண்ணே! இது சொல்லப்படாத மகிழ்வுதந்தது தருதி யென்றனர்; கொடுத்தால் இதுதான் அன்று என்றே—கொடுக்கப்புகில இது அல்ல வென்று; ஏறாவழக்கு தொடுக்கின்றார்—பிறரொவ்வாத அழிவழக்கைத் தொடுக்கின்றனர்; ஏழு சேடி இது என்? ஏறு.

(வி-நு.) புணல் கலவாதவும் புதியவும் கனியாதியவுமாகிய உணவுகளைச்சேடி நீர் மேவாவுணவென்று உணர்த்தினோரை; இவர் தவக்கோலமுடைய நீர் இதுகாறும் மேவியவுணவு பேரின்பமளிப்பவனவே அவை ஈங்குக்கிட்டார்; நீர்மேவாத சிற்றின்பமளிக்கு முணல் ஈங்குள்ளன என்றதாகக்கொண்டு; யான் அவ்வுணவுகளைத் தரின நீ கூறியது ஈதல்லவேயென்று நியாயசபைக்கேலாத வழக்கையிசைக்கின்றாரென்பது. நீரென்பது ஜலத்தையும் முன்னிலையையும், மேவா வென்பது கலவாத விரும்பாத வெண்ணும் பொருளையும், உணவென்பது உணவையும் அதுபவத்தையும் விளக்கி யின்றன. நீர்மேவாவுணவென்பது நீர்விரும்பிய விடம்போல்வதல்லாதவுணவெனவும் பொருள்பட்டுநிற்பதோர்க. ஏறாவழக்கு - பிறமகளிரைக்காதவித்தோர் அது காரணமாக இசைக்கும் அநீதிவழக்கு.

௧௩

வண்ணமையுடையார் திருவொற்றிவாணரிவர்தாம்பலியென்ற
முண்ணமையறிவீர்பலியெண்ணமையுணர்விவீரென்னுழையென்றேன்
பெண்ணமநிறந்தாய்நின்மனையிற்பேசும்பலிக்கென்றடைத்ததுநா
மெண்ணமையுணர்ந்தேயென்கின்றரித தான்சேடியென்னேம.

(இ-அ.) வண்ணம் உடையார் திருவொற்றியாணர் இவ்வாறு பணி செய்தார்—கொடைக்குணமுடையாராய்த் திருஒற்றியூரில் வாழ்ந்தவராய் இவ்வாறு பணி என்று வந்தனர்; உண்மை அறிவிர்—உண்மையை உணர்ந்தவரே; என்னுமையு பவி எண்ணம் உணர்வீர் என்றேன்—என்னிடத்தில் பிச்சையெற்கும் எளிமையை அறிவீர் என்றேன்; பெண்மை நிறத்தாய் நின் மனையில் பேசும் பலிக்கென்று நாம் அடைந்ததும்—பெண்ணியல்பிற்றிந்தவனே! நினை இல்லத்தில் வியக்கும் பிணைக்கென நாமடைந்ததும்; என்மை உணர்ந்தே என்னை—எளிமையிற் பிணையளிப்பை யென்பது துணைந்தே என்னை—எழு சேடி இது என்? எ -று.

(வி-ந.) அறிவிர் - காலமயக்கு, பெண்மை - பெண்தன்மை; மை தன்மைப் பொருட்டு, கொடைக்குணத்தாராயும் உண்மையுணர்ந்தவராய் மிருக்கிற நீர் பெண்ணியல்புடைய என்னிடம் ஏற்றல் இழிவென வுணர்ந்திரிந்தே என்றேனாக; இவர் பவி எண்மை என்பதற்குப் பலிக்கும் இலேசுத்தன்மை எனப்பொருள்கொண்டு பலியெண்மை யுணர்ந்தே அடைந்தது என்னை—என்றேன். இவர் பவி வேண்டுமென்னலும், யான் எனதுள்ளத்தள்ள மையை உறிவிர், அந்த மையிருத்தலால் என்னுமையு பவியெளிதாகச் செதிக்குமென்பதை யுணர்வீரென்றேனாக; நாம் அடைந்ததும் என்மை யுணர்ந்தே யென்னை—என்றேன். பொருளேக்குடைமையும் அறிக. எனவே, அகத்தள்ள மையையே மையாகப் பலியேற்க வேண்டிய வாயுயிற்று. இதில் மை - மயக்கம், ஆடு, பவி யென்பது பிணையையும் பலிப்பாயாக வெண்ணும் முற்றையும் தேவதா பலியையும், உண்மை யென்பது சத்தியத்தையும் உளதாந் தன்மையையும் உண்மையுக்கத்தையும், எண்மை யென்பது எளிமையையும் எண்ணத்தியல்பையும் எண்ணப்படு மயக்கத்தையும், பேசும் பலியென்பது வியக்கும் பிணையையும் வினோதமாகப் பேசிக்கொண்டுவருவதற்கேதுவாகக் கொண்ட பலித்தொழியையும் உணர்ந்தின. கச

திருவையளிக்குத் திருவொற்றித்தேவரீர்க்கென்விழைவென்றேன்
கெருவலுனதுபெயரிடையோர்மெய்கீகியநின்றுமுகமென்றார்
தருவலுனதுபெயரிடையாற்சாற்றுவென்றேன்சாற்றுவனே
விருவலுடையவென்னை—என்றேன்.

(இ-அ.) திருவை அளிக்கும் திருஒற்றி தேவரீர்க்கு விழைவு என் என்றேன்—அன்பர்க்கு இம்மை மறுமை வீடுன்னும் பேறுகளைப் பாலிக்கும் திருவொற்றியூரிலுமரும் தேவரீர்க்கு இஷ்டம் யாது என்று வினாவினேன்; கெருவல் உனது பெயரிடை ஓர் மெய்கீகிய நின்றுமுகம் என்றார்—பெண்ணே! அஞ்சுக: நினை பெயரின் இடையில் ஒரு மெய்யை எடுக்கப்பட்ட நின்றுமுகம் முகமே விருப்பம் என்றனர்; அந்நினைவுருவல் வெளிப்படையால் சாற்றும் என்றேன்—அந்நினைவுருவல் கஞ்சொல்வீர் என்றேன்; மடவாய் சாற்றுவனே திருவையு—என்றேன்.

பெண்ணே ! நான் சொல்லுவனெல்லையையே என்கின்றார் ; ஏடி சேடி இது என் ? ஏ-று.

(ஸி-கு.) நம்பி யென்பது ஆடவரிற்சிறந்தார்க்கும் நங்கை யென்பது பெண்களிற்சிறந்தார்க்கும் உரிய பெயராகலின், பெண்களிற்சிறந்த இவ ட்குரிய சிறப்புப்பெயர் அதுவேயாதல்பற்றி உளது பெயரென்றார். என வே, நங்கை என்பதில் அது இடையொற்ற ரீக்க 'நகை' எனநின்று 'முகம்' என்பதுகூட நகீதலையுடைய முகமெனப் பொருள்பட்டு நின்றது. நகை முகந்தருவையெல் போதுமென்பது கருத்து. 'நகைமுகம்'-அணிகளணி யத்தக்க இடம் எனக்குறிப்புரையாக்கித் தனம் எனக்கோடலும் ஒன்று. முகம் - இடம். என்விறைவென்பது எனது விருப்பமெனவும் யாதுவிருப்ப மிருக்கின்ற தெனவும் பொருள் பயப்பட்டதும் உணர்ச்சு. இருவை - இரண்டி வை ; அது வைவை என்பது ; திட்டுவை யென்னும் பொருட்டும். கடு

முந்தைமறையோன்புகழொற்றிமுதல்வரிவர்தம்முகநோக்கிக் கந்தையுடையிரென்னென்றேன்கழியாவன் நன்மொழியாலே யிந்துமுகத்தாயெமக்கொன்றேயிருநான்குநக்குக்கந்தையுள் திந்தவியப்பென்னென்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) முந்தை மறையோன் புகழ் ஒற்றி முதல்வர் இவர் தம்முகம் நோக்கி—அநாதியான வேத முணர்ந்த பிரமனால் புகழப்பெற்ற ஒற்றி நக ரின் முதல்வரான இப்பெருமானது முகத்தை நோக்கி ; கந்தை உடை யீர் என்னென்றேன்—கந்தையையே உடையாகக் கட்டியுள்ளீர் இது எ ன்னை யென்றனன் ; இந்து முகத்தாய் எமக்கு ஒன்றே—சந்திரவதனி யே ! எமக்கு ஒரு கந்தையே உளது ; கழியா உன்றன் மொழியாலே உன க்கு, இருநான்கு கந்தையுளது—பெருமித நீங்காத உளது சொற்களாலே உனக்கு எட்டுக் கந்தையுளதே ; இந்தவியப்பு என் என்கின்றார்—இந்த ஆ ச்சரியம் என்னையோ ? என்கின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என் ? ஏ-று.

(வி-து.) பிரம தேவர் பூசித்து யாகநடாத்திப் புகழ்ந்த தலமாகலின் மறையோன் புகழொற்றி யெனவும், இறைவர் துன்னம்பெய் கோவணமாக உடைகொண்டிருத்தலின் கந்தையுடையெனவும் விசேடிக்கப்பட்டன. இரு நான்கு - எட்டே, எட்டென்னும் எண்ணைக்குறிக்கும் அகரத்தைக் கந்தை யோடு சேர்க்க அகந்தை என்று பொருள்படும். படவே, தியாகேசராகிய நம்மைக் கந்தையுடையிரென்று பழித்தது உனத்கந்தையே யாகலின் எமக்கு ஒரு கந்தையும் உனக்கு எட்டுக்கந்தையும்உண்டென்று எதிர்பழித்தபடி. கசு

துன்னலுடையாரிவர்தமைநீர் துன்னும்பதிதான்யாதென்றே னென்னவிரலிலெமைத்தெளிவானின் நரினதுபெயரென்ற றுன்னலுறுவீர்வெளிப்படவீதுரைப்பீரென்றேனுரைப்பேனே யின்னல்லாடவாயென்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) தன்னல் உடையார் இவர்தமை நீர் துன்னும் பதிதான் யாது என்றேன்—கைத்த சீலையுடைய இவரை நீவீர் வசிக்கும் பதிஎது? என்று கேட்டனன்; கொன்னல் இரவில் எமை தெளிவானின்ற நினது பெயரொன்றார்—கேற்றிரவில் (எமக்குங் காதுலுளதோவென்று) எம்மை உணர் முயன்று நின்ற நினது பெயரே என்றனர்; உன்னல் உறவீர்—யாவராலுந் தியானிக்கப்படும் பெரியீரே!; ஈது வெளிப்பட உரைப்பீர் என்றேன்—நீர் கூறியதைத் தெளிவாக உரைக்கக்கடவீ ரென்றேன்; உரைப்பேனெல் துன்னல் அடையாய் என்கின்றார்—யான் கூறவனெல் நீ மிக்க துன்பமுறுவை என்கின்றார்; ஏடி சேடி இது என்? ஏ-று.

(வி-து.) தெளிவானின்ற நினது பெயரொன்பது தலைவர் கருத்துணரும் படி ஒற்றை விடுத்து ஆய்ந்துநின்றமையிற் போந்த ஒற்றியென்னும் பெயர் சுட்டி நின்றது. ஒற்றி - ஒற்றையானுதலுடையவன். ஒற்றென்பது அரசு அமைச்சு என்பனபோல அன் விருதி குன்றியபெயர். ஒற்றன் - உவவறிபவன். ஒற்றியெனவே ஒற்றியூரென்றாயிற்று. இன்னவென்பது யாம் இரவு இரகசியமாக நடாத்தியதை இவர் உணர்ந்துகொண்டதமன்றிப் பலரறிய வெளிப்படுத்தலுஞ் செய்தனரே யென்னு நாணமும், தீதனால் இனி யாது வினையுமோ வென்னும் அச்சமுங்காரணமாக நேரும் வருத்தமிருதியின் மேற்ற.

சிமைக்கொள் சூலத்திருமலர்க்கைத்தேவர்நீர் எங்கிருந்ததென்றே கஎ
எனமைக்கண்டளவின்மாதேநீயிருந்ததெனயாமிருந்ததென்ற
மைக்குமொழியிங்கிதமென்றேனான்மொழியிங்கிதமன்றே
விமைக்குமிழையென்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) சிமை கொள் சூலம் திருமலர்கை தேவர் நீர் எங்கு இருந்தது என்றேன்—முச்சிகையுள்ள சூல்ப்படையை அழகிய மலர்போலங் கரத்திற் கொண்டீதேவரே! நீர் எங்கு இருந்தது என்றனன்; மாதே யாம் இருந்தது எமை கண்டளவில் நீ இருந்ததென என்றார்—பெண்ணே! யாம் இருந்தது எம்மைக் கண்டவளவில் நீ இருந்ததுபோல என்றனர்; அமைக்கும் மொழி இங்கிதம் என்றேன்—நீர் விடையமைத்துக் கூறிய மொழி மிகக் குறிப்புடையதென்றனன்; ஆம்—அஃதிண்மையே; இமைக்கும் இழையாய்—மின்னும் அணிகளையுடையாய்!; உன்மொழி இங்கிதம் அன்றோ என்கின்றார்—உனது கூற்ற மிகக்குறிப்புடையதன்றோ? என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? ஏ-று.

(வி-து.) திருமலர்-இலக்குமிக்கு இருப்பிடமான தாமரையுமாம். கண்டளவில் என்பதில் அகர்தொக்கது. எமைக்கண்டளவில் கர்தலைக் காட்டாது ஒதுங்கி நீ ஒற்றியிருந்தாயன்றோ? அங்ஙனமே நாமும் ஒற்றியிருந்தது என்றனர்; எனவே, ஒற்றியூர் நமதார் என்றபடி. இங்கிதமென்பது குறிப்பு மொழியெனவும், தீங்கு இதமெனவும் பொருள்பட்டு நின்றது. நீ விருந்ததென ஆமிருந்தது எனப்பாடமோதி, நீவெங்கிருந்த தென்பதற்குப் புனலெங்கிருந்

ததென்று வினவிவதாக்கொண்டி, எமைக்கண்டபோது நீ முகதாமரையி
ங் கண்ணீர்வடிய நின்றதபோலப் புனலும் கண்ணீர்வடியத் தாமரையிருந்த
இடத்தில் இருந்தது என்று ஓர் வினோதப் பொருளுரைத்ததாகக் கூறுதலும்
உண்டி. (கண்ணீர் = கன் + நீர்) கடி

நடங்கொள்பதத்தீர் திருவொற்றிநங்கள் பெருமானீரன்றோ
திடங்கொள்புகழ்க்கச்சூரிடஞ்சோந்தீரென்றே நரின்னடுநோக்காக்
குடஞ்சேர்ந்ததமாங்கலெதென்றார் குடம்பாசென்றேனெதிற்தற்
இடங்கர்நடுநீக்கென்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேய.

(இ-ள்.) நடங்கொள்பதத்தீர் திருஒற்றிநங்கள் பெருமான்—நடனமிடம்
பதங்கையுடையோ! ஒற்றியூரில் அமரும் எங்கன பெருமானே! நீர் அன்றோ
திடங்கொள்புகழ் கச்சூர் இடம் சேர்ந்தீர் என்றேன்—தேவரீரல்லவா? அழி
வற்ற புகழ்ச்சியுடைய திருக்கச்சூரென்னுந் தலத்தினுஞ் சேர்ந்திருப்பவர்
என்றான்; நின் நடுநோக்கா குடம் சேர்ந்ததும் அஃது என்றார்—நினது
இடையின் மெலிவை கோக்காத குடம் இருந்தும் கச்சூர் இடமே என்றனர்;
குடம் யாது என்றேன்—குடமென்பது யாதென்றான்; அஃது அறிதற்கு
இடங்கர் நடுநீக்கு என்கின்றார்—அதை நீ யுணர்ந்தற்கு இடங்கரின் நடுநீக்கு
என்கின்றனர்; ஏக சேடி இது என்? ஏ-று.

(வி-து.) ஆங்கு அகச. திருக்கச்சூர் சுந்தரமூர்த்திராயனருக்குப் பெருமா
ன் பிணையெடுத்த அமுதநாகிய ஓர் திருத்தலம். ஒற்றியூரோ! கச்சூரிலிருந்
தவொன்று கொண்டது, அங்கும் தியாகேசரெனத் திருநாமங்கொண்டி அம
ரும் ஒற்றுமையால் என்க. கச்சு ஊர் இடம் - கச்சு ஊரகின்ற இடமாகிய
மார்ப. நடுநோக்காக் குடமென்றது விளங்கவைத்தல். நடு - இடை, நடு
நிலைமை. இடைநோக்காமை - அதனது துண்மை குறியாமை. ஏனைசகுடங்
கள் இடையை ஆதரவாகக்கொண்டு அதுபற்றிநிற்க, தனகுடங்கள் அசிறைப்
பற்றாதனபோன்ற மெலித்திறமாந்து நின்றலின் நடுநோக்காக்குடமென்றது.
இடங்கர்-நீர்வாய் விலங்காகியமுதலை; இதில் நடுமெழுத்தை நீக்க முலையென்
ருங்கு குடம்பாசென்பதற்கு விடையாய் நின்றது. கடி

சங்கமருவமொற்றியுளீர்சடைமேலிருந்ததென்னென்றேன்
மங்கைகின்றுமுன்பருவமருவுமுதலீத் திருத்தென்றார்
ஆங்கையிருந்தசெயென்றேன் கமலையினையாபுகழூக்கடையு
மெங்கையிருந்ததென்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேய.

(இ-ள்.) சங்கம் மருவும் ஒற்றியுளீர்—சங்குசுந்தவழும் திருவொற்றியு
ள்கவரோ! சடைமேல் இருந்தது என்னென்றேன்—சடையீ திருந்தது என்னை
மென்றான்; மங்கை கின்று முன்பருவம் மருவுமுதல் நீத்து இருந்தது என
றார்—அப்பண்ணே! கிணது முன்பருவம் தான்மருவிய முதலெழுத்தை விட்ட
ருந்ததென்றனர்; சங்கையிருந்ததே என்றேன்—கங்கைநீர் இருந்ததே என்
தான்; கமலையினையாய்—இலக்குமி போல்பவளே!; கழுக்கடையும் ஏம்

கை இருந்தது என்னின்றார்—சூலமும் எமது கரத்திலிருந்தது ஒன்று சொல்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து) செய்தனிலத்தலமாதலால் சங்கம் கடற்சங்கம் என்க. சங்கம் கல்விச்சங்கமுதலியனவுமாம். மங்கை என்று விளித்தமையால் அதன் பூன் பருவம் பெறுமபையாம்; அதில் முதலித்ததுதம்பை; மங்கைப்பருவம் (கக) வயது வரையும், பெதுப்பைப் பருவம் (கக) வயதுவரையும். தம்பையேயன்றிக் “கங்கையு மிருத்ததே என்ன, பெருமான் கம் கை இருந்த தென்றதாகக்கொண்டு, நமது கையில் கம்மாதிரி அன்று, கழுக்கடையு மிருந்தது என்னின்றாரென்பது; கம்-பிரமசபாலம். கழுக்கடை-சூலம். ௨௦

துதிசேரொற்றிவளர்தருமதுரையே நீர் பூன் நாடலுறும்
பதியா தென்றே நமபெயர்முறபகீரெழுததைப்பறித்ததென்றார்
நிதிசோதி மிப்பெயர்யாது நிகழ்த்துமென்றேனியிட்ட
தெதுவோவதுகாணென்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேய.

(இ-ள்) துதிசேர் ஒற்றிவளர் தருமதுரையே நீர் பூன் நாடலுறும் பதியாது என்றேன்—அனையொலும் துதிக்கப்பெற்ற ஒற்றியில் ஓங்கிய தருமப்பிரபுவே! தேவரீர் முன்விருப்பிய பதி எதுவோ? என்றேன்; நம் பெயர் முன்பு எழுதத்தை பறித்தது என்றார்—நமது பெயரில் முன்னே சொல்கின்ற இரண்டு எழுத்தை நீக்கியதென்றனர்; நிதி சோதிமொ அப் பெயர் யாது நிகழ்த்தும் என்றேன்—பொருள்போற் போற்றத்தக்க அப் பெயர் யாதோ? கூறவேண்டும் என்றனன்; நீ இட்டது எதுவோ அது காண் என்கின்றார்—நீ இட்டபெயர் எதுவோ அதுதான் என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து) யான் பொதுப்பட பூன் நாடலுறும் பதியாதென்று வினவு, முன் ஆடலுறும் பதியாதென்று வினவியதாகக்கொண்டு, அதுபத்தநான்கு திரு விளையாடல் செய்தருளிய பதி மதுரையென்றாரென்பது. தருமதுரையோ, யென்று விளித்தமைபற்றி நீயிட்டழைத்ததெதுவோ? அதுவென்று கூட்டு னமையின், தருமதுரையென்பதில் முதலீரெழுததை நீக்க மதுரையென்ப பொருள்படுவதோர்க.

௨௧

உடற்குச்சுயிராமொற்றியுளிருமதுதிருப்பேர்யாதென்றேன்
குடக்குச்சுவந்தபொழுதினைமுன்கொண்டவண்ணராமென்றார்
விடைகூகுக்கருத்தாவாரீர்தாம்வனம்பன்மிக்கந்நவரென்றே
னிடககுப்புசுன்றென்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேய.

(இ-ள்) உடற்கு அச்ச உயிராம் ஒற்றியுளீர்—உடலுக்கு உயிர்போல் உயிருக்கு உயிராம் விளங்கும் ஒற்றியில்வாழ்பவரோ! உமது திருப்பேர் யாது என்றேன்—உமது திருமாம எண்ணென்று வினவினேன்; குடக் கு சுவந்த பொழுதினை முன்கொண்ட வண்ணராம் என்றார்—மேற்குச்

சிவந்த பொழுதின்பெயரை முன்னேகொண்ட வண்ணர்என்றார் ; விடைக் கூறா கருத்தா ஆம் நீர் தாம் விளம்பல் மிக கற்றவர் என்றேன்—உத்தரமளித்தற்குக் கருத்தாவாகிய நீர் பேசல் மிகக் கற்றவர் என்றனன் ; இடக்குபுகன்றாய் என்கின்றார்—பெண்ணே! நீ இடக்குப் பேசுகின்றாய் என்கின்றார் ; ஏடி சேடி இது என்? ஏ-று.

(வி. து.) குடக்குச்சிவந்த பொழுது - அந்தி ; அதுமுன்கொண்டவண்ணர் அந்திவண்ணர். விடைக்குக் கருத்தா வென்பது இடபாயகரென்பதஞ் சுட்டியது. உன்கேள்விக்கியைந்தவிடை பசர்த்து நிற்கவும், தரும விடையையுடைய நம்மைப் பேச்சுக்கற்றலொன்று அதர்மமாகக் கூறினை யென்பார், இடக்குப்புகன்றாயென்றார். இடக்கு-ஏறபாறு ; இறைவர் ஏறு இடபமாதலால், மாறு-அதர்மமாதலறிக. ௨௨

மணங்கேதவைவான்செயுமொற்றிவள்ளலிவரைவல்விரைவேன்
பிணங்கேஞ்சிறிதுநில்லுமென்றேன்பிணங்காவிடினுநென்னலென
வணங்கேரினக்கொன்றினிற்பா தியதிவேர்ப்பா தியாகுமிற்த்
இணங்கேஞ்சிறிதுமென்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) கேதகை மணம் வான் செய்யும் ஒற்றிவள்ளல் இவரை—தாழைமலர்கள் வாசனையை விண்ணுலகமளவும் வீசந் திருவொற்றியூரிலயரும் தியாகேசராகிய இவரை ; வல்விரைவு என்—நீர் அதிவிரைவாகச் செல்லுதல் ஏற்றுக்கு ; சிறிதும் பிணங்கேம் நில்லும் என்றேன்—சிறிதும் மாறுபடோம் நிற்பீரென்றேன் ; அணங்கே பிணங்காவிடினும் நென்னல் என—பெண்ண! நீ மாறுபடாயாயினும் முன்னே நாளைப்போல் ; நினக்கு ஒன்றினில்பாதி அதில் ஒர்பாதி ஆகும்—(அம்மாறுபாடு) உனக்கு அரையதில் ஒருகால்சேரும் ; இதற்கு சிறிதும் இணங்கேம் என்கின்றார்—இவ்வேண்டு கோளுக்கு அற்பமும் உடன்படோம் என்றியம்புகின்றார் ; ஏடி சேடி இது என்? ஏ-று.

(வி-தி.) நீ பிணங்காவிடினும் நினது அரை பிணங்குதல் ஒருதலை யென்பார், ஒருகால் பிணங்குமென்றார். அரைபிணங்குமென்றது உபசாரம். பிணங்குதலாவது—பிணங்கினர் போன்று ஆடையணிகளைப்பொழித்தல். இவ் வியல்பு கூடிச் சகித்தாலல்லது அகலாதாகலின், இதிவிணங்கேம் என்கின்றார் என்பது. நென்னல் - முன்னேநான். ஒன்றினிற்பாதி - அரை ; அதிலோர்பாதி-ஒருகால். இம்முன்னையகாள் என்பது முன்கைத்தகாட்களையும், அரையென்பது இடையையும், ஒருகாலென்பது ஒருகாலத்தையும், ஆகுமென்பது தப்பாமல் பிணங்குமென்பதையும் உணர்த்தின. ௨௩

ஒற்றிகாரிவந்தமைநீருவந்தேறுவதிக்கியாதென்றேன்
மற்றுன்பருவத்தொருபக்கேமடவாபென்றார்மறைவிடையீ
தித்தென்றறிதற்குரிதென்றெனம்மையறிவாரன்றியஃ
தெற்றென்றறிவாரென்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) ஒற்றி நகரார் இவர்தமை நீர் உவந்தேறுவது, யாது என்மேன்—ஒற்றிப்பதியரான இவரை நீர் விரும்பி இவரவது எது என்றனன்; மடவாய் உன்பருவத்து ஒருபங்கே என்றார்—மடப்பமுடையவளே! உனது பருவத்தில் ஒரு பங்கையே என்றனர்; ஈதுமறைவிடை இற்று என்று அறிதற்கு அரிது என்றேன்—ஐயரே! இது அறியவேிடையாகின்றது இதனை இதுவென்று அறிதற்கு அருமையே யென்றனன்; அஃது எம்மை அறிவார் அன்றி எற்றென்று அறிவார் என்கின்றார்—அதனை எந்நிலை அறிபவரான அடியான்றி ஏனையோர் என்னவென்று அறியவல்லார் என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) இங்கு - மற்று - அசைகள். வாலே தருணை பிரவிடை விருத்தையென்னும் நூல்கைப் பருவப்பெண்களுள் ஈண்டு வினவினள் பிரவிடையே யாகலின் உன்பருவத்தெனவும், விடையென்பது அதிப்பாதிமொழி யாதல் பற்றி ஒருபங்கெனவுக்கூறினார். பிரவிடை—மூப்பதுக்குமேல் ஐம்பத்தைந்து வயதுக்குட்பட்டவர். நீர்கூறுவது பொருள் விளங்காத உத்தரமென்றும் கருத்தால், இதுமறைவிடையென்றேனாக; இறைவர் வேதவுருவாகிய இடபம் என்றதாகக்கொண்டு எம்விடையை எம்மையறிவாரன்றிப் பிறரறியா ரென்கின்றாரென்பது. எம்மை யென்புழி, ஐ—தலைமையுமாம். உசகண்ணின்மணிபோலிங்குநிற்குங்கள்வரிவருரொற்றியதாம் பண்ணின்மொழியாய்கின்பாலோர்பறவைப்பெயர்வேண்டினம்படைத்தான் மண்ணின்மிசையோர்பறவையதாவாழ்வாயென்றொன்னென்றே நெண்ணியறிநீயென்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) கண்ணின் மணிபோல் இங்கு நிற்கும் கள்வர் இவர் ஊர் ஒற்றியதாம்—கண்ணின் கருமணிபோல் இங்கு வீற்றிருக்கும் கள்வராகிய இவரது ஊர் ஒற்றிநகரமாம்; பண்ணின் மொழியாய்—பண்போலும் இனிய மொழியுடையவளே!; கின்பால் ஓர் பறவைப்பெயர் வேண்டினம்—உன்னிடம் ஒர்பகூதியின் பெயரை விரும்பிவந்தனம்; படைத்தால்—எனக்கு அதனைத் தந்தால்; மண்ணின்மிசை ஓர்பறவையதா வாழ்வாய் என்றார்—இவ்வல்கில் ஒருபகூதியதாய் வாழ்வை என்றனர்; என்னென்றேன்—அதுயாது என்றனன்; எண்ணிஅறி நீ என்கின்றார்—நிதானித்து அறிகுவை என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) கண்ணின்மணி என்றது அருமை விளங்குதற்கு. பறவையதா - ஈறுதொக்கது. முன்னர்க்கூறிய பறவை அன்னம் - (சோறு.) பின்னர்க்கூறிய பறவை கிளி - (சுகம்.) ஆகவே, சோறுபடைத்தால் சுகமாகவாழ்வாய் என்பபடி.

உரு

சேடார்வன்குழொற்றிநகர்செல்வப்பெருமானிவர்தமையான
னோடர்கரத்தொண்டோள்களுடையொன்னென்றுதாத்தேனீ
கோடாகோடிமுகனாறுகோடாகோடிக்களமென்றே
யீடாயுடையாயென்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) சேடி ஆர். வளம் சூழ் ஒற்றிநகர் செல்வப்பெருமான் இவர் தமை—பெருமைமிக்க வளஞ்சூழ்ந்த ஒற்றிநகரச்செல்வரான இவரை ; நான் ஓடி ஆர் கரத்தீர் என்னதோள்கள் உடையீர் என் என்று உரைத்தேன்—ஓடிதங்கிய கரத்தையுடையீர் எட்டுத்தோள்களை யுடையவராயிருக்கின்றீர் இது என்னே என்றேன் ; நீ கோடாகோடி முகம் தூறுகோடாகோடி களம் என்றே ஈடா உடையாய் என்கின்றார்—நீ கோடாகோடி முகமென்றும் தூறு கோடாகோடிகண்டமென்றும் ஒப்பாகவுடையாய் என்றுரைக்கின்றார் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) என்னே யென்றும் பாடங்கொள்ளின், என்னேயென்பது வியப்பிடைச்சொல் என்க. கோடியென்னும் என்னைக் கோடியாற்பெருக்கின் பதமென்னும் பேரெண்ணும், அப்பதமத்தை தூறுதெருக்கின் சங்கமென்னும் பேரெண்ணும் ஆகும் ; ஆகவே, பதமத்தைமுகமென்றும், சங்கத்தைக்கழுத்தென்றும் ஒப்பாக உடையாய் என்பது, கோடிகோடியென்பது கோடாகோடி யெனத்திரிந்து நின்றது. ஈடாகவென்பது ஈறுதொக்கது ; பதமம் - தாமரை. சங்கம் - சங்கு, ஈடி - ஒப்பு, உசு

தருமஞ்செழிக்கும்பொழிலொற்றித்தோன்றலிங்குநீர்வந்த
கருமஞ்சொலுமென்றேனிவண்யாங்கடாதற்குன்பாலெம்முடைமைத்
தருமம்பெறக்கண்டாமென்றார்தருவலிருந்தாலென்றேனில்
லிருமந்தரமோவென்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) தருமம் செழிக்கும் பொழில் ஒற்றித் தோன்றால்—மரங்கள் செழித்திருக்கும் பொழில்வளைந்த ஒற்றிநகர்த்தோன்றலே! ; நீர் இங்குவந்த கருமம் சொலும் என்றேன்—தேவரீர் ஈங்கு எழுந்தருளிய காரியத்தை இயம்புவீரென்றனன் ; எம்முடைமை தருமம் இவன்பெறக்கண்டு யாம் உன்பால் கடாதற்கு ஆம்என்றார்—எமதுரிமைப்பொருளாகிய தருமம் இங்கே நீவாய்க் கக்கண்டு (அதற்குமேல்) உன்பால் விரும்பியதை வினாதற்காம் யாம்வந்தது என்றார் ; இருந்தால் தருவல் என்றேன்—நீர் விரும்பியதிருந்தால் ஈவேனென்றனன் ; இல் இரு மந்தரமோ என்கின்றார்—நீ ஈவேனென்றிசைப்பதற்கு நின்வீடு தேவலோகமும் மந்தரமலையுமோ? என்கின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) ஒருழி யிருப்பினும் சீர்த்தியாகியவற்றால் யாண்டும் தோற்ற முடையனாதல்பற்றித் தோன்றலென்றது ; இது தொழிலாகுபெயர். ஈவதுள தாயின் இசைக்கலாமென்னும் கருத்தாற் போந்தனமாகலின், எமக்குரியதருமம் நின்பால்நிகழின் வினாவுவது உத்தேசமென்பார் 'வந்தகருமம் எம்முடைத் தருமம் பெறக்கண்டு கடாதற்காம்' என்றும், யாம்விரும்பியது அமுதமேயாரின் அதனைத் தேவலோகமும் மந்தரமலையுமே யன்றி நின்வீடு ஈயவல்ல தன்றேயென்பார், 'இல் தீருமந்தரமோ?' என்றுகூறினார். மந்தரம்—தேவ லோகம், மந்தரமலை, தேவலோகஞ்சுட்டுங்கால் அந்தரமென்றும் பிரிக்கலாம்,

இறைவருந்தியாகிய வீடை தருமதேவதையையாகவின், எம்முடைத்தரும மெனப்பட்டது. ஈண்டுவிடை - ஈவேனென்னும் உடன்பாட்டுப்பதினாத்தரம். அமுத - சோறு. இல்லிற்றங்கினால் தருவேனென்றதாகக்கொண்டு நினது இல் ஒருவருமில்லாத பெரிய வெளியிடமோ என்றேனும், (இங்கே) நில், (விலகி) இரு, இரகசியமோ? என்றேனும் பொருள்கோடலும் ஒன்று. இங்ஙனம் கொள்ளுங்கால் முறையே அந்தரமெனவும், மந்தரமெனவும் பிரிக்க. மந்தரம் - மந்தவோசை; அதுமெல்ல வசனித்தலின்மேற்று. உள

ஒருகைமுகத்தோர்க்கையொஹுமொற்றித்தேவரிவர்தமைநான் வருகையுலந்தீதொன்றனைநீர்மருவியனைதல்வேண்டுமென்றேன் தருகையுடனையகங்காரந்தனையெம்மடியார்தமைமயக்கையிருகைவளைசிந்தென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) ஒருகை முகத்தோர்க்கு ஐயரெனும் ஒற்றித்தேவர் இவர்தமை நான்—ஒற்றைக்கை வாய்ந்த முகத்தையுடைய விநாயக்கடவுளுக்குத் தந்தையாரென்னும் ஒற்றியூர்த்தலைவராகிய இவரையான்; வருகை உலந்தீர்—(என்றைப்பொருட்டித்து) வருதலைவிரும்பினவரே!; என்றனை நீர் மருவி அனைதல் வேண்டும் என்றேன்—அடியேனைத் தேவரீர் கலந்தனைதல்வேண்டும் என்றனை; தருகையுடன் அகங்காரந்தனை எம்மடியார்தமை மயக்கை—ஈகையுடனே அகங்காரத்தையும் எம்மடியவரையும் மயக்கத்தையும்; இரு கைவளைசிந்து என்கின்றார்—இரு கைவளை சிந்து என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-ரு.) சிற்றின்பம் விழைந்தனைதலை விரும்புவையேல் சின்பாற்றங்கிய சிறுமையையும் அகத்திலுள்ள கடுங்குணத்தையும் எம்மடியவரை மருட்டுதலையும் இரூகையினுமுள்ள வளைகளையும் விடுவாயாகவென்றும், பேரின்பம் விழைந்தனைதலை விரும்புவையேல் ஈகையோடு இரு, அகங்காரந்தனை கை, எம்மடியவரை வளை, மயக்கை சிந்து, என்றுங் கூறியதாகக்கொள்ளு. தருகை தங்கிய சிறுமை, ஈகை. அகங்காரம் - அகத்திலுள்ளகாரம், செருக்கு. நீ யெம்மையே வெஃகியது உண்மையேல் அவ்விரக மிகுதியுண்மை புலப்படக்கைவளை சிந்தெனவும், சாயுச்சியம் வேண்டிய துண்மையேல் தருகையுடனிருத்தலாகிய நான்கும் வேண்டுமென்பது தோன்ற அந்நான்கையும் முன்னிலைவனை முற்றின் நிரனிறையாக்கி இருகைவளை சிந்தெனவும் இயம்பியபடி. கை - வெறு; வளை - தழுவிக்கொள் என்க. நீர்மருவியென்பதற்கு நீர்நிரம்பிய கடலெனக் கொண்டு இதிலிருப்பமேல் சிந்துவை இருகையாலும் அணையென விநோதப்பொருளின் வைத்துரைக்க.

உஅ

திருத்தமிழ்குஞ்சீரொற்றியில்வாழ்தேவயோய்க்கெதுவேண்டி வருத்தமலர்க்காறுநடந்தவந்தீதொன்றேன்மாதேநீ யருத்தந்தெளிந்தேநிருவாணமாகவுன்மனகத்தீருட்க ன்நிருத்தவடைந்தேமென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னே.

(இ-ஊ.) திருத்தம் மிகும் சீர் ஒற்றியில்வாழ் தேவரே—விளக்கமிக்க சிறந்த ஒற்றிகளில் வாழ்கின்ற தேவமே! ; இங்கு எது வேண்டி மலர்க்கால் வருத்தம் உற நடந்து வந்தீர் என்றேன்—இங்கு எதனை விரும்பி மலர்போலுந்திருவடிகள் துன்புற நடந்துவந்தீர் என்றேன் ; மாதே நீ அருத்தம் தெளிந்தே நிருவாணமாக—பெண்ணே! நீ உண்மை தெளிந்து நிருவாணம்பெற ; உன் மன அகத்து அருட்கண் இருத்த அடைந்தேம் என்கின்றார்—உனது உள்ளத்தில் நமது அருட்கண் பதிவிக்க அடைந்தனம் என்கின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என்? ஏ-று.

(வி-து.) அருத்தம் - பொருள், அஃது உண்மை மேற்று. உண்மை தெளிந்து முத்திபெறவென்ப பேரின்பப்பொருளும், எமது குறிப்புமொழிக் கருத்தறிந்து வெற்றையாகவெனச் சிற்றின்பப்பொருளும் பயப்பது உணர்வு. நிருவாணமென்பதற்கு அம்மணக்கோலமெனக்கொண்டு, அந்தமணக்கோலத் தைக்கொள எனலுமாம்.

உசு

வளஞ்சேரொற்றிமாணிக்கவண்ண ராகுயிவர்தமைநான்
குளஞ்சேர்ந்திருந்த துமக்கொருகண்கோலச்சடையீரழகிதென்றேன்
களஞ்சேர்குளத்தினெழின்முலைக்கண்காண்வோரைந்துனக்கழகி
திளஞ்சேல்விழியாயென்கின்றாறுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ஊ.) வளம்சேர் ஒற்றி மாணிக்கவண்ணர் ஆகும் இவர்தமை நான்—சகலவளங்களுக்கும் நிரம்பிய ஒற்றியூரிலமரும் மாணிக்க நிறத்தினராதிய இவரையான் ; கோலம் சடையீர்—அழகுவாய்ந்த சடைமுடியையுடையவரே! ; உமக்கு ஒருகண் குளம்சேர்ந்திருந்தது இது அழகு என்றேன்—தேவரீருக்கு ஒருநேத்திரம் நெற்றியை யிடமாகக்கொண்டு இருந்தது இது வியப்பு என்றேன் ; (அதற்கு இவர்) இளஞ்சேல் விழியாய்—இளமைவாய்ந்த சேல்மீன் போலும் கண்களையுடையவளே! ; குளத்தின் களம் சேர் எழில், முலைக்கண்காண் ஓர் ஐந்து உனக்கு அழகு ஈது என்கின்றார்—உனது தடாகத்திலும் கரீவமைந்த அழகிய முலையிடத்திலே காண ஒரு அஞ்சுகண்உண்டு ஈதுவியப்பு என்கின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என்? ஏ-று.

(வி-து.) யான் உமக்குக் குளத்தினிடத்தில் ஒருகண் கரவுற்றிருந்தது என்றேனாக, அதற்கு இவர் உனக்கும் தடாகத்தின் முலையிடத்துக் கரவமைந்த அஞ்சுகண் உண்டு என்கின்றாரென்பது. குளம் - நெற்றி, நீர்த்தடாகம். இளமையில் யாவராலும் காணப்படுவனவாய் நிலவி, யெளவனத்திலே பிறர்காண அஞ்சப்படுவனவாய்க் கரவமைந்திருத்தலின் 'குளஞ்சேர் முலைக்கண், எனப்பட்டது. களம் - கள்ளம் ; இடைக்குறை. களமென்பதற்குக் கண்டமெனக்கொண்டு, கண்டதடாகத்தின் முலைக்கண்காண் அஞ்சுகண் ணுயின எனலும் ஒன்று. தடாகம் - ஈண்டு விசாலமாகிய மார்பின்மேற்று, எழில் - எழுச்சியுமாம் ; இல் தொழிற்பெயர்விசுதி. உண்டு என்பது சொல் லெச்சம்.

ங்

பலஞ்சேரொற்றிப்பதியுடையீர்பதிவேறுண்டோ துமக்கென்றே
ஹுலஞ்சேர்வெண்பொன்மலையென்றாருண்டோ நீண்டமலையென்றேன்
வலஞ்சேரிடைத் தவ்வருவித்தமலையகாண தனின்மம்முதல்சென்
நிலஞ்சேர்ந்த துவமென்கின்றரி துதான்சேடியென்னே டு.

(இ-ள்.) பலம் சேர் ஒற்றிப் பதியுடையீர் ஹேறுபதி உண்டோ துமக்கு
என்றோன் — பிரளயத்திலும் அழியாத வலிமையுடைய ஒற்றிப்பதியீரே !
(அதுவன்றி) வேறுபதியுண்டோ துமக்கு என்றோன் ; உலம்சேர் வெண்
(மலை) பொன்மலை என்றோ — திரட்சிவாய்ந்த கயிலைமலையும் றேருமலையும்
உண்டென்றோ ; நீண்ட மலை உண்டோ என்றோன்—(உமக்கு) நீண்டமலையும்
இருக்கிறதோ ? என்றதிகயித்தோன் ; வலம் சேர் இடை தவருவித்தமலை
(உண்டு) — (அதற்கிவர்) வலிமைமிக்க இதன் இடையில் தகரமிட்ட மலையு
முண்டு ; அதனில் முதல் ம சென்று இலம் சேர்ந்ததுவும் உண்டு காண் என
கின்றார்—முற்கூறியதில் முதலிலுள்ள மகரம்நீங்கி வீடுசேர்ந்ததுவும் உண்டு
காணுதி என்கின்றனா ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) ஒற்றிப்பதியுடையீர் - என்பதற்கு அடகுவைத்த பதியுடையீர்
என்று தலைவி கூறியதாகக்கொண்டு, நமக்குவெள்ளி பொன் மலைகளுண்டு
என்றும், உண்டோ என்று அதிகயித்ததை மலை என்பதில் முதலெழுத்து
நீண்டதாகிய மாலையுண்டோவென்று கேட்டதாகக்கொண்டு நமக்குக் கொள்
றைமாலையும் தலைமாலையுமுண்டென்றும் விடைகூறினார் என்க. மலை என்
பது இடையே தகரம்வருவிக்க மதலையென்றாகக் கொள்ளைமாலையையும்,
மதலையென்பது முதலிலுள்ள மகரம் நீங்கியிடுதலையாத் தலையென்றாகித்
தலைமாலையையும் உணர்த்தின. பலம் - போகமோகங்களுமாம். வெண்
பொன் - வெள்ளியுமாம். உண்டென்பதை ஆங்காங்கு கூட்டுக. இலம் - வீடு,
(விடுதல்) லீட்டிற்குத் தாமம் எனவும் பெயருண்டாகலின் மகரநீங்கித் தாம
ஞ்சேர்ந்ததெனக் கூட்டித் தலைமாலையெனலும் ஒன்று. தாமம் - மலை. நக
வயலாரொற்றிவாணரிவர்வந்தாரநின்றார்வாய்திறவார
செயலார்விரல்கண்முடக்கியடிசேர்த்திரிதழ்கள்விரிவித்தார
மயலாருளத்தோடென்னென்றேன்மறித்தோர்விரலாலென்னுடைய
வியலார்வடிவிற்குட்குகின்றரி துதான்சேடியென்னே டு.

(இ-ள்.) வயலார் ஒற்றி வாணர் இவர் வந்தார் நின்றார் வாய்திறவார்—
வயல்கள் சூழ்ந்த ஒற்றியில் வாழ்பவரான இவர் வந்துநின்று பேசாதவராகி ;
செயல் ஆர் விரல்கள் முடக்கி அடிசேர்த்து ஈரிதழ்கள் விரிவித்தார்—தொழி
லமைந்த விரல்களில் சிறுவிரலையும் மோதிரவிரலையும் முடக்கிக் கையடி
சேர்த்துச் சுட்டுவிரலும் நடுவிரலுமாகிய இருவிரல்களை விரித்தனர் ; மயல்
ஆர் உளத்தோடு என்னென்றேன் — மயங்கியமனத்தோடு அக்குறிப்பு என்
னே என்றனன் ; மறித்து ஓர் விரலால் என்னுடைய இயல் ஆர் வடிவில் சுட்
டுகின்றார்—பின்னும் ஒருவிரலால் எனது அழகமைந்த வடிவில் சுட்டிக் காட்
டுகின்றார் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) வந்தார் நின்றார் வாய்திறவார் முற்றெச்சங்கள். பெருவிரலை அங்குவுடமென்றும், சுட்டுவிரலைத் தற்சனி யென்றும், நடுவிரலை மத்திமையென்றும், ஆழிவிரலை அநாமிகையென்றும், சிறுவிரலைக் கனிவுடையென்றும் கூறுப. கை தாமரையும் விரல்கள் இதழ்களும் போலுதலால், இதழ்களெனப்பட்டன. மூவிதழ்கள் விரிவித்தாரென்னாது ஈரிதழ்கள் விரிவித்தாரென்றது பெருவிரல் தனித்து விரிந்தே யிருப்பதுபோக்கியென்க. இயலார் வடிமவென்றது ஈண்டுத் தனத்தின்மேற்று. மோனை நயங்கருதாது வியலார்வடிவெனப்பிரித்து அதலமார்த்த தனமென்னலும் ஒன்று. வியல்-அகலம். (மார்பு) இங்ஙனம் தனஞ்சுட்டி வேண்டிதலை * “சூன்றமுதுசூன் றுடையான்” என னுஞ் செய்யுளான் அறிக. ஓர் விரலென்றது சுட்டுவிரலை. ௩௨

பேர்வாழொற்றிவாணரிவர்பேசாமெளளையோகியராய்ச்
சீர்வாழ்நமதுமணையினிடைச்சேர்ந்தார்விழைவென்செப்புமென்றே
னோர்வாழடியுங்குழலணியுமொருநல்விரலாற்சுட்டியுந்தம்
மேர்வாழொருகைபார்க்கின்குறிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) பேர் வாழ் ஒற்றி வாணர் இவர் பேசா மெளளையோகியராய்— கிரத்திவாழ்கின்ற ஒற்றிநகரில் வாழ்பவரான இவர் பேசாத மெளளசித்தராய்; சீர்வாழ் நமது மணையினிடை சேர்ந்தார்—சிறப்பமைந்த நமதில்லத்திலடைந்தனர்; விழைவு என் செப்பும் என்றேன் — தேவரீர் விரும்பியது யாது சொல்லுமென்றனன்; ஓர்வு ஆழ் அடியும் குழல் அணியும் ஒரு நல் விரலாற் சுட்டி—தியானித்தலமைந்த தமதடியையும் (எனது) குழலில் அணிந்த ஓர் அணியையும் ஒரு நல்லவிரலாற் சுட்டிக் காட்டி; உந்தம் ஏர்வாழ் ஒருகை பார்க்கின்றார் — உங்களுடைய அழகமைந்த ஒருகரத்தை நோக்குகின்றார்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) ஆழ்தல்-ஈண்டு அமைதல். தம்முடைய அடியோடு குழலணியினொன்றாகிய சில் என்பதனையுஞ் சுட்டவே, விழைவு என்னையென வினாவிய தலைவிக்கு அடிசில் விழைவு என்றாராயிற்று. தோழியர், கையை நோக்கினது அவ்வடிசிலை அகத்தினின்று கொணர்வித்தற்காம். அடிசில் - சோறு. சில்சடைப்பில்லையெனும் அணி. தமது வீழைவை ஓர்மொழியின் விளக்குவதொழிந்து, தம்மடியையும் எனதோர்குழலணியையும் சுட்டிக்காட்டி, அது வேண்டி நுந்தம் கையையும் நோக்குவது வியப்பென்றபடி. ௩௩

பெருஞ்சீரொற்றிவாணரிவர்பேசாமெளளம்பிடித்திற்கே
விரிஞ்சீர்தரநின்றாடன்கீழுமேலுநோக்கிவினாந்தார்யான்
வருஞ்சீருடையீர்மணியார்த்தைவகுக்கவென்றேன்மாற்பிடைக்கா
ழிருஞ்சீர்மணியைக்காட்டுகின்றாறிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) பெருஞ்சீர் ஒற்றிவாணர் இவர் பேசா மெளளம்பிடித்து — மிகு சிறப்புமைந்த திருவொற்றியூரில் வாழ்பவராகிய இவர் வசனியாத

மௌன நிலைகொண்டு; இங்கே விரிஞ்சு ஈர்தர நின்று—சுண்டு விரிந்து அன்புநிலைபெற நின்று; உடன் கீழும்மேலும் நோக்கி விரைந்தார்—உடனே கீழும்மேலும் உற்றுநோக்கி விரைந்தனர்; யான் வருஞ்சீர் உடையீர்—அதுகண்டயான் ஈங்கெழுந்தருளிய சீர்த்தியுடையவரே!; மணி வார்த்தை வகுக்க என்றேன்—(குறித்ததை) மணிவார்த்தையால் விளக்குக என்றனன்; மார்பு இடை காழ் இருஞ் சீர் மணியை காட்டுகின்றார்—மார்பிலணியப்பட்ட வடத்திலுள்ள பெரிய அழகிய முத்தத்தைக் காட்டுகின்றார்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) பயன்படும் பொருளமைதியுடைய சொல்லை மணிவார்த்தையெனவும், அஃகில்லதைப் பதர்வார்த்தையெனவும், கூறும் உலகவழக்குப்பற்றி மணிவார்த்தை வகுக்க என்றேனாக; இவர் நவமணிகளுள் ஒருமணிகட்டி உமது குறிப்புணர்த்துக என்றாகக்கொண்டு, மார்பின் வடத்திலுள்ள முத்தத்தைக் காட்டுகின்றாரென்பது. காட்டவே, கீழ்நோக்கியது கலவிப்பிரியத்தையும், மேலோக்கியது வாய்முத்தங்கொள்ளுதலையும், விரைந்தது இவ்விரண்டும் சித்திக்காமையின் இனி விடுகையே சித்தித்ததென்பதையும் விளக்கிய வாரூயிற்று. முத்தமென்பது - ஈண்டுப்பிரியம், வாய்முத்தம், விடுகை என்னும் முப்பொருள் குறித்துவந்தது. விரிந்தென்பது விரிஞ்செனப் போலியாயும், ஈரமென்பது ஈரெனக் கடைக்குறையாயும் வந்தன. ஈரம்—அன்பு. தருதல் - தங்குதல்.

ருச

வலந்தங்கியசீரொற்றிநகர்வள்ளலிவர்தாம்மௌனமொடு கலந்திங்கிருந்தவண்டசத்தைக்காட்டிமூன்றுவிரனீட்டி நலந்தங்குறப்பின்னடுமுடக்கிநண்ணுமிந்தநகத்தொடுவா யிலந்தங்கரத்தாற்குறிக்கின்றரிதுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) வலம் சீர் தங்கிய ஒற்றிநகர் வள்ளல் இவர்தாம் மௌனமொடு கலந்து—அழியாச் சிறப்பமைந்த ஒற்றிநகரிவைவராகிய இவர் மௌனமொடு ஈண்டனீட்டி; இங்கு இருந்த அண்டசத்தை காட்டி—ஈங்கு மூன்றே யிருந்த ஒருபறவையை (ஒருவிரலாற்) காட்டி; மூன்று விரல் நீட்டி—(அச்சுட்டுவிரலோடு) மற்றை மூன்றுவிரல்களையும் நேரே நீட்டி; பின் நலந்தங்குற நடு முடக்கி—பின்பு நன்மையமைய அந்நான்குவிரல்களையும் நடுவே முடக்கி; நண்ணும் இந்த நகு அத்தொடு வாய் இலம் தங்கரத்தால் குறிக்கின்றார்—பொருந்திய இந்த நகுவதனோடு வாய்ந்த இலத்தைத் தமது திருக்கரத்தால் குறிக்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) வலம் - பிரளயத்தும் அழியாவன்மை. தாம் - அசை. அண்டஜம் - முட்டையிற்றோன்றுவன்; ஈண்டுமயில், கொங்கையடியிற் பெருவிரல் பொருந்த மேலே மற்றைநான்குவிரல்களையும் நீட்டி நடுமுடக்கி அவற்றின் நகங்களால் இரேகைபடப் பதிப்பது மயூரபாதமென்னு நகக்குறியாகவின், கொங்கையில் அக்குறிப்புரிதலில் வேட்கையுடைமை விளக்கியவாறு, நகுவொடு

வாய்ந்த இலம் - நகிலம் ; (கொங்கை.) இல்லத்திற்குச் சரணமென்பதோர் பெயருமுண்டாகலின், அண்டசத்தைக் காட்டி நகத்தொடு சரணத்தைக் குறிக்கின்ற ரெனக்கொண்டு மயூரபாதநகக்குறியெனினும் இயையும். ஆணும் பெண்ணுமாகக் கலந்திருந்த மயில்களைக்காட்டி நகுசெயலோடு கலவிக்கு வாய்ப்புடைத்தாகிய இல்லத்தைக்குறிக்கின்றரெனலுமாம். இவ்வகையால் நகத்தொடு என்பது நகுவென்பதனோடு நகுவதனோடு நகத்தோடு எனமுட்டு பொருள்பட்டு நின்றது. இல்லமென்பது இடைக்குறைந்தது. நகு

தேனர்பொழிலாரொற்றியில்வாழ்தேவரிவர்வாய்திறவாராய்
மாணர்கரத்தோர்நகந்தெறித்துவாளாநின்றார்நீளார்வம்
தானுருளத்தோடியாதென்றேன்றமைக்கத்தலத்திறம்பலையையடி
யேனாடுறவேகாட்டுகின்றரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) தேன் ஆர் பொழில் ஆர் ஒற்றியில்வாழ் தேவர் இவர் வாய்திற வாராய்—வண்டுகள் மொய்க்கும் சோலையார்ந்த ஒற்றியில்வாழும் தேவரிவர் மௌனராகி ; மான் ஆர் கரத்து ஓர் நகம் தெறித்து வாளாநின்றார்—மானார்ந்த கரத்தில் ஒரு நகத்தை ஓசையுண்டாகத் தெறித்துப் பேசாதுநின்றனர் ; நீள் ஆர்வம் ஆர் உளத்தோடு யாது என்றேன்—மிக்க ஆசையுடைய சித்தத் தோடு என்னை என்று கேட்டனன் ; தம் கைத்தலத்தில் தலையை அடியேன் நாடுறவே காட்டுகின்றார்—தமது கையிலுள்ள தலையோட்டை யான் காணக் காட்டுகின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) தான் - அசை. மான் ஆர் கரம்-மானேந்திய கரம் ; அது இடக் கை. இடக்கை-ஒருவாச்சியம் ; அதில் நகம் தெறித்தல் ஓசையையுண்டாக்கிப் பிறரை யழைத்தற்கென்க. நகந்தெறித்தல் - வாய்பேசாது பிறரையழைக்கும் ஓர்வகைக்குறிப்புமாம். கைத்தலத்துத் தலையெக்காட்டல் - தமதுகரத்துள் ளது (உயிர்) போனகம் என்றுணர்த்தற்கு. கம்-தலை. போனகம் - அன்னம். அது வேண்டும் என்றபடி. அன்றி, இப்பாத்திரம் வெறுமையாயிருப்பதை நோக்கு ; இதில் உணவையிடு என்னும் குறிப்புமாம். நசு

செச்சையழகர்திருவொற்றித்தேவரிவர்வாய்திறவாராய்
மெச்சுமொருகார்நகர்தொட்டுமீண்டும்மிடற்றக்கரம்வைத்தார்
பிச்சரடிகேள்வேண்டுவதுபேசினோன்றேன்றமைக்காட்டி
யிச்சையெனையுங்குறிக்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) செச்சை அழகர் திருவொற்றி தேவர் இவர் வாய்திறவாராய்— வெட்சிமலர்போலும் அழகரான திருவொற்றித் தலைவராகிய இவர் வாய்திற வாராய் ; ஒருகால் மெச்சம் கரம் தொட்டு மீண்டும் மிடற்று அக்கரம் வைத் தார்—ஒருமுறை வியக்கத்தக்க கரத்தைத் தொட்டு மீளவும் கண்டத்தில் அக்கரத்தைவைத்துக் காட்டினார் ; பிச்சர் அடிகேள் வேண்டுவது பேசினர் என்றேன்—பித்துக்கொண்ட அடிகளே ! விரும்பியது பேசக்கடவீரென்ற னன் ; தமைக்காட்டி இச்சை எனையும் குறிக்கின்றார்—(அதற்கிவர்)தம்மைக்

குறிப்பித்து இச்சைகொண்ட எனையும் குறித்துக்காட்டுகின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) தொட்டது அவர்கரமெனக்கொள்ளின், யாம் கங்கணமணிவே மென்பதும், தலைவிகரமெனக் கொள்ளின், பாணிக்கிரகணம்பண்ணுவே மென்பதும் குறிப்பித்ததெனவும் ; மிடற்றுக்கரம் வைத்தது மாங்கலிய ருத் திரம் அணியவிரும்பமென்பதும், தம்மையுந் தலைவியையுந் குறித்தது நீயும் யாமும் இங்ஙனமாதல்வேண்டுமென்பதும் குறிப்பித்ததெனவுங்கொள்க. பாணிக்கிரஹணம் - கரத்தைப்பற்றல் ; கிரஹணம் - பற்றல், ருஎ

மன்றார்நிலையார்திருவொற்றிவாணரிவர் தாமெளனமொடு
நின்றிரிநுகையொலியிசைத்தார்நிமிர்த்தார் தவிசினிலைகுறைத்தார்
நன்றரமுதுசிறிதுமிழ்ந்தார்நடித்தாரியாவுமையமென்றே
னின்றாமரைக்கையெந்துகின்றிரிதுநான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) மன்று ஆர் நிலையார் திருவொற்றி வாணர் இவர்தாம் மௌன மொடு நின்றார்—சிற்பையிலமர்ந்த நிலையினையுடையரான ஒற்றிவாணரிவர் மௌனத்தோடு நின்றாராய் ; இருகை ஒலி யிசைத்தார் நிமிர்த்தார் தவிசின் நிலை குறைத்தார் நன்று ஆர் அமுது சிறிது உமிழ்ந்தார் நடித்தார் யாவும் ஐயமென்றேன்—இருகையையும் தட்டி ஒலிகாட்டினார் பின் நிமிர்ந்து நின்றார் தமது ஆசனத்தின் முதல்நிலையைக் குறைத்தார் நன்றார்ந்த எச்சிலைச் சிறிது உமிழ்ந்தார் கூட்தாடினார் (இவற்றைக்கண்டயான் ஐயரே!) யாவும் சந்தேகமே ; (தெளியப்படவில்லை) என்றனன் ; இன் தாமரைக்கை ஏந்து கின்றார்—(இப்படிக்கூறியஎன்முன்) இனியதாமரைபோலும் கரத்தை ஏந்திக் காட்டுகின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) இருகை யொலியிசைத்தல் - அமலை ; நிமிர்தல் - நேராதல் ; தவிசினிலைகுறைத்தல் - ஆசனமென்பதன் முதலிலை ஆகாரம் குறைந்த மாத்திரையதாகி அசனமெனப்பொருள்பட அம்முதலெழுத்தினோசையைக் குறைத்துரைத்தல் ; உமிழ்தல் - துப்புதல் ; (துப்பு.) நடித்தல் - சதி. ஆகவே, அமலை நிமிர்தல் அசனம் துப்பு சதி யென்னும் சொற்கள் சொந்தையுணர்த்துமாறிக. பொருள்விளங்காமையின் குறிப்பித்தசெயலனைத்தும் ஐயப் பொருளான என்றேனாக ; இவர் நீர் விரும்பிவந்த பிசைநையைக் குறித்தன என்றதாகக்கொண்டு கையெந்துகின்றாரென்பது. ருஅ

வாராவிரந்தாய்வள்ளலிவர்வந்தார்மௌனமொடுநின்றார்
நீராரொங்கியிருப்பதென்றேனின்டசுடையைக்குறிப்பித்தார்
நாரவைத்ததெதுவென்றேனென்கையோடென்னிடத்தினில்வைத்
தேரார்கரத்தாற்சுட்டுகின்றிரிதுநான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) வாரா விரந்தாய் வள்ளல் இவர் வந்தார் மௌனமொடு நின்றார்—வருதநீரிய புதுவிரந்தாக வள்ளலாகிய இவர் வந்தனராய்ப் பேசாது

சிற்றனர்; நீர் ஆர் எங்கே இருப்பது என்றேன்—நீவிர் யாவர் எங்குவசிப்பது என்றனர்; நீண்ட சடையைக் குறிப்பித்தார்—(அதங்கிவர்) நீண்ட தமது சடையைச் சுட்டிக்காட்டினர்; ஊரா வைத்தது எது என்றேன்—ஊராகத் தாம்கொண்டிருப்பது எதனை என்று கேட்டனன்; ஓர் கை ஓடு என்னிடத் தினில் வைத்து ஏர் ஆர் கரத்தால் சுட்டு கின்றார்—ஒன்னிய தமது கையிருந்த ஓட்டினை என்விடத்து வைத்து (பின்பு) அழகார்த்த தமது கரத்தார் சுட்டிக் காட்டுகின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) வாராவிருந்து - வருதற்கரிய புதிய விருந்தென்பதனை; * “ஒரு நாள் விதுரனுக்கு-வாரா விருந்தான் வரை” என்பதானுமுணர்க. விருந்தாய் எச்சத்திரிபு. வந்தார் - முற்றெச்சம். யார் - ஆர் எனமருவியது. நீரார் எங்கே இருப்பது என்பதற்கு நீர்வடிவான கங்காதேவியார் எவ்விடத்து விருப்பது என்று தலைவிகேட்டதாகக்கொண்டு, சடையைக்குறிப்பித்தமையும்; ஊரா வைத்தது எது என்கேட்டதற்கு ஓட்டைவைத்துத் தூரச்சென்று அதைக் குறித்து ஒற்றியாகவைத்தது என்று குறிப்பித்தமையும் குறிப்பி லுணரத் தக்கவை. ஒற்றி - ஒற்றிற்கர். ஈக

செங்கேழ்கங்கைச்சடையார்வாய்திறவாராகவிண்டடைந்தார்
ரெங்கேயிருந்தியங்கணந்ததுகாலெங்கள்பெருமானென்றேனென்
னங்கேழருகின்கன்றுபோயங்கேயிறைப்போதமர்ந்தெழுந்தே
யிங்கேநடந்துவருகின்றாரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) செங்கேழ் கங்கை சடையார்—செவந்த நிறத்தையும் கங்கையை யுப் கொண்ட சடையையுடைய இவர்; வாய்திறவாராக ஈண்டு அடைந்தார்— மௌனராய் இங்குவந்தனர்; எங்கள் பெருமான் எங்கே இருந்து இங்கு அணந்தது என்றேன்—எமது தலைவரே! நீர் எங்கிருந்து இவ்விடம் வந்த டைந்தது என்றனர்; அங்கு என் அருகின் ஏழ் அகன்று போய்—ஆங்கு என் னருகிருந்து ஏழுடிதூரம் அகன்றுசென்று; அங்கே இறைபோது அமர்ந்து எழுந்தே இங்கு நடந்து வருகின்றார்—அங்குச் சற்றிருந்து பின்னெழுந்து இங்கு நடந்துவருகின்றார்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) ஏழ் - எண்ணெளவையாகுபெயர். காண் - முன்னிலையை. எங்கே இருந்து அணந்தது என்று வினாவினதற்கு மௌனராய் வந்தமை யின் நடந்து குறிப்பாற் காட்டினார். பாட்டவோ, அருகின்கன்று - ஒற்றி; இறைப்போதமர்ந்தது - இருந்து; வருகின்றது - வருகிறது. என ஒற்றி யூரிலிருந்து வருகின்றோம் என்று உணர்த்தியவாறாயிற்று. ௪0

கொடையாரொற்றிவாணரிவர்குறமௌனராகிகின்றார்
தொடையாரிதழிமதிச்சடையெந்துரையேவிழைவேதமக்கென்றே
ஹடையார்துன்னற்கந்தையென்றுநோக்கிகைசெய்தே
யிடையார்கழுமுட்காட்டுகின்றாரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) கொடையார் ஒற்றிவாணர் இவர் கூற மௌனராகி நின்றார்—
தியாகரான ஒற்றிப்பெருமான் இவர் பேசா மௌனராகி எதிர்நின்றனர்;
ஆர் இதழி தொடை மதிச்சடை எம்துரையே உமக்கு ஏது விழைவு என்
றேன்—ஆத்தியும் கொன்றையுமாகிய மாலையையும் பிறையுமுடித்த சடையி
னையுடைய தலைவரே! உமக்கு என்ன இஷ்டம் அருளுவீர் என்றேன்; உடை
வார் துன்னல் கந்தைதனை உற்று நோக்கி நகைசெய்து—எல்லாமுடையவர்
தாம் தரித்துள்ள தையலுடைய கந்தையை உற்றுப்பார்த்து நகைத்து; இடை
ஆர் கழுமுள் காட்டுகின்றார்—தம்பிடத்திலுள்ள சூலத்தைக் காட்டுகின்ற
னர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-து.

(வி-து.) கொடை ஆர்ந்த ஒற்றி, தொடுத்தலார்ந்த இதழி, எனக்கோட
லுமாம். விழைவு ஏது வென விழைவுங்கால், கந்தையைக் குறிப்பித்து நகைத்தும்
குளிருடையெனென்கின்றாராந்தி, அது பரிகரிக்கத் தாம் விழைந்தபொருள்
விளம்புகின்றாறில்லை யென்பதுகருத்தது. இடையாக்கழுமுள் என்னும் பாடங்
கொள்ளின், (குளிர்க்கு) உடையார் உடைந்தார்போன்று குளிர்காட்கின்று
ரென்க. விழைந்தமை விளக்குவார் கந்தையைக் குறிப்பித்துக் காளத்தைக்
காட்டுகின்ற ரெனலுமாம். கழுமுள் - சூலம்; குளிர் காளம் என்பன; அச்சூ
லத்திற்குரிய பரியாயநாமங்கள். யான் விழைவு ஏது என்றேனாக; இவர் சந
திரன் முதலியவை புனைதலாற் குளிருடையிராகலின் வேது விழையும் என்ற
தாகக்கொண்டு, தம்பாற்றுன்னிய நல்லாடையையும் நோக்கி (இஃதுண்டா
யிருக்க இக்குளிர் யாதுசெய்யுமென்னும் குறிப்பால்) குளிரை நகைசெய்து
காட்டுகின்றாரெனினும் அமையும். கந்தை - தலைவிபாற்றுன்னிய நல்லாடை
யுமாம். கந்தையென்பது ஈண்டுப் பீற்றுணியையும், நம்போர்வையையும்
உணர்த்தியின்றது. வேது - வெம்மையுடையது; குளிர்காலத்தில் வெம்மை
யையும் வெம்மைக்காலத்தில் குளிரையும் நல்குவதெனப் பாராட்டப்படவது
தனயாகலின் வேது என்பது ஈண்டு அத்தனத்தின் மேற்று. நீர் எல்லாம்
உடையவர் உமக்கு விழைவுயாதுளது என்றேனாக; யாம் கந்தையும்கையாம்
கருத்துடையோம் என்பார் போன்று, அதை அலக்கியமாக நோக்கி நகைத்
துக் கழுமுளைக் காட்டுகின்றாரெனினும் பொருந்தும். கழும் உள் - கழுவிய
உள்ளம். மலமாசுகழுவிய அன்புள்ளதின்லலது பிந்தில் விழவில்லை என்
றுணர்த்தியபடி.

சுக

பொன்னைக்கொடுத்தும்புணர்வரியபுனிதரிவருவொற்றிய்தா
முன்னைத்தவத்தாலியாங்காணமுன்னே நின்றார் முகமலர்ந்து
மின்னிப்பொலியுஞ்சுடையிரெனவேண்டுமென்றேனுணர்ச்செய்யா
ரின்னச்சினங்காணென்கின்றாதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) பொன்னை கொடுத்தும் புணர்வு அரிய புனிதர் இவர் ஊர்
ஒற்றியதாம் — பொருள்கொடுத்தும் அடைதற்கரிய சுத்தராகிய இவரது
ஊர் ஒற்றியகராம்; யாம் முன்னை தவத்தால் காண முன்னே நின்றார் —
முன்பு புரிந்த தவங்காரணமாக யாம் காணுமாறு முன்னெழுந்தருளினர்;

முகமலர்ந்து—யான் முகமலர்ச்சியுடையவளாய் ; மின்னில் பொலியும் சடையீர் என் வேண்டும் என்றேன்—மின்போல் விளங்குஞ் சடையையுடையவரோ ! என்னை வேண்டும் என்றனன் ; உண்ண செய்யாளின் நச்சினம் என்றார்—உண்ணும்படி இலக்குமிபோல விரும்பினம் என்றனன் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) யாதுவேண்டுமென்னுங்கருத்தால் என்வேண்டு மென்றேனாகு இவர் என்னை யென்பதில் ஐகாரந்தொக்கதாகக்கொண்டு அதுபவித்தற்கு உன்னைத் திருமகளினும் வேட்டனமெனவும், இலக்குமியின் இல்லமெனப் பழிப் பாற்கடலை விரும்பும் இனமாகிய அன்னம் வேட்டனமெனவும், அப்பாலின் பரியாயப் பெயர்குறித்து அமுதுவேட்டனமெனவும், இல்லமாகியதாமரை வேட்டனமெனவும், இங்ஙனம் பலபொருள்படக் கூறுகின்றனாற்பது. அன்னம் அமுது - சோறு. தாமரை - தாவும் அரை ; அது ஈண்டு விரும்பும் நிதம்பம். தாவுமென்பது தாமரைத் தொகுத்தலாயிற்றென்க. என் வேண்டுமென்றவழி பாற்கடலிலுதித்த நஞ்சின் றெகுதி வேண்டுமென்கின்றனாறுமாம்.

சஉ

வயலார்சோலையெழிலொற்றிவாணராகுமிவர்தமைநான் செயலாரடியர்க்கருள்வீர்துஞ்சிரத்துமுரத்துந்திகழ்கரத்தும் வியலாய்க்கொண்டதென்னென்றேன் விளங்கும்பிராகமவைமூன்று மியலாந்காண்டியென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னே.

(இ - ள்.) வயல் சோலை ஆர் எழில் ஒற்றி வாணராகும் இவர்தமைநான் — வயல்களும் சோலைகளும் சூழ்ந்த எழிலமைந்த ஒற்றிவாணராகும் இவரை நான் ; செயல் ஆர் அடியார்க்கு அருள்வீர்—தொண்டியையுடைய அடியவர்க்கு அருள்பாலிப்பவரோ ! ; தும் சிரத்தும் உரத்தும் திகழ்கரத்தும் வியலாய் கொண்டது என் என்றேன்—தாமது சிரத்திலும் மாற்பினும் விளங்குங் கரத்திலும் பெருமையாகக் கொண்டது என்னை என்றனன் ; அவை மூன்றும் விளங்கும் பிராகம் இயலால் காண்டி என்கின்றார்—அவை மூன்றும் விளங்கத்தக்க பிராகம் அவற்றை இலக்கணத்தால் அறிதி என்கின்றார் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) வியலாய்-வினை எச்சத்திரிபு. இயல் - இலக்கணம். அது எழுத்துப்பெருக்கம் (அக்ஷரவர்த்தனை) என்பது. மூவிடத்தும் தலை காணப்படுதல் பற்றி வியந்து தலைவி கேட்டாளாக ; இறைவர் யாம் கொண்டது சிரத்தில் கம், உரத்தில் நாகம், கரத்தில் பிராகம் என எழுத்துப் பெருக்கத்தால் விடைகூறியவாறு. கம் - நீர். நாகம் - பாம்பு. பிராகம்—இறைவரவில். சந

பொதுநின்றருள்வீரொற்றியுளீர்பூவுந்தியதென்விழியென்றே னீதுவென்றறிநாமேறுகின்றதென்றேறுகின்றததா னெதுவென்றறரைத்தேனெதுதருவோரெழுத்திட்டறிநீயென்றுசொலி பெய்திரின் றுவந்துகைக்கின்றரிதுதான்சேடியென்னே.

(இ - ள்.) பொதுநின்று அருள்வீர் ஒற்றியுளீர் விழி பூவுந்தியது என்
என்றேன்—அம்பலத்தில் ஆடல்புரிந்துநின்று அன்பர்க்குள்பவரோ! உமது
கண்கள் பூவைக் கடந்தது ஈ தென்னையியப்பு என்றனன்; நாம் ஏறுகின்
றது இது என்று அறி என்றார்—நாம் விரும்பி ஏறுகின்றதும் பூவுந்தியதெ
ன்று அறிவாய் என்றனர்; ஏறுகின்றது எது என்று உரைத்தேன்—தேவ
ரீர் இவர்த்தேறுவது எது என்றுவினவினன்; எது நடுவு ஓர் எழுத்திட்டு அறி
நீ என்று சொலி எதிரின்று உவந்து நகைக்கின்றார்—எது என்பதன் நடுவில்
ஒரு எழுத்தைச்சேர்த்து அதனை நீ அறிந்துகொள்வாய் என்றுகூறி என்னெ
திரினின்று மகிழ்ந்து நகைக்கின்றார்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி - து.) ஏனையோர் விழி தாமமாமலரை நிகர்ப்பது, உமது விழியோ?
அம்மலரை நிகர்ப்பதன்மேன ஒதுக்கியது ஈதுவியப்பென்றேன்; இவர் என்
விழி பூவுந்தியதென்றதாகக்கொண்டு நின்விழிமட்டோ? நாம் இவரவதும்
பூவுந்தியதென்கின்றோன்பது. இறைவரிவரவது திருமாலாகிய இடபமென்
பது குறிப்பித்தபடி. பூவுந்தியது - பூவை உந்தியாகவுடையது, புவியைத்
தாளாலாந்து கடந்த தென்பதும் ஒன்று. எது என்பதன் இடையில் ருகரத்
தையிழன் எருது என்றதல் காண்க. நகைத்தல் - தலைவி பொருள் தெரியா
மைநோக்கி எள்ளலின்மேலது. “* பூவிற்குத்தாமமாயே” என்றும் “† பூவெ
னப்படுவது பொறிவாழ்ப்புவே” என்றும் விதக்கப்படுதற் சிறப்புநோக்குப்
பொதுப்பட்டத் தாமமாமலர் பூவெனப்பட்டது.

சச

இட்டங்களித்ததொற்றியுளீர் ண்டுவலையெவனென்றேன்
சுட்டுஞ்சுதனையென்றார்நான் சுட்டியறியச்சொ ளுமென்றேன்
பட்டுண்மருங்கும்பாவாய்நீபரித்ததன்மேபா ரென்றே
யெட்டுங்களிப்பாறுரைக்கின்றிரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) ஒற்றியுளீர் ஈண்டு இவ்வேலை இட்டம் களித்தது எவன் என்
றேன்—ஒற்றியி ளுறைபவரோ! இங்கே இச்சமயத்தில் இஷ்டமாக மிக வுவர்
திருந்தது யாது என்றேன்; சுட்டும் சுதனே என்றார்—குறிக்கத்தக்க நமது
புதல்வனே என்றார்; நான் சுட்டியறிய சொ ளும் என்றேன்—யான் குறித்
தறியக் கூறுமென்றனன்; பட்டு உண் மருங்குல் பாவாய் நீ பரித்தது அன்
றே பார் என்றே—பட்டுடையணிந்த இடையையுடைய பாவைபோல்பவ
ளே! (யாம் உரைத்தது) நீ கூறியமொழியைச் சுட்டியல்லவா? அம்மொழி
யைக்கொண்டு நோக்குக என்றே; எட்டும் களிப்பால் உரைக்கின்றார்—மிக்க
களிப்பினாலே விளம்புகின்றார்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி - து.) சுட்டுதல் * இலக்காகக்கொண்டு யாவரும் தியானித்தல். பா
வை * கண்ணின்பாவை; பிரகிமையுமாம். ஈண்டு இச்சமயம் மிகவுவந்திருந்
தது யாது என்று வினவியதற்கு, வேலை உவந்திருந்தது என்றதாகக்கொ
ண்டு, வேலை உவந்திருந்தது யாமன்று, எமது புதல்வனே யெனவும்; அப்

* ஓனவையார்தனிப்பாடல். † நால்வர் தான்மணிமாலை-சு.

புதல்வன் யாரொன்றற்கு நீ கொண்டொத்ததாகிய வேலை யென்னுமொழி கொண்டோர்கவெனவும் கூறியவாறு. வேல் ஐ - வேலுக்குரிய தலைவராகிய குமரர். நீ அணியாகப் பரித்தபொன்னின் பரியாயப் பெயராகிய சாமியென்னும் மொழிப்பொருளாயுள்ள குமரரொன்னலும் ஒன்று. இனி, வேல் ஐ யாவனென்றேனாக; சுதனே, யென்றொனலுமாம். வேலையென்னும் பாடல் கொள்ளின் வேளாகிய தலைவனாக. சரு

பாற்றக்கணத்தாரிவர்காட்டுப்பள்ளித்தலைவரொற்றியினின் றுற்றப்பசித்துவந்தா ராமன்னமிடுமினென்றுரைத்தேன் சோற்றுக்கினைத்தோமாயினும்யாஞ்சொல்லுக்கினையெங்கீழ்ப்பள்ளி யேற்றுக்கிடந்தா யென்கிறரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) இவர் பாற்று அக்கணத்தார்—தோழிமீர்! ஈண்டுநீக்கும் இவர் யாவும் அழிக்கத்தக்க சிறந்த பூதகணத்தையுடையவர்; காட்டுப்பள்ளித் தலைவர்—திருக்காட்டுப் பள்ளித்தலைவர்; ஆற்ற பசித்து ஒற்றியினின்று வந்தா ராம்—மிகவும் பசியுடையவராய் ஒற்றியகரினினின்று வந்தாராம்; அன்னம் இடுமின் என்றுரைத்தேன்—அன்னத்தை யிடவீரென்று உரைத்தனன்; சோற்றுக்கு இளைத்தோம் ஆயினும் யாம் சொல்லுக்கு இளையோம்—சோற்றுக்கு மெலிந்தோமாயினும் யாம் சொல்லுக்கு மெலியோம்; கீழ்ப்பள்ளி ஏற்று கிடந்தாய் என்கின்றார்—நீ கீழ்ப்பள்ளியையடைந்து கிடந்தனை என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-நு.) பாற்றல் அழித்தல்; இது ஈண்டு சருவசம்மாரத்தையும்; அகரம் உயர்த்தப்பொருளையும் தந்தன. காவிரிக்கரையிலுள்ள திருக்காட்டுப் பள்ளித்திருப்பதிக்குத் தலைவரென்றதைக் காட்டில் வசிக்கும் பள்ளிச்சாதிக்குத் தலைவரென்றதாகக் கொண்டு, நீ கீழ்ப்பள்ளியேற்றுக்கிடந்தாயன்றோ என்கின்றார் என்பது. கீழ்ப்பள்ளி - கீழாகியபள்ளிச்சாதி; நிலத்திற்படுக்கை எனச் சிலிஷ்டமாதல் காண்க. நிலத்திற்படுக்கை - விரகமேலீட்டால் பஞ்சணையாதியன விரும்பாது வெறுநிலத்தே சயனித்துக்கிடப்பது. கீழ்ப்பள்ளி யேற்றுக்கிடக்கும் நீ ஐயமிடுமினெனத் தோழியரையேவி எம்மை அலக்கியம்செய்தற்குரியையோ? என்று எதிரிழித்தவாறு. சக

குருகா ரொற்றிவாணர்பலிகொள்ளவகையுண்டோ வென்றே நெருகாலெடுத்தீண்டுரையென்றொருகாலெடுத்துக்காட்டுமென்றேன் வருகாவிரிப்பொன்னம்பலத்தேவந்தாற்காட்டுகின்றமீழ் நிசுகா லுடையாயென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) குருகு ஆர் ஒற்றிவாணர் பலிகொள்ள வகை உண்டோ என்றேன்—பறவைகள் நிரம்பிய (சோலையாதிய சூழ்ந்த) திருவொற்றிவாணரே! நீர் பலிகொள்ள வகையுண்டோ என்றனன்; ஈண்டு ஒருகால் எடுத்து உரை என்றார்—இங்கே ஒரு முறையெடுத்துச்சொல் என்றார்; ஒருகால் எடுத்துக் காட்டு மென்றேன்—ஒருமுறை யெடுத்துக்காட்டுவீரென்றேன்; வீழ் இந்

கால் உடையாய்—வீழ்கின்ற இருகாலுடையவளே!; வருகாவிரி பொன்னம் பலத்தே வந்தால் காட்டுகின்றும் என்கின்றார்—பெருகுவரும் காவிரிநதி சூழ்ந்த சிதம்பரத்திலுள்ள கனகசபையின்கண்ணே வந்தால் காட்டுகின்றோம் என்கின்றனர்; ஏழி. சேடி இது என்? எ-து.

(வி-கு.) ஒற்றியில்வாழும் தியாகேசரெனப்படும் நீர் கொடுத்தலொழிந்து பலிகொள்ளக் காரணமுண்டோ என்பதை இவர், ஊரிலின்றி ஒற்றி வாழ்பவராகிய வுமக்குப் பலியேற்குந் திறமையுண்டோ? என்மறித்ததாகக் கொண்டு, (பெண்ணே! நீ எமதெதிர்) ஒருகால் பலியேற்று ஏற்கும் வகையைச்சொல்; எம்மை எடுத்துக்காட்டும் என்பையேல் சபையில்வந்தால் ஒருகால் எடுத்துக்காட்டுகின்றோம் என்கின்றாரென்பதுகருத்து. பெண்கள் பயிலும் ஈண்டு நிர்வாணியாகிப் பலியேற்க முறையுண்டோ? என்றேனாக, அரையிற் சரிகின்ற உடையையுடையவளே! இதை இன்னும் ஒருகால் எடுத்துச் சொல், யாம் ஒருகாலெடுத்தாக்காட்டவேண்டுமேல் அம்பலத்துக்குவா என்கின்றாரெனலுமாம்; நிர்வாணியாகிய நீயோ? நம்மை நிர்வாணியென்னத்தக்கவள் என்பவாறு. இளமையார்த்த ஒற்றிவாணரெனலுமாம். இருகால்வீழ் உடை - விரகமேலீட்டால் அனாயினின்றும் சரிகின்றவனுடை. நழுவி இருகாலில் வீழ்கின்ற உடையுமாம். வீழும் அரையையுடையவளே எனலும் ஒன்று; வீழ்தல் - விரும்பல். அரை - ஈண்டு அல்குல்; இருகால் அரை. சர

வேலைஞாலம்புகழொற்றிவிளங்குந்தேவரணிகின்ற
மாலையாதென்றேனயன்மான்மாலையகற்றுமாலையென்றார்
சோலைமலர்ந்தேயென்றேன்சோலையேநாந்தொடுப்பதென
வேலமுறுவல்புரிகின்றாரிதுதான்சேடியென்னே.

(இ-ங்.) வேலை ஞாலம் புகழ் ஒற்றி விளங்கும் தேவர்—கடல்வரைந்த உலகுபுகழும் ஒற்றியில்விளங்கும் தேவரே!; அணிகின்ற மாலையாது என்றேன்—நீர் அணிகின்ற மலை என்னவென்றேன்; அயன் மால் மலை அகற்றும் மலை என்றார்—பிரமவிட்டுணுக்களின் மயலை அகற்றற்குக் காரணமாகிய மலை என்றனர்; சோலை மலர் என்றே என்றேன்—சோலையில் மலர்ந்த மலரல்லவோ? என்றனர்; சோலையே நாம்தொடுப்பது என—சோலையையே நாம் அணிவது என்று; ஏல முறுவல் புரிகின்றார்—இணங்க உலகசெய்கின்றார்; ஏழி. சேடி இது என்? எ-து.

(வி-கு.) சிவபெருமானொருவரே அழிவற்ற முதற்பொருளல்லது யாம் அன்றெனத்தேர்ந்து தருக்குறாதொழுகற் பொருட்டே பிரம விட்டுணுக்களுடைய தலைகளை மாலையாகத் தரித்துள்ளாராகலின், அயன்மால் மலை யகற்று மலை எனப்பட்டது. சோலைக்குத் தண்டலை என்னும் பெயருண்மையால் அத்தண்டலையே யாம் தரிப்பதென்பார், சோலையே யாம் தரிப்பதென்றார். தண்டலை - குளிர்த்தலைமலை. மலை - மயக்கம் - மால் ஐ - மயக்கத்தால் நெர்ந்த தலைமைத்தன்மையென்க.

உயிருளுறாவீர் திருவொற்றியுடையீர் நீரென்மேற்பிடித்த
வயிரமதனை விடுமென்றேன் வயிரியலநீமாதேயான்
செயிரதகத்துன் முலையிடங்கொள் செல்வனலகாண்டெளியென்றே
யியல்கொண்முறுவல்புரிகின்றரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) உயிருள் உறாவீர் திரு ஒற்றியுடையீர் நீர் என்மேல் பிடித்த
வயிரமதனை விடுமென்றேன்—உயிர்கடோறும் வியாபித்து அந்தர்யாமியாய்
நிற்பவரே! திருவொற்றியையரே! நீவிர் என்மேற்கொண்ட வயிரத்தை விடக்
கடவீர் என்றனன்; நீ வயிரி அல—நீ கடும்பகைமை யுடையவளுமல்ல; மா
தே—பெண்ணே!; செயிரது அகத்து உன்முலை இடங்கொள் செல்வன் யாம்
அல காண் தெளி என்றே—கும்பமற்ற உனது முலையை இடமாகக்கொண்ட
செல்வனும் யாமல்ல நீ பிரத்தியக்ஷமாகநோக்கு தெளிவாய் எனிற; இயல்
கொள் முறுவல் புரிகின்றார்—பண்பமைந்த புன்முறுவலைச் செய்கின்றனர்;
ஏடி சேடி இது என்? எ-து.

(வி-து.) எனக்கு அருளாது என்மேற் கொண்டுள்ள கடுஞ்சினத்தை
விடும் என்றதை, இவர் நீர் பிடித்த வச்சிராயுதத்தை என்மேல் விடும் என்ற
தாகக் கொண்டு வரயிஞ்செலுத்தற்கு நீ விரோதியுமல்ல; நாம் வயிரஞ்செ
லுத்தும் இந்திரனும் அல்ல; நமதுருவமுதலியவற்றை நன்குநோக்கு; என்
வார்த்தையை நம்பு; என்றபடி. வயிரம் - வயிரமுடைப்பொருள்களினமீதே
ஏவப்படுவது; நீ மலை அசுரராதியர்போல வயிரமுடையையல்ல; பெண்ணே
யாகலின் நினைத்து அவ்வயிரம் செலுத்தற்குரிய தன்மென்பது தோன்ற 'வயி
ரியல நீ மாதே' என்றாரென்க. வயிரமென்பது கடும்பகை வன்மைவச்சிராயு
தம் என்னும் முப்பொருள்களையும் முலைக்குரிய சுவர்க்கமென்னும் பரியாயப்
பெயர் ஈண்டுச் சுவர்க்கலோகத்தையும் உணர்த்தின. செயிரது அது பகுதிப்
பொருள்விகுதி. காண் - முன்னிலைமுற்று; முன்னிலையசையுமாம். சுக

தண்காவளஞ்சூழ்திருவொற்றித்தலத்திலமர்ந்தசாமிநுங்கை
யெண்கார்முகமாப்பொன்னென்றேனிடையிட்டறிதலரிதென்றார்
மண்காதலிக்குமாடென்றேன்மதிக்குங்களை வில்லென்றென்றே
யெண்காணகைசெய்தருள்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) தண்காவளம் சூழ்திருவொற்றி தலத்தில் அமர்ந்த சாமி—
தண்ணிய சோலைகளும் மற்றும் வளங்களும் சூழ்ந்த திருவொற்றித் தலத்
தமர்ந்த சாமியே!; நும் கை எண் கார்முகம் மா பொன் என்றேன் —
நுமது கையிலுள்ள எண்ணத்தக்க வில் சிறந்த பொன்னல்லவா? என்ற
னன்; இடை இட்டி அறிதல் அரிது என்றார்—(அதற்கிவர்) அதனை எடை
எடுத்து அறிவது அருமையாம் என்றனர்; மண் காதலிக்கும் மாடு என்
றேன்—அது உலகத்தவர் விரும்பத்தக்க பொன் என்றனன்; மதிக்கும் களை
வில் அன்று என்றே — பெண்ணே! நீ கூறியது மதிக்கத்தக்க களையே
யன்றி வில்லல்லவே என்று; என் காண் நகை செய்தருள்கின்றார்—எண்ண
மறியத்தக்க நகையினைச் செய்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-து.

(வி-து.) எடை என்பது இடையென மரீஇயது. எடையெனப் பாடங் கொள்ளினு மிழுக்காது; எடுக்கப்படுவது எடை. யான் மகத்தாகிய பொன்னைந்தை ஒருமாவென்னும் அளவினதாகிய பொன்னென்றதாகக் கொண்டு, அது பெரியதொரு மலையேயாகலின், நிறுத்து அளவிடுதலரிதெனவும், அக்கார்முகம் உலகர்விரும்பும் உயர்பொன்னென்றதை மத்திய சங்காரகாலத்தில் இவ்வுலகையுண்டு தனக்குளொடுக்கும் மால்விடையென்றதாகக்கொண்டு, அம்மாடு நமது கணையேயன்றி வில்லன்மெனவுங் கூறரின் றுரொன்பது. மா என்பது காலென்னும் சிற்றெண்ணின் அளவில் ஐந்தில் ஒருகூறு. ௫௦

செய்காண்வளஞ்சூழொற்றியுளீர் திருமான் முதன்முத்தேவர்கட்கு மைகாண்னென்றேனிதன்மேலணங்கேரியேழடைதியென்றார் மெய்காணுதுதான்னென்றேன்விளங்குஞ்சுட்டுப்பெயரொன்றே யெய்காணுறவேநகைக்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) செய்காண்வளஞ்சூழ ஒற்றியுளீர் திருமால் முதல் முத்தேவர்கட்கும் நீர் ஐ என்றேன்—வயல்கள் தோன்றப்பெற்ற வளஞ்சூழ்ந்த ஒற்றியுள்ளவரே! விஷ்ணுமூர்த்திமுதலிய முத்தேவர்கட்கும் நீர் தலைவரன்றோ என்றனன்; அனங்கே இதன்மேல் நீ ஏழ் அடைதி என்றார்—பெண்ணே! நீ கூறிய இதற்குமேல் ஏழ் அடைந்திருக்கின்றாய் என்றனன்; மெய் அது என்றேன்—மெய்தான் அது யாது தெரியச்சொல்லும் என்றனன்; விளங்கும் சுட்டுப்பெயரொன்றே எய் காணுறவே நகைக்கின்றார் — (நீ கூறியது) விளங்கத்தக்க சுட்டுப்பெயரொன்று கூறி யாவரும்காணும்படி சிரிக்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) முத்தேவர் - ஈண்டுத்திருமால் பிரமன் இந்திரன். காண்தான் - அசைகள். எய்த்தல் - அறிதல். யாம் ஒரு ஐ, நீ ஏழ் ஐயாயிருக்கின்றாயென்னு நயந்தோன்ற ஏழடைதியென்றபடி. ஏழ் ஐ - ஏழை (பேதை.) அடைதியென்பதன் இகரம் நிகழ்காலங்குறித்தது. அதுவென்று சுட்டியது யாது? கூறும் என்று வினாவ, இவர் அதுவென்பது யாதென்று வினவியதாகக்கொண்டு அது சுட்டுப்பெயரொன்று விடைகூறி, நீ ஏழையாதலால், ஈத நிந்திலையென்று நகைக்கின்றாரொன்பது. ௫௧

விண்டுவணங்குமொற்றியுளீர்மென்பூவிருந்தும்வன் பூவில் வண்டுவிழுந்ததென்றேனெம்மலர்க்கைவண்டும்விழுந்ததென்றார் தொண்டர்க்கருள்வீர்மிகவென்றேன்றோகாய்நாமேதொண்டனென வெண்டங்குறவேநகைக்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) விண்டு வணங்கும் ஒற்றியுளீர்—விஷ்ணுமூர்த்திவணங்கும் ஒற்றியிலுள்ளவரே!; வண்டு மென்பூ இருந்தும் வன்பூவில் விழுந்தது என்றேன்—வனையலானது மெல்லிய பூப்போலங் கரத்திவிருந்தும் வலிய பூவில்

விழுந்தது (என்சேய்வேன்) என்றனன் ; எம் மலர்க்கை வண்டும் விழுந்தது என்றார்—எமது மலர்க்கையிலிருந்த வண்டும் பூமியில் விழுந்ததுதான் என்றார் ; தொண்டார்க்கு மிக அருள்வீர் என்றேன்—நீர் அடியார்க்கு மிக அருளும் வள்ளல் என்றனன் ; தோகாய் நாமே தொண்டன் என என் தங்குறவே நகைக்கின்றார்—தோகைபோல்வாளே ! நாமே தொண்டன் என்று யாவார்க்கும் மதிப்பமைய நகைசெய்கின்றார் ; ஏடி சேடி. இது என் ? எ-று.

(வி-து.) பூவிற்சிந்தத்தாகலின் பூவென்றது ஈண்டுத் தாமரைப்பூவைச் சுட்டி நின்றது. மலரிலிருத்தற்குரியனவாகலின், இதுவும் சங்கு வண்டென்பதுதோன்ற வண்டு விழுந்ததெனவும், திருமாலாகிய அம்பு தலத்திற் சயனித்தல் பற்றித் தலசயனமெனவே ஓர்தலமு முண்டென்பதுதோன்ற மலர்க்கைவண்டும் விழுந்ததெனவும், தொண்டனென்பதற்குப் பழைமையானென்பதும் ஒருபொருளாகலின் யாமே அநாதியரென்பார், நாமே தொண்டனெனவும் கூறியபடி. அன்றி, ஏற்கவந்தமையின் நாமே தொண்டனாயினோமெனலும் ஒன்று. வண்டு - சங்கு, கைவளை, அம்பு. விழுதல் - வீழ்தல், சயனித்தல். தலசயனம் - திருக்கடன்மல்லை (மாவலிபுரம்.) ௫௨

மட்டார்மலர்க்காவொற்றியுளீர்மதிக்குங்கலைமேல்விழுமென்றே
னெட்டாமெழுத்தையெடுத்ததுநாமிசைத்தேமென்றாரெட்டாக
வுட்டாவுறுமவ்வெழுத்தறியவுரைப்பீரென்றேனந்தனாரூர்க்
கிட்டார்நாமென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னோக.

(இ-ள்.) மட்டு ஆர் மலர் கா ஒற்றியுளீர் மதிக்கும் கலைமேல் விழும் என்றேன்—தேனூர்த்த மலர்நிறைந்த சோலைகளையுடைய ஒற்றியிலுள்ளவரே! மதிக்கத்தக்க தமது வஸ்திரம் மேல்விழும் (ஆகையால் ஒற்றியிரும்) என்றனன் ; எட்டாம் எழுத்தை எடுத்தது நாம் இசைத்தேம் என்றார்—பெண்ணே ! எட்டென்னும் எண்ணைக்குறிக்கும் எழுத்தை இப்பொழுதே எடுத்தக் கொண்டது நாம்சொல்லினோம் (அறிவாய்) என்றனார் ; எட்டு ஆக உள் தாவுறும் அவ்வெழுத்து அறிய உரைப்பீர் என்றேன்—எட்டென்னும் எண்ணைக்குறிப்பதாக உமதுஎத்திற்கொண்ட அவ்வெழுத்தை யானறிய உரைத்தருளுவீர் என்றனன் ; அந்தணர் ஊர்க்கு இட்டு ஆர் நாமம் என்கின்றார்—பிராமணர்களுடைய ஊருக்கு இட்டு வழங்கும் பெயரே என்கின்றனார் ; ஏடி சேடி. இது என் ? எ-று.

(வி-து.) கலை மேல்விழுமெனத் தலைவி பெருமான் கலையைச்சுட்டிக் கூறினாகப் பெருமான் நின் கலை மேல்விழுவதன்று ; இப்பொழுதே அவிழுகின்றது காத்தக்கொள் என்று எதிரியம்பியவாறு. விழும் என்பதின்மேல் எட்டு என்னும் எண்ணைக்குறிக்கும் அகரம் சேர்க்கில், அவிழும் என்றதலையுணர்க. அதையுணராத மயங்கினுட்கு அந்தணருக்கு இட்டார் நாமமாகிய அகரம் என்று குறிப்பித்ததாம். அகரம் - அக்கிரகாரம், . ௫௩

தல் துமது மென்மையுணர்ந்தே இடப்பட்ட மெல்லியனொன்றும் பெயர்க் குத் தகாதென்று கூறினானெனும் ஒன்று. ௫௫

தீதுதவிர்க்குமொற்றியுளீர்செல்லலறுப்பதென்றென்றே
நீதுநமக்குத்தெரிந்ததென்றிரிமையாமோ விங்கிதுவென்றே
தேதுமடியார்மனக்கங்குலோட்டுநாமேயுணர்ந்தி
யேதுமிறையன்றென்கின்றிரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) தீது தவிர்க்கும் ஒற்றியுளீர் செல்லல் அறுப்பது என்று என் றேன்—தீமைகளை அடியர்க்கு அகற்றும் ஒற்றிவாணரே! எமது துன்பத்தை அகற்றுவது என்றோ என்றனன்; ஈது நமக்கு தெரிந்தது என்றார்—இது நமக்குத் தெரிந்த விஷயமே என்றனர்; இங்கிது இறை ஆமோ என்றேன்— இது உத்திரமாகுமா? என்றனன்; ஒதும் அடியார் மனக்கங்குலில் ஓட்டிம் இறை நாமே உணர் அன்றி ஏதும் அன்று என்கின்றார்—துதிக்கும் நமது அடியர்களுடைய மனவிருட்டை ஓட்டத்தக்க இறைவர் நாமே உணர்வா யாக நாமன்றி மற்றப்பொருளும் (இறை) அன்று என்கின்றார்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) 'செல்லல் அறுப்பது என்று' என்றதை, செல்லாநின்ற அல்லை யறுப்பது சூரியனென்றதாகவும்; இது பதிலுத்தராமாமோ? வென்றதை, இச் சூரியன் கடவுளாமோ? என்றதாகவுங் கொண்டு, இங்ஙனம் மாறுபட இசை க்கின்றாரென்பது. அல் - இருள். என்று - எந்நான், சூரியன். இறை - ஒரு னர் மொழிக்குப்பதிலாக இறுக்கப்படுவதாகியவிடை, தலைமை. ௫௬

ஒண்கைமழுவோடனனுடையீரொற்றிநகர்வா முத்தமர்நீர்
வண்கையொருமைநாதரென்றேவண்கைப்பன்மைநாதரொன்று
ரொண்கண்டங்காவதிசயங்காணென்றேன்பொருளள் திவையதற்கென்
றென்சொன்மணித்தருள்கின்றிரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) ஒன் கை மழு ஓடு அனல் உடையீர் ஒற்றி நகர்வாழ் உத்த மர்—ஒள்ளிய கரத்தில் மழுவும் ஓடும் அனலும் உடையவரே! ஒற்றிநகர்வா ழும் உத்தமரே!; நீர் வண்கை ஒருமை நாதர் என்றேன்—நீர் வளந்தருங் கரத்தையுடைய ஒற்றுமைத்தலைவர் என்றனன்; வண் பன்மை கை நாதர் என்றார் — (அதற்கிவர்) வளவிய பலகையுடைய நாதரென்றனர்; எண்கண் அடங்கா அதிசயம் என்றேன் — எண்ணத்தில் அடங்காத அதிசயம் இது என்றனன்; அதற்கு இவை பொருள் அன்று என்று—நீ சொல்லுமிவை அதற்கு அருத்தம் அல்லவே என்று; எண் மணி சொல் தந்தருள்கின்றார்— மதிக்கத்தக்க மாணிக்கம்போலும் சொற்களைத் தருகின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) மழுவோடு அனலு முடையீர் என்றதும் ஒன்று. வண்மை ஞன்பதில் னையிது கெட்டது. எண் - கணக்குமீம், அடங்கா - ஈதுகெட்டி

எதிர்மறைப் பெயரெச்சம். காண் - அசை. ஒருமையென்பதற்கு ஒன்றென்பொருள்கொண்டு இறைவர் யாம் ஒருகையுடையம் அல்லேம், பலகையுடையம் என்பார் போன்று, அத்தலத்தில் தமக்கு வழங்கும் பலகைநாதொன்னுந் திருநாமத்தை விளக்கியவாறு. பதர்போலப் பரிகரிக்கத்தக்கனவன்று; நென்மணிபோலப் போற்றத்தக்கனவென்பது தோன்றச் சொன்மணியெனப் பட்டதெனலுமாம். சொல் - நெல். ௫௭

ஒருவரெனவாழொற்றியுள்ளமக்கம்மனையுண்டோவென்றே
 னிருவரொருபேருடையவர்காணென்றாரென்னென்றேனெம்பேர்
 மருவியிறற்றயலகரம்வயங்குமிகரமானதென்றே
 யிருவுமொழிதந்தருள்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேம்.

(௫-௭.) வாழ் ஒற்றி ஒருவர் என உள்ளீர்—வாழ்கின்ற ஒற்றிப்பதியிலே ஒப்பற்றவனொன வீற்றிருப்பவனோ; உமக்கு அம்மனை உண்டோ என்றேன்—உமக்கு நற்றாய் உண்டோ? என்றனன்; ஒருபேருடையவர் இருவர் என்றார்—ஒரோபெயரையுடையவர் இருவருண்டென்றனர்; என் என்றேன்—அப்பெயர் யாது என்றனன்; வயங்கும் எம்பேர் மருவும் ஈறு அற்று அயலகரம் இகரமானது என்றே—விளங்கும் எமதுபேரில் இறுதிபோய் அயலெழுத்து இகரமானபெயரோ என்று; இருவும் மொழிதந்தருள்கின்றார்—உள்ளத்தில் பதிக்கத்தக்கதொரு மொழியைச் சொல்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-௫.) காண் - அசை. தாயுண்டோ? என்றதை, அழகியமனையுண்டோ? என்றதாகக்கொண்டு இங்ஙனம் கூறியபடி. எம்பேரொன்றது சங்கரனென்னு மொழியை. இதன் ஈற்று னகரங்கெட்டு அயலகரம் இகரமாகியது சங்கரியென்னு மொழி. இது சம் கரியெனவும், சங்கு அரியெனவும் பிரிவுபட்டு முறையே சுகத்தைச்செய்யும் உமாதேவியையும், பாஞ்சஜந்யமென்னும் சங்கையுடைய திருமாலையும் உணர்த்திற்று. திருமாலும் ஓர் சத்தியாதலை மகாசாத்தாவின் உதிப்புக்குக் காரணமாக அவர்கொண்ட மேரிகுனிவடிவத்தானும் தெனிக. ௫௮

பேராரொற்றியீரும்மைப்பெற்றாரெவரென்றேனவர்தம்
 மேரார்பெயரின்முன்பினிரண்டிரண்டாமெழுத்தாரென்றாரென்
 னேராயுரைப்பீறென்றேனீரெஞ்சுநெகிழ்ந்தா லுரைப்பாமென்
 றேராயுரைசெய்தருள்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேம்.

(௫-௭.) பேர் ஆர் ஒற்றியீர் உம்மை பெற்றார் எவர் என்றேன்—பெருமை நிரம்பிய திருவொற்றிவாணரோ! உம்மைப் பெற்றவர் யாவர் என்றனன்; அவர் நம் ஏர் ஆர் பெயரின் முன் இரண்டு எழுத்து பின் இரண்டு ஆம் எழுத்தார் என்றார்—நம்மைப் பெற்றவர் நமது அழகமைந்த பெயரின் முற்பட்டுகின்ற ஈரொழுத்து (தமதெழுத்திற்கும்) பிற்பட்டுகிற்கும் ஈரொழுத்தா உப்பெற்றவர் என்றனர்; என் நேராய் உரைப்பீர் என்றேன்—நீர் கூறுவதேன்னை? இதனைச் (செம்பொருள்படச்) செப்புவிர் என்றனன்; நீ நெஞ்

சம் நெகிழ்ந்தால் உணாப்பாம் என்று ஏராய் உணாசெய்து அருள்கின்றார்—
நீமனமுருகும் அப்பருவம் பெற்றால் அறைவோமென்று சிறக்க உணாத்த
ருள்கின்றார் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) ஈன்றார் யாரொன்றதை உம்மையடைந்தார் யாரொன்றதாகக்
கொண்டு இவ்வாறு இசைக்கின்றார் என்பது. நம்பெயொன்றது சிவவென்
னும்பெயர். அதன்முன்னின்ற ஈனொழுத்து நம என்பன. இவ்விரண்டும் ஆன்
மவெழுத்திற்கும் பின்னாலாவது - நமசிவ எனநின்றவை சிவநமவென
மாறிநிற்கல். இவ்வைந்தெழுத்தும் முறையே சிவம் - சத்தி-ஆன்மா - திரோ
தம் - மலமென்னும் ஐம்பொருள்குறிப்பனவாய்ச் சிவன்பொருட்டு வணக்கம்
என்னும் அர்த்தத்தையுண்கொண்டு சூக்குமபஞ்சாக்கரமென விளங்கி, ஆன்
மாக்களுக்குப் பரிபாகம் வருமளவும் திரோதமும் மலமும் முடிபட்டும், பரி
பாகம் வந்தவழிச் சிவமுஞ் சத்தியும் முற்பட்டிருநிகத் தாம் அவ்வான்மாக்க
ளுக்குப் பிற்பட்டும் நிற்குநிலைமையாதியவற்றை யுணர்த்தும் மூலமந்திரமா
தல்பற்றி, இது பரிபாகிக்கே உணாக்கப்படுவதென்பார், 'நெஞ்சுநெகிழ்ந்தால்
உணாப்பாம்' என்றார். இதன்றிறம் விரிக்கிற்பெருகும். ருக்

தனிநான்மறையீரொற்றிநகர்தழைக்கவாழ்வீர் தனிஞான
வொளிநாவரசையந்தெழுத்தா லுவரிகடத்தினீர் ஓன்மேன்
களிநாவலனை யீரெழுத்தாற்கடலின் வீழ்த்தினேமென்றே
யெளியேற்குவப்பின்மொழிகின்றரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) நால் மறை தனியீர் ஒற்றிநகர்தழைக்க வாழ்வீர் — நான்கு
வேதங்களாகிய கோயிலையுடையவரே! ஒற்றிநகரில் உலகமுய்ய வாழ்பவ
ரே! ; தனி ஞான ஒளி நாவரசை ஐந்தெழுத்தால் உவரி கடத்தினீர் என்
மேன்—ஒப்பற்ற ஞானதீபரான திருநாவுக்கரசுநாயனாரை ஐந்தெழுத்தின்
உச்சரிப்பால் கடலைக்கடப்பித்துக் களையேற்றினீர் என்றனன் ; களிநாவலனை
ஈனொழுத்தால் கடலில் வீழ்த்தினேம் என்றே—களிப்பினையுடைய நம்பியா
ராரனென்னும் ஒருநாவலனை (நாம்) இரண்டெழுத்தினாலே கடலில் அமிழ்த்
தினேம் என்று ; எளியேற்கு உவப்பின் மொழிகின்றார் — பேதையாகிய
எனக்கு உவப்பினோடு கூறுகின்றார் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) அரசு என்றதற்கு இணங்க நாவல் என்றதும், பரவைக் கரை
யேற்றினீர் என்றதற்கினங்கப் பரவையிலமிழ்த்தினேம் என்றதும் டியம்.
ஈனொழுத்து - இரண்டெழுத்தாகியதுது. பரவையென்னும் பரியாயப்பெய
ரொற்றுமைநோக்கிக் கடலில் வீழ்த்தினேம் என்றது. வீழ்த்தல் - அந்நாச்சி
யாரது சுகோததியின் மூழ்குவித்தல். ஐந்தெழுத்து - பஞ்சாக்கரம். சு
ஒமூன் றுளத்தீரொற்றியுளீருற்றோர்க்களிப்பீரோவென்றேன்
றாமூன்மென்பார்க்கயன்மூன் றுந்தருவேமென்றாரம்மிகத்
தேமூன்றினதும்மொழியென்றேன்செவ்வாயுறுமுன்னகையென்றே
யேமூன்றுறவேகைக்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) ஓம் ஊன்று உளத்திர் ஒற்றியுளீர் உற்றோர்க்கு அளிப்பீரோ என்றேன்—பிரணவத்தைப் பதித்துத் தியானிக்கும் (அன்பர்களுடைய) உள் ளத்தை இடமாக உடையவரோ! ஒற்றிகரரோ! உம்மையடைந்தோர்க்கு (நீர் தியாகேச ராதலால் வேண்டியது வரையாது) அளிப்பீரோ? என்றனன்; தா மூன்று என்பார்க்கு அயல் மூன்றும் தருவேம் என்றார்—தாமூன்று என்பவர்க்குத் தாகாரத்துக்கு அயிலிலுள்ளது மூன்றுந்தருவேம் என்றார்; அம்ம மிக தேம் ஊன்றின தும்மொழி என்றேன்—அம்ம மிகவும் இனிப் புடையது உமது மொழிஎன்றனன்; செவ்வாய் உறும் உன் நகை என்றே ஏம் ஊன்றுறவே நகைக்கின்றார்—(அதற்கிவர்) தேமூன்றின என்பது செவ் விய வாயிலுள்ள உன் நகைகளே என்கூறி இன்பம்தங்கும்படி நகைசெய் கின்றனன்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) தாமூன்று-தா தா தா (முத்தா.) தாவுக்கு அயல்மூன்று-தி தி தி (முத்தி.) தேமூன்று தே தே தே (முத்தே) ஆம். முத்தாளன்று ஒருகால் விளிப்பார்க்கு முத்திதருவோம் என்றும்; இனிமைபதிந்தனவெனப் பொ ருன்படத் தேமூன்றின வென்றதற்கு முத்தேயெனப் பொருள்கொண்டு, முத்து எம்மொழியன்று கின்பற்களென்று கூறுகின்றார் என்பது கருத்து. தா தா தா வென்பதற்கு தாதா (வே) தா எனவும்; ஏ மூன்று என்பதற்கு ஏ, ஏள, என்னும் இகழ்ச்சிக்குறிப்பெனவும் கோடலும் ஒன்று. கூக

மன்னிவிளங்குமொற்றியுளீர்மடவாரிரக்கும்வகையதுதான் முன்னிலொருதாவாமென்றேன்முத்தாவெனலேமுறையென்ற ரென்னிலிதுதானையமென்றேனெமக்குத்தெரியுமெனத்திருவா யின்னலமுதமுருக்கின்றிதுதான்சேடியெயன்றேம.

(இ-ள்.) மன்னி விளங்கும் ஒற்றியுளீர் மடவார் இரக்கும் வகையது முன்னில் ஒரு தாவு ஆம் என்றேன் — நிலைத்துவிளங்கும் ஒற்றிப்பதியீரோ! பெண்கள் உம்மை யாசிக்கும் வகையைப்பற்றி யோசிக்கில் அது ஒருபற் றுக்கோடேயாகும் என்றனன்; முத்தா எனலே முறை என்றார்—(அதற் கிவர்) முக்குற்றமென்று கூறலே முறைமை என்றனன்; என்னில் இது ஐயம் என்றேன்—இப்படி குறிப்பிற்கூறில் இது சந்தேகத்திற் கிடமாகிறது என்றனன்; எமக்கும் தெரியும் என திருவாயில் நல் அமுதம் உருக்கின்றார்— எமக்கும் (நீ கூறியது) தெரியுமெனத் திருவாயினின்று நல்ல அமுதத்தைச் சொரிகின்றனன்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) மடவார் - அறிவீனர், இளம்பெண்கள். தான் இரண்டும் அசைகள். பெண்களிரப்பது தமக்கு ஒருபற்றுக்கோடே என்றேனாக; இவர் ஒருதா - காமமென்னும் ஒருகுற்றமெனக்கொண்டு, காமம் சித்தியாதவழி வெகுளியும், அதுபற்றி மயக்கமும் உண்டாவது தின்னமாகலின், முக்குற் றமெனலே முறையென்ற ரொன்றும்; குறிப்பொன்றுகிடக்க மற்றொன்று நீர் கூறுவது ஐயத்திற் கிடமாகின்றது என்றேனாக, என்னுடையவீடு இது

தான் பிணைவேண்டுமென்று யான் பிணையாசித்ததாகக்கொண்டு இது நின்வீடென்பது எமக்குந்தெரியுமெனக்கூறி, எனது திருவாயிலில் (தாம் கொணர்ந்த) நல்ல அமுதத்தைச் சொரிகின்றார் என்றும் கூறியபடி. இங்ஙனம் கொள்ளுங்கால் வாயிலில் என ஏழனுருபு விரித்துக்கொள்க. எனதில் இதுதான், ஐயம் ஏற்றுக்கொள்ளும், என்று கூறத்தொடங்கிய என்வாகிய முடியுமுன் இவர் இது எமக்குந்தெரியுமெனத் திருவாயினின்றும் நல்ல அமுதம்போலும் சொற்களைச் சொரிகின்றார் எனலுமாம். இன்னல் அமுதமெனப்பிரித்துத் துன்பத்தை விளைக்கும் அமுதமொழியெனினு மியையும். கூட

வளஞ்சேரொற்றியீரெனக்குமாலையணிவீரோவென்றேன்
குளஞ்சேர்மொழிப்பெண்பாவாய்நின்கோலமனைக்கனாமகிழ்வா
வளஞ்சேர்ந்தடைந்தபோ தேநின்னுளத்திலணிந்தேமுனரென்றே
யிளஞ்சேர்நகைசெய்தருள்கின்றரிதுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) வளம்சேர் ஒற்றியீர் எனக்கு மாலை அணிவீரோ என்றேன்—சகல வளங்களும் திரண்ட ஒற்றிவாணரே! எனக்கு உமது மணமாலையை அணிவீரோ? என்றனன்; குளம்சேர் மொழி பெண் பாவாய் நின்கோலமனைக்கண்—வெல்லம்போலும் மொழியையுடைய பெண்பதுமை போல்பவளே! நினது அழகிய இல்லத்தின்கண்; நாம் மகிழ்வால் உளம் சேர்ந்து அடைந்தபோதே—யாம் உவகையோடு உள்ளமொத்து வந்து சேர்ந்தபோதே; நின் உளத்தில் அணிந்தேம் உணர் என்றே—நினது உள்ளத்திலேயே (அம்மாலையை)ச் சூடினேம் உணரக்கடவாயென்று; இளமை சேர் நகை செய்தருளுகின்றார்—இளமையான நகையினைச் (புன்முறுவலை) செய்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) நாம் மாலையை புறத்தில் பிறரறிய அணிதற்குமுன், அகத்திலேயே அணிந்தனம் என்றபடி. மால்-விரகமயக்கு. 'சீர்நகை' என்பதும் பாடம். வீற்றரொற்றிநகரமர்ந்தீர்விளங்குமலரேவிளம்புநெடு
மாற்றாரென்றேநிலைகாணெம்மாலேமுடிமேற்பாரென்றார்
சாற்றாச்சலமேயீதென்றேன்சடையின்முடிமேலன்றென்றே
யேற்றாதரவான்மொழிகின்றரிதுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) வீற்று ஆர் ஒற்றிநகர் அமர்ந்தீர் விளங்கும் அலரே விளம்பும் நெடுமாற்றார் என்றேன்—தனிமையார்ந்த ஒற்றிநகர் அமர்வீரே! (உம்மைக்காமித்தமை காரணமாகப்) பரவப்பெற்ற அலர்மொழிகளே என்னையிழித்தியம்பும் பகைவர்களாய் அமைந்தன என்றனன்; எம்மாலே இலை முடிமேற்பார் என்றார்—(பெண்ணே) எமதுமாலை இலைவடிவே அதனை முடிமேல் நோக்குக என்றனர்; சாற்றா சலமே ஈது என்றேன்—சொல்லப்படாத பொய்யே இது என்றனன்; சடையில் முடிமேல் அன்று என்றே ஏற்று ஆதரவால் மொழிகின்றார்—நீ கூறியது சடையிலுள்ளது முடிமேலது அன்றென்று எதிராக ஆதரவோடு சொல்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-கு.) காண் - அசுசு. உம்மைப்பற்றி நிகழ்ந்த அலரே பகைவராயின என்றதை, உம்முடைய மலர் மாலையே எனக்கு மாலையினுக்குமாலையாயின என்றதாகக்கொண்டு எனது மலை அலரன்று, வில்வபத்திரமுதலிய இலைகளாம் சமைத்தது என்றும், யான்கூறுததைக் கூறியதாகக்கொண்டு கூடலின், இது கூறப்படாத பொய்யே என்றேனாக; ஜலமென்பதை நீரொனக்கொண்டு ஆது சடையது, முடியது அன்றென்றும் கூறுநின்றாரொன்பது. அலர் - பழி. மொழி, மலர். மால்தார் - மாலையினுக்குந்தார், பெருமை பெற்றதாருமாம். சலம் - பொய், நீர். *

சுசு

புயப்பாலொற்றியீரச்சம்போமோவென்றேனென்றார்
வயப்பாவலருக்கிறையானீர்வஞ்சிப்பாவிற்குரைத்ததென்றேன்
வியப்பானவையிப்பாவெனும்பாவெண்பாகலிப்பாவரைத்துமென்றே
பியம்பான்மொழித்தருள்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) ஒற்றியீர் அச்சம் புயப்பால் போமோ என்றேன்—ஒற்றிப்பதியீர் காமனால் விளைந்த எனது அச்சம் உமது புயத்தின்கண் (அனைத்தலால்) நீங்குமோ என்றனன்; ஆம் என்றார்—ஆம் என்றுகூறினர்; வயம் பாவலருக்கு இறை ஆனீர் வஞ்சிப்பா இங்குரைத்தது என்றேன்—வெற்றியையுடைய கவிசுளுக்கு இறையானவரே! (அடியாளிடம்) நீர் கூறியது வஞ்சிப்பாவே என்றுனன்; வியப்பு ஆகை அப்பா எனும்பா வெண்பா கலிப்பா உரைத்தும் என்றே—(நாம் வஞ்சிப்பாமட்டுமென்று) ஆசிரியப்பாவெனும் பாவும் வெண்பாவும் கலிப்பாவும் உரைத்துள்ளோம் என்று; இயல்பால் மொழித்தது அருள்கின்றார்—இலக்கணப் பகுதியமைந்த மொழியைக்கூறுகின்றார்; ஏடி சேடி இது என்? என்று.

(வி-கு.) போமெனவும் ஆமெனவும் இருபொருள்படும்படி ஆமென்றுரைத்தாராகலால், தலைவி இது பொருள்விளங்காதபடி இங்குவஞ்சிப்புஆக உரைத்தது என்றுகூறலும், தலைவர் நீர் உரைத்தது வஞ்சியெனும்பா என்றதாகக்கொண்டு, (பெண்ணே! நீகூறியது) வியப்பு; இதுமட்டோ? வண்பாக்களும் சங்கப்புலவராய் அமர்ந்து இசைத்துள்ளோம் என்றாரென்பது கருத்து. பாவலர்-சங்கப்புலவர். வஞ்சிப்பாவென்பது வஞ்சிப்புஆக, வஞ்சியென்னும் பாஎன்றும்; ஆகையப்பாவென்பது ஆயாவரும்நகைக்கும் அப்பா, ஆசிரியமெனும்பா என்றும்; இங்ஙனமே வெண்பாவென்பது அறியாமைப்பா வென்றையெனும்பாவென்றும்; கலிப்பா என்பது வஞ்சகப்பா கலியெனும்பா என்றும் பொருள்படுவதோர்க. வஞ்சிப்பு ஆ - வஞ்சனையாக. ஆகையப்பா என்றும்கால், ஆ - ஆச்சரியம், நகை - சிரி என்னும் பொருளது. கூடு

தண்ணம்பொழில்குமொற்றியுளீர்சங்கங்கையிற்சேர்த்திடுமென்றேன்
நின்னம்பலமேல்வருங்கையிற்சேர்த்தோமுன்னர்தெரியென்றார்
வண்ணம்பலவிம்மொழிக்கென்றேன்மடவாயுனதுமொழிக்கென்றே
பெண்ணங்கொளநின் றுணைக்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள.) தண்ணம் பொழில் சூழ் ஒற்றி உளீர் சங்கம் கையில் சேர்த்தி திடம் என்றேன்—குளிர்ப்பைவாய்ந்த சோலைசூழ்ந்த திருவொற்றியூரிலமர்ப்பவ ரோ! வளைகள் என்கரங்களில் நிலைபெறப்பண்ணும் என்றேன்; மேல்வரும் பலகையில் முன்னர் சேர்த்தோம் திண்ணம் தெரி என்றார் — மேல்வளரப் பெற்ற பலகையில் முன்னர்ச்சேர்வித்தோம் இது நிச்சயம்: நீசண்டறி என் கின்றார்; இம்மொழிக்கு வண்ணம்பல என்றேன்—நுமது இவ்வார்த்தைக்குப் பொருள்விதம் பல என்றுகூறினேன்; மடவாய் உனது மொழிக்கு என்று எண்ணம் கொள்கின்ற உரைக்கின்றார் — பெண்ணே! உனதுமொழிக்கே பொருள்விதம் பலவென்று ஆலோசனை யமையகின்ற சொல்கின்றார்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-ந.) விரகத்தாலுண்டாகிய தேகமெலிவால் நழுவிவிழுங் வளைகளைக் கைகளில் நிலைபெறுவியும் என்றுயான் வேண்டினேனாக; இவர் பொதுப்படக் கையில்வளையிடும் என்றதாசுக்கொண்டு, முன்னர் மதுரையில் பலபெண் சங்கையில் இட்டோமென்றும்; வித்துவசங்கமெனக்கொண்டு யாம் புலவர்க் குப் பலகையளித்து அதிற் சங்கம்சேர்த்தோமென்றுக்கூறி, மேலும் நாம் மொழிக்குப் பொருள்பல என்னுங்கால், உனதுமொழியே (வளைகளைக்கரத் தில் நிலைபெறுத்தும், வளைகளைக்கையிற்கொண்டு எமக்கிடும், வித்துவ சங் கத்தை ஒழுக்கத்தில் நிலைபெறுத்தும்) என்றிங்ஙனம் பலபொருள்படுகின்றன வென்று யாம் யூகிக்கும்படி சொல்கின்றாரென்பது கருத்து. வளையலிட்ட மையும் பலகையளித்தமையும் திருவிளையாடற் புராணத்துணர்க. தண்ணம்- தண்மை, பலமேல் வருங்கக யென்பதற்கு பல என்னு மொழிமேலே வரப் பெற்றதாகிய பலகை எனலுமாம். வண்ணம் - பொருள்விதம். சுக்

உகஞ்சேரொற்றியூருடையீரொருமாதவரோநீரென்றேன் முகஞ்சேர்வடிவேலிரண்டுடையாய்மும்மாதவர்நாமென்றுரைத்தார் சுகஞ்சேர்த்திதும்மொழிக்கென்றேனோகாயுனதுமொழிக்கென்றே யிகஞ்சேர்வடிப்பாதுகாக்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேன.

(இ-ள.) உகம் சேர் ஒற்றி ஊர் உடையீர் நீர் ஒரு மாதவரோ என் றேன்—யுசங்கடோது நிலைபெற்ற ஒற்றித்தலவாசரோ! நீர் ஒப்பற்ற மாதவ ரோ என்றனன்; முகம்சேர் இரண்டு வடிவேல் உடையாய் நாம் மும்மாத வர் என்றுரைத்தார்—முகத்தில் விளங்கும் (கண்களாகிய) இரண்டு கூரிய வேலினையுடையவளே! நாம் மும்மாதவர் என்று உரைத்தனர்; நாம் மொழிக்கு சுகம் சேர்த்திடும் என்றேன்—ஐயரோ! நுமது சொற்களுக்குச் சுகஞ் சேர்த்திடம் என்றனன்; தோகாய் உனது மொழிக்கு என்றே இகம் சேர் நப்பால் உரைக்கின்றார் — தோகைபோல்வளே! உனது மொழிக் கே (சுகம் சேர்த்திடும்) என்று கூறி இகபோகம் விளைக்கும் நயப்போடு உரைக்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-ந.) ஒருமாதவர் என்றதை ஒருமாதினையுடையவர் என்று பொ ருள்கொண்டு, யாம் உமை கங்கை திருமால் என்னும் மும்மாதையுடையவ

னென்றும்; தும்மொழிக்கு இன்பம் விளையுமென்றதை கிளியும் விரும்பி யணையுமென்றதாகக்கொண்டு, அது உனது மொழிக்கே சேர்ந்திடும் என்றும் கூறினார் என்க. சுகம் - இன்பம், கிளி. சுஎ

ஊராமொற்றியீராயசையுடையெனன்றேனெமக்கலது
நேராவழக்குத்தொடுக்கின்றாய்நினக்கேதென்றார்நீரானக்குச்
சேராவணமீதென்றேன்முன்சேர்த்தீதெழுதித்தந்தவர்தாம்
யாரார்மடவாயென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) ஒற்றி ஆம் ஊரீர் ஆசை உடையேன் என்றேன்—ஒற்றியாகிய ஊரோ உடையவரே! யான் ஆசையுடையேன் என்றனன்; எமக்கு அலது நினக்கு ஏது நேராவழக்கு தொடுக்கின்றாய் என்றார்—ஆசையுடையோம் என்பது ஷட்கையென்றி நினக்கேது நீ ஒவ்வாவழக்கு உணாக்கின்றாய் என்றனர்; நீர் எனக்கு ஈது சேராவணம் என்றேன்--ஐயமே! எனக்கு இவ்வாறு உரைப்பது நீர் என்னைச் சேராதவகையேபோலும் என்றனன்; மடவாய் முன் சேர்த்து ஈது எழுதித்தந்தவர் யார் ஆர் என்கின்றார்—மடப்பத்தை யுடையவளே! முன்னே எம்மைச் சேர்த்து இதனை எழுதித்தந்தவா யார் யார் (கூறு) என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) யான் உம்மிடம் ஆசையுடையென்று கூறுங்கால், ஆசையென்றது திக்கு எனக்கொண்டு திக்கை உடையாசை வுடையோம் யாமே: திகாம்பரநாமம் நினக்கேது என்றும், நீர் சேராவணம் ஈது என்று கூறுங்கால், நீர் சோந்த முறிச்சீட்டி ஈது எனக்கொண்டு, ஈதெழுதித்தந்தவா யாரோன்றும் கூறுகின்றாரென்பதாம். ஸஅ

வருத்தத்தவிரோற்றியுளீர்மனத்திலகாதமுன் டென்றே
நிருத்தத்தொழுங்கமடியவரைநினக்கின்றோனாக்காணினது
வருத்தன்பெயர்முன்னெழுத்திலக்கமுற்றேமற்றவெல்லையகன்
நிருத்தலறியாயென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) ஒற்றியுளீர் வருத்தம் தவிரீர் மனத்தில் அகாதம் உண்டு என்றேன்—ஒற்றிவாணரே! வருத்தத்தைத் தவிர்க்காதவராக விருகுகின்றீர் உமது மனத்தில் வஞ்சனை உண்டு என்றனன்; நிருத்தம் ஷட்கமும் ஈடி அடியவரை நினக்கின்றோரை காணின்—நமது பஞ்சகிருத்திய நடனத்தைத் தொழும் நமது அடியவரைத் தியானிக்கின்றவரைக் கண்டால்; அது உருதன் பெயர் முன் எழுத்து இலக்கமுற்றே மற்று அவ் எல்லை அகன்றிருத்தல் அறியாய் என்கின்றார்—நீகூறிய வஞ்சனையென்னும் பொருட்டும் அகாதம் என்னும் பெயரில் முதலிலுள்ள எழுத்துக் கணக்கெழுத்தாகி அக்கணக்கெல்லையளவும் அகன்றிருத்தலை நீ அறியாய் என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) நிருத்தம் - இருட்டி திதி சங்காரம் திரோபவம் அதுக்கிரகம் என்னும் இவ்வைந்தொழில் காரணமாக நடிக்கும் நடனம், அகாதம் - வஞ்

(இ-ள.) தண்ணம் பொழில் சூழ் ஒற்றி உளீர் சங்கம் கையில் சேர்த்தி
திடம் என்றேன்—குளிர்மைவாய்ந்த சோலைசூழ்ந்த திருவொற்றியூரிலமர்பவ
ரே! வளைகள் எங்கரங்குகில் நிலைபெறப்பண்ணும் என்றேன்; மேல்வரும்
பலகையில் முன்னர் சேர்த்தோம் திண்ணம் தெரி என்றார் — மேல்வரைப்
பெற்ற பலகையில் முன்னர்ச்சேர்வித்தோம் இது நிச்சயம்: நீசண்டறி என்
கின்றார், இம்மொழிக்கு வண்ணம் பல என்றேன்—துமது இவ்வார்த்தைக்குப்
பொருள்விதம் பல என்றுகூறினேன்; மீடவாய் உனது மொழிக்க என்று
எண்ணம் கொள்கின்ற உரைக்கின்றா — பெண்ணே! உனதுமொழிக்கே
பொருள்விதம் பலவென்று ஆலோசனை யமையகின்ற சொல்கின்றார்; ஏடி
சேடி இது என்? எ-று.

(வி-ந.) விரகத்தாலுண்டாகிய தேகமெலிவால் நழுவிவிழார் வளைகளைக்
கைகளில் நிலைபெறுவியும் என்றுயான் வேண்டினேனாக; இவா பொதுப்ப
டக் கையில்லையெயிடும் என்றதாசுக்கொண்டு, முன்னர் மதுரையில் பலபெண்
கள்கையில் இட்டோமென்றும்; வித்துவசங்கமெனக்கொண்டு யாம் புலவர்க்
குப் பலகையளித்து அதிற் சங்கம்சேர்த்தோமென்றுகூறி, மேலும் தும்
மொழிக்குப் பொருள்பல என்னுங்கால், உனதுமொழியே (வளைகளைக்கூட;
தில் நிலைபெறுத்தும், வளைகளைக்கையிற்கொண்டு எமக்கிடும், வித்துவ சங்
கத்தை ஒழுக்கத்தில் நிலைபெறுத்தும்) என்றிங்ஙனம் பலபொருள்படுகின்றன
வென்று யாம் யூகிக்கும்படி சொல்கின்றாரென்பது கருத்து. வளையலிட்ட
மையும் பலகையளித்தமையும் திருவிளையாடற்புராணத்துணர்க. தண்ணம்-
தண்ணம். பலமேல் வருங்ககையென்பதற்கு பல என்னு மொழிமேலே வரப்
பெற்றதாகிய பலகை எனலுமாம். வண்ணம் - பொருள்விதம். சுசு

உகஞ்சேரொற்றியூருடையீரொருமாதவரோநீரென்றேன்
முஞ்சேர்வடிவேலிரண்டுடையாய் மும்மாதவர்நாமென்றுணர்த்தார்
சுசுஞ்சேர்த்திடுதும்மொழிக்கென்றேன்றோகாயுனதுமொழிக்கென்றே
யிசுஞ்சேர்வயப்பாறுகாக்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள.) உகம் சேர் ஒற்றி ஊர் உடையீர் நீர் ஒரு மாதவரோ என்
றேன்—யுகங்கடோறு நிலைபெற்ற ஒற்றித்தலவாசனோ! நீர் ஒப்பற்ற மாதவ
ரோ என்றான்; முகம்சேர் இரண்டு வடிவேல் உடையாய் நாம் மும்மாத
வர் என்றுணர்த்தார்—முகத்தில் விளங்கும் (கண்களாகிய) இரண்டு கூரிய
வேலினையுடையவளே! நாம் மும்மாதவர் என்று உரைத்தனர்; தும் மொ
ழிக்கு சுசம் சேர்த்திடும் என்றேன்—ஐயனோ! துமது சொற்களுக்குச் சுசஞ்
சோதிடம் என்றான்; தோகாய் உனது மொழிக்கு என்றே இகம்
சேர் நப்பால் உரைக்கின்றார் — தோகைபோல்பவளே! உனது மொழிக்
கே (சுகம் சேர்த்திடும்) என்று கூறி இகபோகம் விளைக்கும் நயப்போடு
உரைக்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-ந.) ஒருமாதவர் என்றதை ஒருமாதினையுடையவர் என்று பொ
ருள்கொண்டு, யாம் உமை கங்கை திருமால் என்னும் மும்மாதையுடையவர்

னென்றும்; தம்மொழிக்கு இன்பம் விளையுமென்றதை கிளியும் விரும்பி யணையுமென்றதாகக்கொண்டு, அது உனது மொழிக்கே சேர்ந்திடும் என்றும் கூறினார் என்க. சுகம் - இன்பம், கிளி. ௬௭

ஊராமொற்றியீராயசையுடையெனன்றேனெமக்கலது
நேராவழக்குத்தொடுக்கின்றாய்நினக்கேதென்றாரீரொனக்குச்
சேராவணமீதென்றேன்முன்சேர்த்தீதெழுதித்தந்தவர்நாம்
யாரார்மடவாயென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) ஒற்றி ஆம் ஊரீர் ஆசை உடையேன் என்றேன்—ஒற்றியாகிய ஊரை உடையவரே! யான் ஆசையுடையேன் என்றனன்; எழுக்கு அலது நினக்கு ஏது நேராவழக்கு தொடுக்கின்றாய் என்றார்—ஆசையுடையோம் என்பது ஷட்க்கேயன்றி நினக்கேது நீ ஒவ்வாவழக்கு உரைக்கின்றாய் என்றனர்; நீர் எனக்கு ஈது சேராவணம் என்றேன்—ஐயரே! எனக்கு இவ்வாறு உரைப்பது நீர் என்னைச் சேராதவகையேபோலும் என்றனன்; மடவாய் முன் சேர்த்து ஈது எழுதித்தந்தவர் யார் ஆர் என்கின்றார்—மடப்பத்தை யுடையவீளே! முன்னே எம்மைச் சேர்த்து இதனை எழுதித்தந்தவர் யார் யார் (கூறு) என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-து.

(வி-நு.) யான் உம்மிடம் ஆசையுடையெனன்று கூறுங்கால், ஆசையென்றது திக்கு எனக்கொண்டு திக்கை உடையாக வுடையோம் யாமே: திகாம்பரநாமம் நினக்கேது என்றும், நீர் சேராவணம் ஈது என்று கூறுங்கால், நீர் சேர்ந்த முறிச்சீட்டி ஈது எனக்கொண்டு, ஈதெழுதித்தந்தவர் யாரோன்றும் கூறுகின்றாரென்பதாம். ௬௮

வருத்தத்தவிரீரொற்றியுளீர்மனத்திலகாதமுண்டென்றே
விருத்தத்தொழுநம்மடியவரைநினக்கின்றோர்க்காணிந்து
வருத்தன்பெயர்முன்னெழுத்திலக்கமுற்றேமற்றவெல்லையகன்
நிருத்தலநியாயென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) ஒற்றியுளீர் வருத்தம் தவிரீர் மனத்தில் அகாதம் உண்டு என்றேன்—ஒற்றிவாணரே! வருத்தத்தைத் தவிர்க்காதவராக விருக்கின்றீர் உமது மனத்தில் வஞ்சனை உண்டு என்றனன்; நிருத்தம் சொழும் நம் அடியவரை நினக்கின்றோரை காணின்—நமது பஞ்சகிருத்திய நடனத்தைத் தொழும் நமது அடியவரைத் தியானிக்கின்றவரைக் கண்டால்; அது உருதன் பெயர் முன் எழுத்து இலக்கமுற்றே மற்று அவ் எல்லை அகன்றிருத்தல் அறியாய் என்கின்றார்—நீகூறிய வஞ்சனையென்னும் பொருடரும் அகாதம் என்னும் பெயரில் முதலிலுள்ள எழுத்துக் கணக்கெழுத்தாகி அக்கணக்கெல்லையளவும் அகன்றிருத்தலை நீ அறியாய் என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-து.

(வி-நு.) நிருத்தம் - சிருட்டி. திதி சங்காரம் திரோபவம் அறுக்கிரகம் என்னும் இவ்வைந்தொழில். காரணமாக நடிக்கும் நடனம், அகாதம் - வரு

சனை ; அகாதமென்னும்பெயரின் முதலெழுத்தை எட்டு என்னும் இலக்கமா
க்கி, அகாதம் எம்மிடத்திலில்லை ; எம்மடியாரா கிணக்கின்றேரைக்காணி
னும் அது எண்காதமளவும் அகலும் என்றராயிற்று. ௧௧௧

ஐமயலகந்திரோற்றியுளீர்வாவென்றுரைப்பீரோவென்றேன்
செய்யவதன்மேற்சிகரம்வைத்துச்செவ்வனுரைத்தாலிருவாவென்
றும்பயனுரைப்பேமென்றாரும்முனையென்னுனையென்றேனின்கே
யெய்யுன்னுனையென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) ஒற்றியுளீர் மையல் அகந்திரீர் வாவென்றுரைப்பீரோ என்
றேன் — ஒற்றிப்பதியீர் ! எனது மயக்கத்தை நீக்கினீரில்லீர் (ஆயினும்) வா
என்றேனும் அழைப்பீரோ ? என்றேன் ; செய்ய அதன்மேல் சிகரம்வைத்து
செவ்வன் உரைத்தால் இருவா என்று உய்ய உரைப்பேம் எஃசூர்—பெண்
னே ! செம்மையையுடைய வா என்னும் அதன்மேல் சிகரத்தைவைத்து
முறைப்பட ஜபித்தால் இருவா (வாவா) என்று நீ உய்யும்படி கூறுவேம்
என்றனர் ; தும் உரை என் உரை என்றேன்—ஐயோ ! துமதுசொல் என்
சொல் என்றனர் ; இங்கே உன் உரையை எய் என்கின்றார்—இப்போது
உனதுசொல்லையே உய்த்துணர்க என்கின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) வா என்பதன்மேல் சிகரம் வைக்கில் சிவா என்றதலும் ; இரு
வா என்பதற்கு வாவா என்று பொருளாதலும் உணர்க. சிவா என்று கூறு
வாரா நாம் அழைப்பேம் என்றபடி. இருவா என்பதற்கு இருட்பாய், சமீ
பத்திலவருவாய், என்று பொருளாக்கலும் ஒன்று. எய்தல் - அறிதல். எ0

தாவென்றருளுமொற்றியுளீர்தமியேன்மோகதாகமற
வாவென்றருள்வீனொன்றேனவ்வாவின் பின்னர்வருமெழுத்தை
மேவென்றதனிற்சேர்த்ததின்கேமேவினின்றேவாவென்பே
மேவென்றிடுகண்ணென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) தா என்றருளும் ஒற்றியுளீர்—(பிகைக்கயைத்) தா என்று கேட்
கும் ஒற்றியூர் நிவாசரோ ! ; தமியேன் மோகதாகம் அற வாவென்று அருள்
வீர் என்றேன்—தமியளான (அடியாளது) மோகதாகம் போக (ஒன்னருகில்)
வருவாயென்று அருளுவீர் என்றேன் ; அவ்வாவின் பின்னர்வரும் எழுத்தை
மேவு என்று அதனில் சேர்த்தது இங்கே மேவின் அன்றோ வா என்பேம்—
அந்த வாவென்னும் எழுத்தின்பின்னர் வரும் வி என்னும். எழுத்தை என்னு
டன் மேவு என்று தன்னுடன் கூட்டிக்கொண்டது இங்கிருக்கப்பெறினன்
றோ ? (உன்னை) வாவென்றழைப்பேம் ; ஏவென்றிடுகண் என்கின்றார் —
அம்பினையும் வெல்லும் கண்களையுடையவளே ! என்கின்றனர் ; ஏடி சேடி
இது என் ? எ-று.

(வி-து.) ஏவென்றிடுகண் - பன்மொழித்தொடர் அன்மொழித்தொக்க,
தூலியே ! நீ மோகதாகமுடைமையால் வாலி இங்கிருந்தாலன்றோ ? உனது
தாகமற நாமழைப்பேமென்றனொன்க ; வாலி - நடைக்கிணறு ; அன்றி,

வாவி (அவாவி) நீ இங்கே அடைந்தாலன்றோ யாம் அழைப்பேம் என்றவது மாம். வாவல் - அவாவுதல். எக

என்மேலுன்கூர்ந்தொற்றியுளீர்ஒன்றையணைவானினைவீரோற்
பொன்மேல்வெள்ளியாமென்றேன் பொன்மேற்பச்சையாங்குதன்மே
லன்மேற்குழலாய்சேயதன்மேலலவன தன்மேன் ஞாயிறஃ
*தின்மேலொன்றின்மெள்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) ஒற்றியுளீர் என்மேல் அருள்கூர்ந்து என்னை அணைவான் நினை
வீரேல்—ஒற்றியுரிமர்ப்பவரே ! என்னிடம் அருளுடையீராய் என்னை அணை
யும்படி நினைப்பீரேல் ; பொன் மேல் வெள்ளி ஆய் என்றேன்—பொன்னெ
னப்படும் இலக்குமியும் இனி வெள்ளியெனப்படுவாள் என்றுகூறினேன் ;
அல் மேல்சூழலாய்—இருளினும் மேம்பட்ட கரிய கூந்தலையுடையவளே ! ;
பொன்மேல் பச்சை—பொன்மேல் புதலும் ; — அதன்மேல்சேய்—அதற்கு
மேல் செவ்வாயும் ; அதன்மேல் அலவன் — அதன்மேல் திங்களும் ; அதன்
மேல் ஞாயிறு—அதன்மேல் சூரியனுமாம் ; அஃதினமேல் ஒன்றின்று என்
கின்றீர்—அதன்மேல் ஒன்றுமில்லை என்கின்றனர் ; ஏடி. சேடி. இது என் ?
எ-று.

(வி-து.) ஆங்கு - அகை. துயரின் மூழ்கியொர்க்கு உடல்வெளுத்த
லியல்பாகையால், நீர் எம்மை யணைவான் நினைவீரேல், இதுதொழும் சுகம்
தனக்கு வாய்க்காமைபற்றி இலக்குமியும் துயரின்மூழ்கி வெண்ணிறமுடைய
வளாய் இனி வெள்ளியென்னப்படுவாள் என்று யான் கூறினேனாக ; இவர்
பொன்னெனப்படும் வியாழனுக்கு முன்னுள்ளது வெள்ளியென்றதாகக்கொ
ண்டு, வெள்ளி பின்னுள்ளதே பொன்மேலுள்ளவை புதுனாகியவைகளே
யென ஞாயிறு திங்கள் செவ்வாய் புதன் வியாழம் வெள்ளியென வழங்கு
முறைப்படி வகுத்துக்கூறுகின்றாரென்றவாறு. கிரகம் ஏழனுள் சனீசுய
விதந்துகூறாம அது சுபக்கிரகம் அன்றென்பது விளக்குதற்சென்க. எஉ

வயலாரொற்றிமேவுபிடிவாதர்நாமமியாதென்றேன்
மயலாயிடுமிப்பெயர்ப்பின்னரவந்தவினையநாமமென்றார்
செயலார்காலமறிந்தென்னைச்சேர்வீரொன்றேன்சிரித்துளக்கிங்
கியலாரயலாரென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) வயலார் ஒற்றி மேவு பிடிவாதர் நாமம் யாதஎன்றேன்—வய
னிரம்பிய ஒற்றியில்வாரும் பிடிவாதகுணமுடைய உம்புடைய நாமம்
யாதேர் ? என்றனன் ; மயலாய் இடும் இப்பெயர் பின்னர் வந்த இனைய
நாமம் என்றார்—மயலையுடையவளே ! உன்னால் இடப்பட்ட இப்பெயருக்குப்
பின்னர் வந்த இனையநாமமே நமக்குரிய தென்றனீர் ; (ஆயின்) செயல் ஆர்
காலம் அறிந்து என்னை சேர்வீர் என்றேன்—கலவிச் செய்கைக்கு உரியகாலம்
இதுவென அறிந்து என்னைச் சேர்ந்தனைவீரென்றேன் ; சிரித்து உனக்கு
இங்கு இயலார் அயலார் என்கின்றார்—(அதனைக்கேட்டஇவர்) சிரித்து மங்கை

யே! உனக்கு உறவினராவார்? அயலவராவார்? அதனைக்கூறுவாய் என்கின்
றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) பிடிவாதரென்றது பிடிவாதங்கொண்டு காளியோடு நடத்த
நடனமூர்த்தியைச் சுட்டியதாகத் தலைவர் கொண்டு, எமக்குரிய இருபுத்
தைத்துமூர்த்தங்களுள் நீசுட்டிய அந்தச்சுபாபதி மூர்த்தத்துக்குப் பின்வைத்து
வழங்கப்படும் கலியாணசுந்தரமூர்த்தப்பெயரே நமது பெயரென்பார், 'பின்
வந்த இனையநாமம், என்றார். எனவே, உனது உறவுடையகளை உள்ளவாறு
ரைக்கின் விக்கினரிகழாவண்ணம் முறைப்படி கலியாணசுந்தரரென்னும் பெ
யர்க்கியைய நாம் மனப்பேம் என்றாராயிற்று. எந

நாலாரணஞ்சூழொற்றியுளீர்நாகம்வாங்கலென்னென்மேன்
காலாங்கிரண்டிழைக்கட்டவென்றார்கலைத்தோல்வல்லீர்நீமென்றேன்
வேலார்விதியாய் புலித்தோலும்வேழத்தோலும்வல்லெமென்
மேலவமுதமுதுக்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) நால் ஆரணம் சூழ் ஒற்றியுளீர் நாகம் வாங்கல் என் என்றேன்—
நான்குவேதங்களும் சூழ்த்து துதிக்கவல்ல ஒற்றிப்பதியே! மலையை வளைத்
தல் எதற்கென்றென்; கால் இரண்டில் சுட்ட என்றார்—மங்கையே கால்
இரண்டிலும் சுட்டித்தற்கு என்றனர்; நீர் கலைத்தோல் வல்லீர் என்றேன்—
ஐயரே! நீவிர் கலைத் தாலில் வல்லவா என்றென்; வேல் ஆர் விதியாய் புலித்
தோலும் வேழத்தோலும் வல்லோம் என்று—வேல்போலும் விழியையுடைய
வளே! புலித்தோலும் யானைத்தோலும் புனையவல்லோமென்று; ஏலா அமு
தம் உருக்கின்றார்—ஒன்றற்கொன்றெவ்வாத அமுதபோலும் சொற்களைச்
சொரிகின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) ஆங்கு, அசை. மலையனைத்தல் யாதுக்கென்னும் சுருத்தால்
நாகம் வாங்கல் என் என்றுவினாவ; இவர் ஆடைவாங்கலென்னென, வினவிய
தாக மற்றொருவினாவும் அதில் நிகழ்த்திக்கொண்டு, இருநுனியிலும் நாணி
ஞர் சுட்டவெனவும், அரையிற்றறிக்கவெனவும், டொருள்படக் காலிரண்டிற்
சுட்டவென விடையளித்தமையால், நீர் கலைத்தோல் வல்லீர் என்றேன்;
அதுகேட்டலும் கலைத்தோலன்று; புலித்தோலும் யானைத்தோலுமே புனைய
வல்லோம் என்கின்றார்; இது என் என்றபடி. கலைத்தோல் - னு ஊனார்வாற்
பெற்ற தோலென்னும் ஓர் அழகு. அஃதாவது * "இழுமென்மொழியால் விழு
மியது நுவறல்" ஆம். நாகம் - மலை, ஆடை. காலிரண்டு - இரண்டு துளி,
அரை. கலை - நூல், மான். தோல் - ஓர் அழகு, சருமம். ஏலாவமுதம் - கிடைத்
தற்கரிய அமுதமுமாகம். எசு

முடியாவளஞ்சூழொற்றியுளீர்முடிமேலிருந்ததென்னென்றேன்
கடியாவள்ளக்கயின்முதலைக்கடிந்ததென்றார்கயலமென
வடிவார்கரத்திலென்னென்றேன்வரைந்தவதனீறகன்றதென்றே
பிடியாகயத்தினகைக்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) முடியா வளம் சூழ் ஒற்றியுளீர் முடிமேல் இருந்தது என்
என்றேன்—அழிவற்ற வளஞ்சூழ்ந்த ஒற்றியுளீர்! உமது முடியின்க ணிருந்
தது என்னென்றனன்; கடியா உள்ளங்கையின் முதலை கடித்தது என்றார்—
நீக்கமில்லாத உள்ளங்கையின் முதலெழுத்தை நீக்க எஞ்சியின்ற தென்றார்;
கமலம் என வடிவு ஆர் கரத்தில் என் என்றேன்—பதுமீப் போலும் வடிவமை
ந்த கரத்திலிருப்பது என்னை என்றனன்; வரைந்த அதன்நறு அகன்றதென்
றே — (நாம் முன்) வரைந்துகூறிய அச்சொல்லில் ஈதுகழிந்தது என்று;
இடியா நயத்தின் நகைக்கின்றார்—இடிபோல இன்பமாக இரைந்து நகைசெய்
கின்றார்; ஏடி சேடி இது என்? எ-து.

(வி-து.) உள்ளங்கை - அசங்கை; இதில் முதலெழுத்தகன்றது சங்கை;
இதில் ஈதெழுத்தகன்றது கம்; எனவே, முடிமேலிருந்தது சங்கையென
வும், கரத்திலிருந்தது கம் எனவும் கூறியபடி. கம் - தலை (பிரமகபாலம்.)
கமலமெனக் கரத்திற்குவாரித்த அம்மொழியின் ஈருகிய அலமென்பது அக
ன்ற கம் என்பதே கரத்திலுள்ளது எனலும் ஒன்று. வரைதல்-உவமையாகக்
சொள்ளல். இயத்தல் - வற்புறுத்தலுமாம்.

ஒன்றும்பெருஞ்சீரொற்றியிருக்கருடையீர் யார்க்குமுணர்வரியீர்
ஒன்றும்பெரியீர்நீர்வருதற்க்குக் கன்னிமித்தமென்றேனயான்
நுன்றும்விசும்பேகாணென்றார்சூதாமுமதுசொல்லென்றே
னின்றும்முலைதானென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) பெரும் சீர் ஒன்றும் ஒற்றி நகருடையீர் — பெருஞ்சிறப்புக்
கள் ஒன்றிலினங்கும் ஒற்றியுளீர்!; யார்க்கும் உணர்வு அரியீர்—எத்தகைய
ராலும் உணரற்கரியீர்!; என்றும் பெரியீர் — காலபேதமின்றி எவ்நாளும்
தலைவராயிருப்பீர்; நீர் வருதற்கு நிமித்தம் என்ன என்றேன்—நீவிர் இங்கு
வருதற்குக் காரணம் என்ன என்றனன்; துன்றும் விசும்பேகாண் என்றார்—
பெண்ணே! ஈதறியாயோ? வியாபித்த ஆகாயமே காரணமாமென்றனர்;
உமதுசொல் சூது ஆம் என்றேன்—ஐயோ! உமதுசொற்களெல்லாம் சூதா
கும் என்றனன்; இன்று — உமதுசொல்லில் சூதுத்தன்மை இல்லை; உன்முலை
தான் என்கின்றார்—உமது முலைதான் சூதாவது என்று விடைபுகின்றனர்;
ஏடி சேடி இது என்? எ-து.

(வி-து.) இறைவர் வருகைக்கு நிமித்தம் தலைவி கேட்டவழி, 'நிமித்தம்
மேகத்தின் பரியாயப்பெயராகிய பயோதரப்பெயர் கொண்ட கிண்துதன்
மேயென்றும்; நீர் - ஜலமெனக்கொண்டு சலம்வருகைக்கு மேகமே காரண
மென்றும் கூறியவாறு. நீர் - நீரொன்னுமுன்னிலை, சலம். விசம்பு - மேகம்,
பயோதரம், (முலை.) சூது - மறைவு - சூதாடுகருவி.

வாணர்வணங்குமொற்றியுளீர்மதிவாழ்சடையீர்மரபிடைநீர்
தானுரென்றேனனிப்பள்ளித்தலைவானவெசாற்றினர்கா
ணுலொற்றியிருமென்றேனுண்டேயிருந்துவத்தனஞ்சே
யினுதவணியென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) வானார் வணங்கும் ஒற்றியுளீர் மதிவாழ் சடையீர் — தேவர் குழுமி வணங்கப்பெறும் ஒற்றிநிவாசோ! மதிவாழும் சடையீரோ! ; நீர் மரபிடை ஆர் என்றேன் — நீவிர் என்னமரபுடையீரென்றனன் ; நனிபள்ளி தலைவர் எனவே சாற்றினர் — யாம் நனிபள்ளித்தலைவர் என்று கூறினர்; ஆனால் ஒற்றியிரும் என்றேன் — அங்நனமாயின் ஒற்றியிருப்பீரென்றேன் ; ஆனாடே இருந்துவந்தனம் — பெண்ணே ! நாம்) அவ்விடமிருந்தேவந்தனம் ; நீ சேய்நனாதவர் என்கின்றார் — நீ பிள்ளைபெறாப்பேதை என்கின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) தான் - பன்மையிலொருமை மயக்கு. யார் ஆர் எனத்திரிந்தது. காண் - அகை. பெண்ணே ! நீ பிள்ளையைப்பெறுவந்தியாதலால், இரக்கமின்றி ஒற்றியிருமென்றாய், பெற்றவளாயின் இப்படிச்சொல்லாடி என்றும் ; ஒற்றியிரும் என்பதை ஒற்றிகளிலிருமென்று கூறியதாகக்கொண்டு, ஆண்டேயிருந்து வந்தனம் என்றும் கூறினார். பிள்ளைபெறுதவட்கு வந்தி என்று ஒருபெயருண்மையால், நாம் ஒற்றியிருந்து வந்தோம் ; நீ நம்மைவந்தி என்று கூறியதாமாம். வந்தி - வந்திப்பாய், வணங்குவாய் என்பது. நனிபள்ளி - சோண்டிலுள்ள திருகனிடள்ளியென்னும் திருப்பதி. நனிபள்ளித்தலைவரென்பது - மிக்க பள்ளிச்சாதிக்குத் தலைவரெனவும் பொருள் தருதலால் ஒற்றியிருமென்றான் என்க.

பற்றுமுடித்தோர்புகழொற்றிப்பதியீர் துமதுபசவினிடைக் கற்றுமுடித்ததென்னிருகைக்கன்று முழுதுங்காணென்றேன் மற்றுமுடித்தமாலையொடுமருங்குங்கலையுங்கற்றுமுடிக்கற்றுமுடித்ததென்கின்றாதிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) பற்று முடித்தோர் புகழ் ஒற்றி பதியீர் — சகலபற்றுக்களையுமொழித்த ஞானியர்புகழும் திருவொற்றிற்காரீர் ; என் இருகை கன்று முழுதும் துமது பசவின இடைக்கற்று முடித்தது என்றேன் — எனது இருகரத்தினுமிருந்தகன்று முழுமையும் உமது எருதின்இடைக்கன்று ஒழித்தது என்றனன், — கற்று முடிந்தது — (பெண்ணே ! நின்கைக்கன்றை யொழித்த) அவ்வெருதின் கன்று தான் இறந்ததாயிருந்துகொண்டு ; மற்றும் மூடித்தமாலையொடு உன்மருங்குல் கலையும் இற்று முடித்தது என்கின்றார் — மேலும் நீ சூடிய மாலையொடு உனது இடைக்கலையையும் இத்தன்மைத்தாக ஒழியச்செய்தது (வியப்பு) என்கின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) அம்பிகையில் கட்டளைப்படியே சிவபெருமான் நெற்றிக்கண்ணால் துக்கப்பட்டி உருவிலியாகியமன்மதன் திருமாலின் கிருஷ்ணவாரத்தில் பிரத்தியும்நனை உருகுடையனாகி யுதித்தானென்பது புராணசித்தமாகணால் பிரமதேவரை முதற் புதல்வராகவும், மன்மதனை இடைப்புதல்வனாகவும், பிரத்தியும்நனைக் கடைப்புதல்வனாகவும் முறைசூழுவான், திருமலை இடபமென்றதற்கேற்க, மன்மதனை இடைக்கன்றென்றான். பசவினிடத்ததாஜிய

ன்றெனலுமாம். இவ்விடைக்கன்று தனது பாணப்பிரயோகத்தால் எனக்கு
மாமகமேவிடச்செய்து என்கைக்கன்று முழுமையும் ஒழித்தது வியப்பென்று
நலைவிசூற, இறைவர் அக்கன்று உருவிலதாயிருந்துகொண்டு மேலும் உனது
பிணையும் கலையும் ஒழித்தது அதனினும் வியப்பென்றபடி. ஏனையவற்றையும்
இழந்திருக்கவும் மாலையுடைக்களைமட்டும் விதந்துகூறியது அவை மானின்
பேபண் ஆண்களைக்குறிக்கும் பிணை கலை என்னும் பெயர் பெற்றிருத்தலின்
அக்கன்று நின்கன்று மட்டுமோ? நின்றபிணையும் கலையுங்கூட முடித்ததென்பது
ஓர் சாதாரியம் பற்றியென்க. பசு - எழுது, கற்று - கன்றென்பது வலிந்தது.
கன்று - கைவளை. எஅ

வானங்கொடுப்பீர்திருவொற்றிவாழ்வீரன் றுவந்தெனது
மானங்கெடுத்தீரென்றுரைத்தேன்மாநன் றிஃதுன்மானன்றே
பூனங்கலிக்குந்தவர்விட்டாருலகமறியுங்கேட்டநின்றே
யினந்தவிர்ப்பாயென்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) வானம் கொடுப்பீர்திருவொற்றி வாழ்வீர் அன்றுவந்து எனது
மானம் கெடுத்தீர் என்று உரைத்தேன்—(வந்தித்த அன்பர்கட்கு) சுவர்க்க
போகத்தை வழங்கவல்லீரே! ஒற்றியில்வாழ்பவரே! முன்வந்து எனது மான
த்தைக் கெடுத்தீரே என்று கூறினேன்; மாநன்று இஃது உன் மானன்றே
—பெண்ணே! நீ கூறுவது மிகநன்று இது உனது மானல்லவே; ஊனம்
கலிக்கும் தவர் விட்டார்—(கருமமேபலமுறுத்துவதென்றும்) தவறுதழைக்கப்
பெற்ற தாருகவனத் தபசிகள்விட்டனர்; உலகம் அறியும்—இது உலகமுற்றும்
அறியும்; கேட்டு அறிந்து ஈனம் தவிர்ப்பாய் என்கின்றார்—இதனைக் கேட்
டுத் தெளிந்து உனது ஈனவெண்ணத்தை விடுவாய் என்கின்றனர்; ஏடி சேடி.
இது என்? எ-து.

(வி-து) எனது மானம் கெடுத்தீர் என்பதற்கு, எனதுமான் அங்கு எடுத்
தீர் என்று பொருள்கொண்டு இங்கனம் கூறியபடி. எசு

ஞானம்படைத்தயோகியர்வாழ்நகராமொற்றிநலத்தீர்மா
லேனம்புடைத்தீரையென்பீரென்னையுலந்திப்பொழுதென்றே
ஊனந்தவிர்த்தமலர்வாயினுள்ளேநகைசெய்திஃதுரைக்கே
யினம்புகன்றாயென்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) ஞானம் படைத்த யோகியர்வாழ் நகராம் ஒற்றிநலத்தீர்—ஞானத்
தைப் படைத்துள்ள யோகியர்கள் வாழும் நகராகிய ஒற்றியில்வாழும் நற்கு
ணமுடையவரே!; மால் ஏனம் புடைத்தீர்—விஷ்ணுவாகிய பன்றியின் கொம்
பை முறித்தவரே!; என்னை உவந்து இப்பொழுது அனை என்பீர் என்றேன்—
என்னைவிரும்பி இப்பொழுது அருகுவா என்று அழைப்பீர் என்றேன்;
ஊனம்தவிர்த்த மலர்வாயின் உள்ளே நகைசெய்து இஃது உரைக்கேன் ஈனம்
புகன்றாய் என்கின்றார்—குற்றந்தவிர்த்த மலர்போலும் வாயினுள்ளே நகை
செய்து இஃது யாங்குமேன்: நீ ஈனவசனம் கூறுகின்றாய் என்கின்றனர்;
ஏடி சேடி இது என்? எ-து.

(வி-நீ.) என்னை அருகுவாவென்றழையுமென்று யான்கூறியதை, இவர் அவரை யானனைக்க விரும்பிவேண்டியதாகக்கொண்டு, பெண்களைப் புருடர்கூடுதலியல்பன்றிப் புருடர் பெண்களைநோக்கி என்னை அணைப்பாயென்று கூறுவது ஈனமா மென்றாரென்பது. அன்றி, என்மனைவியல்லாத வேற்றுமங்கையாயிருக்க நான் உன்னை இங்ஙனம் கூறுவது அடாதென்பார், ஈனமென்றாரென்னலுமாம். அழ்பு உடைத்தீர் என்னை உவந்து இப்பொழுது அணையென்பீர் இம்மயக்கம் ஏன்? என்றிங்ஙனம் ஓர் தொனிப்பொருள் படுத்தலுமுண்டு.

கருமையளவும்பொழிலொற்றிக்கணத்தீர் முனிவர்கலக்கமறப் பெருமைநடத்தினீரென்றேன்பிள்ளைநடத்தினானென்றார் தருமமலவ்விடையென்றேன்றருமவிடையுமுண்டெம்பாவிருமைவிழியாயென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) கருமை அளவும் பொழில் ஒற்றி கணத்தீர்—கருமை செறிந்த சோலைவளைந்த ஒற்றிககரிற் கணங்கள் புடைசூழ இருப்பீரே!; முனிவர் கலக்கம் அற பெருமை நடத்தினீர் என்றேன்—தாருகவன முனிவர்களின் கலக்கம் போகுமாறு பெருமைபெற்ற நடத்தினைச்செய்தீர் என்றனன்; பிள்ளை நடத்தினான் என்றார்—(பெருமைபெற்ற அந்நடனமியற்றின் உலகந்தாங்காதெனப்பிள்ளைநடனமே அங்குப்புரிந்தனம் ஆதலால்) பிள்ளைநடனத்தினானையான் என்றனர்; தருமம் அல இவ்விடை என்றேன்—(சுவாமி! நீர்எம்பால்) இவ்விடையளிப்பது தருமமல்ல என்றனன்; எம்பால் தருமவிடையும் உண்டு—எம்மிடத்துத் தருமவிடையும் உளது; மை இரு விழியாய் என்கின்றார்—மைத்தீடிய இரண்டு விழியையுடையவளே! என்கின்றனர்; ஏடி. சேடி இது என்? எ-று.

(வி-நீ.) பெருமைநடம் என்றது பிஷாடன மூர்த்தியாய்த் தாருகவனத்திற்கெழுந்தருளி இறுதியிற்செய்த ஆனந்தநடனத்தை. இந்நடனதரிசனம் பெற்றிலோமேயென்னும் கலக்கம் பதஞ்சலி வியாக்கிரபாத முனிவர்களுக்கு நீங்கச் சிதம்பரத்திம்புரிந்த ஆனந்தநடனமுமாம். பெருமை நடத்தினீரென்பதற்கு நாரதமுனிவர் கலக்கமறப் பெரியஆட்டைச் செலுத்தினீரென்றதாகக்கொண்டு, அது நமது இளையகுமரன் நடத்தினு நென்றாரெனலும் ஒன்று. தருமவிடை - நீதியாகியவுத்தரம். இத்தருமவிடையென்பதற்குப் பெருமான் கொண்டது தருமதேவதையாகிய இடபத்தை. தருமவிடையல்லாதது திருமாலாகிய இடபம். கருமை யென்பது கரிய மேக மெனவும், பெருமை நடத்தினீரென்பது உமது பெருந்தன்மையைக்காட்டினீ ரெனவும், வேறு பொருள் குறித்து நிற்பதும் ஓர்க.

அக

ஒசியவிரிசுமிடையாயொற்றியிருந்தேமயக்குகின்ற வசியர்மிகரீரென்றேனெம்மகன்காணென்றார்வளர்காமப் பசியதொடையுற்றேனென்றேன்பட்டமவிழ்த்துவிக்காட்டுஇயே லிசையக்காண்பேமென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) ஓசிய இடுகும் இடையாரை ஒற்றியிருந்தே மயக்குகின்ற மிகவசியர் நீர் என்றேன்—நடனத்தால் ஓடியும்படி அவ்வளவு சிறுத்த இடையினை யுடைய மங்கையரை ஒற்றிநகரிலிருந்தே மயக்குகின்ற மிகவசியத்தை யுடையீர் நீர் என்றனன்; எம் மகன் காண் என்றார்—பெண்ணே! இவ்வியல் புடையோம் யாமன்று: எமதுமகனே யென்றனர்; வளர் காமம் பசியுதாடை உற்றேன் என்றேன்—வளர்ச்சிபெற்ற காமமாகிய பசியமயக்கத்தை யுடையேன் என்றனன்; பட்டம் அவிழ்த்து காட்டுதியெல் 'இசைய காண் பேம் என்கின்றார்—வஸ்திரம் அவிழ்த்துக்காட்டுதியாகில் நன்றாகக்காண்பே மென்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-நு.) தொடையின் பிரதிபதம் மாலையு; அது ஈண்டு மயக்கம். வசியர்-வசியஞ்செய்பவர். வசியர் என்பதற்கு வணிகர் என்றுபொருள்கொண்டு, உருத்திரசநாமனென்னும் வணிகனாயினான் நம்மகன் என்றும் காமப்பசியுதாடை என்பதற்குக் காமத்தால் பசியுபடர்ந்த தொடையென்னும் உறுப்பாகப்பொருள்கொண்டு, 'பட்டம் அவிழ்த்துக்காட்டுதி' என்றும் பகர்த்தார் என்க. அஉ

கலையாளுடையீரொற்றியின்றிர்காமமளித்தீர்களித்தனைவீர் மலையாளுமதுமனையென்றேன்மருவின்மலையாள்ல்லென்ற ரலையாண்மற்றையவென்றேனறியின்லையாள்ல்லாளு லிலையாமனைவதென்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) கலை ஆள் உடையீர்—எனது ஆடையை உமக்குரிமையாகக் கவர்ந்து கொளுதலுடையீர்!; ஒற்றியின்றிர்—ஒற்றியூரில் நிலைபெற்றீராய் அணுகாது விலகியின்றிர்; காமம் அளித்தீர்—காமத்தைமட்டும் எனக்குத் தந்தீர்; களித்து அணைவீர்—(இனியேனும்) களித்து அணைப்பீர்; உமது மனை மலையுள் என்றேன்—உமது மனைவி மலைப்பெண்ணல்லவா! என்றேன்; மருவின் மலையாள் அல்லள் என்றார்—கூடப்பெறின் மலைப்பெண்ணாக இராள்: (மிகச் சரசியாகவிருப்பாள்) என்றனர்; மற்றையவள் அலையாள் என்றேன்—மற்றொருத்தி நீர் மகள் என்றேன்; அறியின் அலையாள் அல்லள்—ஆராய்ந்தறியின் அவள் நீராயிராள்; (நன்னீர்மையுடைய மங்கையையாவள் (இவ்வாறிருத்தலால்) உனை யாம் அணைவது இலை என்கின்றார்—உன்னையாமனைவது இல்லை என்று வெறுக்கின்றார்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-நு.) கலையாளுடையீரொன்பதற்கு வேதாதிக்கலைகளால் ஆளப்படுவீர், அக்கலைகளை ஆள்வீர், ஆண்மானைக்கரத்தில் ஆளுதலுடையீர் என்றும்; இடைக்குறையாகக்கொண்டு, கல்லை - கலை மலையை ஆளுதலுடையீரொன்றும் பொருள் கொள்ளலாம். தலைவி, அம்பிகையை மலைப்பெண்ணென்றும் கங்கையைச் சலப்பெண்ணென்றும் இகழ்ந்ததாகக்கொண்டு, இங்ஙனம் தலைவர் கூறியபடி. அன்றி, நீ அணையமருவின் மலைப்பெண் உன்னைச் சண்டையிடாதவளல்லள், அலைப்பெண் அறியின் உன்னை அலைக்காதவளல்லள் ஆகையால் இனியாம் அணையவேண்டுவது இல்லையே: (வீட்டடையே) என்கின்றாரெனலுமாம்.

சீலம்படைத்தீர்திருவொற்றித்தியாகரேநீர்திண்மையிலோர்
சூலம்படைத்தொன்னென்றேன்றோன்றுமுலகயந்திடவென்ற
ராலங்கனத்தொன்றேனயாலம்வயிற்றயன்றோல்
லேலங்குமுலாயென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) சீலம்படைத்தீர்திருவொற்றி தியாகரே—நல்லொழுக்கத்தை யுடையவரே! ஒற்றியூரில் வாழும் மாணிக்கத்தியாகரே! ; நீர் திண்மையில் ஓர் சூலம் படைத்தீர்—நீர் வலிமையொடு ஓர் சூலத்தை ஏந்தி நின்றீர் ; என்னென்றேன் — யாது காரணத்தாலென்றனன் ; கொன்றும் உலகு உய்த்திட என்னார் - தோற்றமடைந்த உலகிலுள்ளோர் உய்யும்படியே என்ற னன் ; ஆலம் சளத்தீர் என்றேன்—விடத்தைக் கண்டத்திலுடையோ என்ற னன் ; ல் பலம் குமுலாய் நீ ஆலம் வயிற்றாய் அன்றோ என்சின்றார்—நல்ல மயிர்ச்சாந்துபூசிய கூந்தலையுடையவளே! நீ ஆலத்தை வயிற்றிலுடையாயல் பவோ? என்கின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) உலகு உய்த்திட என்றது, பிரமாதி தேவர் தாம் தாம் பரமென் றதை விலக்கி, அவரை இச்சூலத்தால் அடர்த்து அவர் பரமன்மையை விளக் கினமையை நூலானுணர்ந்து உலகு உய்த்தியதற்கு என்ற குறிப்பு. தலைவி ஆல கண்டர் என்றமையில் நீ ஆலவயிற்றாய் என்றனா. ஆலம் - விடம், ஆலிலை ; ஆலிலைபோலும் வயிற்றாய் என்பபடி. அன்றி, திண்மையில் ஓர் சூல் அம்பு அடைத்தீர் என்று கண்ணழித்து, திண்ணியமேகத்தில் ஓர் சூலுண்டாகச் சலத்தை அடிப்பித்தீர் என்று தலைவி கேட்டதாகக்கொண்டு அது பெய்து உலகை உய்விக்கத்தான் என்று கூறியதாகவும், கொள்க. ஏலம் - மயிர்ச் சாந்து. ஏலவார்சூழலி என்று அம்பிகைக்குப் பெயருள்ளதும் தெளிக. அச ஞாலகிகழும்புகழொற்றிநடத்தீர்நீர் தாளுட்டமுறும் பாலரலவோவென்றேனைம்பாலர்பாலைப்பருவத்திற் சாலமயல்கொண்டுவருமோர் தனிமைப்பாலரியாமென்றே யேயமுறுவல்புரிகின்றரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) ஞாலம் நிகழும் புகழ் ஒற்றிநடத்தீர் — உலகில் நிலைபெறும் புகழையுடைய ஒற்றியில் நடனத்தைச் செய்பவரே! ; நீர் நாட்டம் உறும் பாலர் அலவோ என்றேன்—நீவிர் கண்ணமைந்த நெற்றியையுடையீரல்லவோ என்றனன் ; ஐம்பாலா பாலை பருவத்தில் சால மயல்கொண்டிட வரும் ஓர் தனிமை பாலர் யாம் என்றே—ஐம்பாலுடைய பெண்கள் பாலிய ப்ருவத் தில் மிகவும் மயல் கொள்ளும்படி வரத்தக்க ஒப்பற்ற தனிமையினையுடைய பாலியர் (எவ்வனர்) யாம் என்று ; ஏல முறுவல் புரிகின்றார்—பொருந்தும் படி மந்தகாசஞ் செய்கின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) தான் - அசை. நாட்டம் - கண். பாலர் - நெற்றியர். பாலம் - நெற்றி. நீர்தாளுட்டமுறும்பாலரென்பது நீர்சொரிந்தழும் கண்ணுடைய இளம்பாலரெனவும், நீர் விளையாடலைச்செய்யும் பாலரெனவும், நீர் யாவரும்

நாடத்தக்க பாலரெனவும் பொருள்பட நிற்றலின், யாம் அத்தகைய பாலரல் லை; மற்றெத்தகையரெனின், ஐம்பாலர் பாலேப்பருவத்தில் மயல் கொள்ளவரும் ஒரு தனிப்பாலராகிய யவ்வனர் என்று தமது நிலைமை சாற்றியபடி. ஐம் பால்-கூந்தல், இது உச்சியில் முடித்தலால் முடி என்றும், பக்கத்தில் முடித்த லால் கொண்டை என்றும், பின்னே செருகலால் சுருள் என்றும், சுருட்டி முடித்தலால் குழலென்றும், பின்னிவிடுத்தலால் பனிச்சை என்றும் ஐம் பகுப்பு பெற்றமையால் வந்த காரணப்பெயர். தலைவி ஒருபாடர் என்றதற்குத் தலைவர் ஐம்பாலர் மயல்கொள்ளும் தனிமைப்பாலர் என்றது நயம். அநி

வண்மைதருவீரொத்தநிகர் வாழ்வீர் என்னேமருவீர்—
ஐண்மையறியீரென்றேனியா முணர்ந்தேயகலநின்றதென்றார்
கண்மையிலேரநீரென்றேன்குளமையுடையேங்கண்மையுற
லெண்மையேயெய்க்கின்றிரிதுதான்சேடியெய்ளேன.

(இ-ள்.) வண்மை தருவீர் ஒத்தநிகர் வாழ்வீர் என்னேமருவீர்—தியாகம ருளும் வள்ளலே! ஒத்திவாசரே! என்னை அனையாதிருக்கின்றீர்; என் உண்மை அறியீர் என்றேன்—எனது நம்பிக்கையை நீர் அறியீர் என்றேன்; உன்மை உணர்ந்தே அகல நின்றதென்றார்—உனது உள்ளத்திலுள்ள மயக் கத்தை உணர்ந்துதான் ஆரநின்றது என்றனர்; கண்மை இலரோ நீர் என்றேன் — நீர் (சுற்றேனும்) தாக்கூணிய மில்லாதவரோ? என்றேன்; களம் மை உடையேம்—நாம் களத்தில் கறுப்புடையோம்; எண்மைநீயே என்கின் றார்—(கண்ணளவில் மையிடும்) எளியை நீயே என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) உண்மை - சத்தியத்தன்மை, உண்மை - உள்ளத்திலுள்ள மை, மை - மயக்கம், அல்லது அஞ்ஞானம். கண்மை - கண்ணின்மண்மை; (தாக்கூ ணியம்) கண்ணின் கண்மை. எண்மை-எளிமை; ஏழைமைத்தன்மை. பெண் களை ஏழை என்பதும் ஒருவழக்கு. கண்மை இலரோ என்பதற்குக் களமையு டையேம், என்றதுநயம். அகலநின்றல் - ஒற்றியிருத்தலென இருபொருள் படநின்றது. அசு

தவந்தங்கியசீரொத்தநிகர் தனைப்போனினத்தென்மனையடைந்தி ருவந்தென்மீதிற்றேவர் திருவுள்ளத்திரும்பிற்றேவென்றேன் சிவந்தங்கிடநின்றனுள்ளமெம்மேற்றிரும்பிற்றதனைத்தேர்ந்தன்றே விவந்திங்கணந்தாமென்கின்றிரிதுதான்சேடியெய்ளேன.

(இ-ள்.) தவம் தங்கிய சீர் ஒத்தநிகர் தனைப்போல் நினைத்து என்மனை அடைந்தீர் — தவநிலைபெற்ற சிறப்புமிக்க ஒத்தநிகரைப்போல நினைத்து எனது மனையையும் அடைந்தீர்; தேவர் திருவுள்ளம் உவந்து என்மீதில் திரும்பிற்றே என்றேன்—தேவரீரது திருவுள்ளம் விரும்பி என்னிடம் இன்றுதான் திரும்பிற்றே என்றேன்; நின் உள்ளம் சிவம் தங்கிட எம் மேற்றிரும்பிற்று அதனை தேர்ந்தன்றே—நினது உள்ளம் மங்கலமுறுமாறு

எம்மிடந்திரும்பினது அதனை அறிந்தல்லவா?; இங்கு இவர்ந்து அணைந்தாம் என்கின்றார் — இப்போது விரும்பி வந்தணைந்தோம் என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) நீ விரும்பாதபோது நாம் திரும்பாதிருந்தோம். நீயும் விரும்பினையாரும் விரையவந்தனம் என்பது. சேவன் தன்னையே நோக்கிக்கொண்டிருந்தபோது சிவம் எதிரிடாமையும், சேவன் சிவத்தைநோக்கில் சிவம் எதிரிடாததும் குறிப்பித்தபடி. சிவம் - மோகஷமுமாம். இவர்தல் - விரும்பல். அஎ

ஒன்றாபுரமூன் மெரிசெய்திரொற்றியுடையீரும்முடைய
பொன் னாரசுடைமேல்வெள்ளெருக்கம் பூவை மிலைந்தீர் கொன் னென்றே
வின னுரளகத்தணங்கேநீநெட்டி மிலைந்தாயிதிலதுகீ
மென் னுருலககொன்கின் றுரிதுதான் சேடியென்னே டு.

(இ-ள்.) ஒன்றா மூன்று புரம் எரிசெய்தீர் ஒற்றியுடையீர் — பகைவரது மூன்று புரத்தினையும் எரித்தவரே! ஒற்றிகர்வாசரே!; உம்முடைய பொன் னாரசுடைமேல் வெள்ளெருக்கம் பூவை மிலைந்தீர் என் என்றேன் — உமது பொன்மயமான சடையில் வெள்ளெருக்கம் பூவைச்சூடியீர் என் னென்று கேட்டனன்; அணங்கே நின் ஆர் அளகத்து நீ நெட்டி மிலைந்தாய் இதில் அது கீழ் என்னா உலகர் என்கின்றார்—தெய்வப் பெண்போல்பவளே! நினது செறிந்த கூந்தலில் நீ சடையைச்சூடியனை இதனிலும் அதனைக் கீழென்றுகூறார் உலகர் என்கின்றார்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) ஒன்றா - பகைவர்; பகைவராவார் தாரகாஷன், கமலாஷன் வித்துளமாலி என்பவர். பொன் என்பது உவமை ஆகுபெயராய் கொண்மையை உணர்த்திற்றுமென்றுகொண்டு, கொண்மையும் ஆத்தியும் புனைந்தசடை எனலும் ஒன்று. யாங்கள் உமக்கினங்காவியில் மடலாருங்குறிப்போ எருக்கலர் சூடியதெனக் குறிப்பாகத் தலைவி கேட்டமைக்கினங்கத் தலைவரும் எமதுகூட்டம் பெருமையானன்றோ நீயும் ஒப்பனையின்றி உனது கூந்தல் சடைபடப்பெற்றாய் என்று குறிப்பாகக் கூறியதாகக் கோடலுமாம். அஅ

கனிமானிதழிமுலைச்சவடுகளித்தீரொற்றிக்காதலர்நீர்
தனிமானேந்தியாமென்றேன் றடங்கண்மடந்தாய்நின்முகமும்
பனிமானேந்தியாமென்றார்பராமான்மருவினீரொன்றே
வினிமான்மருவியென்கின்றரிதுதான் சேடியென்னே டு.

(இ-ள்.) கனி மான் இதழி முலைச்சவடு களித்தீர் ஒற்றி காதலர்—கோவைக்கனியை மாளும் இதழையுடைய உமா தேவியின் முலைச்சவட்டிற்குக் களிப்படைந்தவரே! ஒற்றிகரிக்காதலரே!; நீர் தனிமான் ஏந்தியாம் என்றேன்—நீவிர் ஒற்றைமானை ஏந்தினவாராம் என்றனன்; தடம் கண் மடந்தாய்—விசாலித்த கண்களையுடைய பெண்ணே!; நின்முகமுமீ பனி மான் ஏந்தியாம் என்றார்—நினது முகமும் துள்ளுதலுடைய மாளை ஏந்தினதாம் என்

தனர் ; பரை மால் மருவினீர் என்றேன்—நீர் உமையினது மையலை மருவினவர் என்றனன் ; இனி மால்மருவி என்கின்றார் — பெண்ணே ! நீயும் இப்பொழுது மாலை மருவினவளாயினை என்கின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) மானுதல் - ஒத்தல். காதலர் - அண்ணமவினி. ஒற்றியிருக்கும் எனது நாயகனோ ! என்றதுமாம். தனிமானேந்தி என்றதற்குப் பனிமானேந்தி என்றதும், பரை மால் மருவி என்றதற்கு இனிமால் மருவி என்றதும் நயம். இனியென்பது - நிகழ்காலத்தின்கண்வந்தது ; * “ பண்டறியேன் கூற்றென்பதனை யினியறிந்தேன் - பெண்டகையாற் பேரமர்க்கட்டு ” என்னுந் திருக்குறளின்போல.

அக

சிறியேன்மோவெனைப்பெற்றார்செய்ததவமோவின்டடைந்தி
ரறியேனெற்றியடிக்கேளங்கடைந்தவாறென்னினைத்தென்றேன்
பொறிநேருளதுபொற்கலையைப்பூவார்கலையாக்குறநினைத்தே
யெறிவேல்வியாயென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) சிறியேன் தவமோ எனைப்பெற்றார் செய்ததவமோ அறியேன் ஈண்டு அடைந்தீர்—சிறியளாகிய எனது தவந்தானோ என்னைப்பெற்றார் செய்த தவந்தானோ அறியேன் (தேவர்) ஈண்டடைந்தீர் ; ஒற்றி அடிகேள் இங்கு அடைந்தவாறு என் நினைத்து என்றேன்—ஒற்றிநகர்த்தலைவரே ! இங்கு அடைந்தவிதம் யாதுநினைத்து என்றனன் ; எறிவேல் விழியாய்—எறியத்தக்க வேற்படைபோன்ற கண்களையுடையவளே ! ; பொறிநேர் உனது பொற்கலையை பூவார்கலை ஆக்குற நினைத்தே என்கின்றார்—இலக்குமிக்கு ஒத்த உனது பொன்னுடையை பூவாசிகளது வஸ்திரம் ஆக்குதற்கு நினைத்தே என்கின்றார் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) பூவார்கலையாக்குதலாவது மண்பட்டு மாசுண்டதாகச் செய்தல், அரையினின்றும் வீழ்க்கலையாக்கல், வீழ்ந்து கிடத்தலால் பூவுலகர்கவறும் கலையாக்கல், புட்ப்பாணம் பாய்ந்த கலையாக்கல் என்றிந்நனம் இசைத்தது மாம். புன்னிநேர்ந்த பொற்கலையெனக்கூட்டலும் இவையும். பொறி-புள்ளி.

அளிக்குங்குணத்தீர்திருவொற்றியழகனோநீரணிவேணி
வெளிக்கொண்முடிமேலணிந்ததுதான்விளியாவிளம்பத்திரமென்றேன்
விளிக்குமிளம்பத்திரமுமுடிமேலேமலைந்தாம்விளங்கிழைநீ
யெளிக்கொண்டொயெலென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) அளிக்கும் குணத்தீர் திருவொற்றி அழகனோ—சர்வான்மாக்களுக்கும் சரணாகலிருந்து இரகசிக்கும் குணத்தரே ! திருவொற்றி நகரவாசரான செளந்தரரே ! ; நீர் அணிவேணி வெளி கொள் முடிமேல் அணிந்ததுதான் விளியா இளம்பத்திரம் என்றேன்—கங்கைதரித்த சடையினையுடைய

ஒளிகொண்ட முடியின்மேல் அணிந்தது (இளமை) குன்றாத இளம் பத்திரம் என்றேன் ; விளங்கிழை — விளங்கும் ஆபரணத்தையுடைய பேதாய்! ; விளிக்கும் இளம்பத்திரமும் முடிமேல் மிலைந்தாம்—நம்மால் மடிக்கப்பட்ட இளைய பத்திரத்தையும் முடிமேல் அணிந்தோம் ; நீ எளிக்கொண்டு உரையேல் என்கின்றார்—நீ எளிமையாக ஒன்றுமுளையாதே என்கின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) அழித்தல் அழைத்தலாதிய பெருத தளிர்ப்பத்திரமே வேணியி லுள்ளது எனப்பொருள்படுதலால் அழித்தலாதியுடைய இளம்பத்திரமும் உண்டென்று கூறியபடி. இப்பத்திரம் - கொக்குருவாய் வதிந்து உலகமெலாம் கொறித்துமிழ்ந்துகொண்டிருந்த குரண்டாசுரனென்னும் கொக்கினைத் தடிந்துகொண்ட அதன் இறகு. இந்த இறகணிந்தமை இலங்கபுராணமாதியவற் றுள் அறிக. கூக

வாசங்கமமூலப் பூங்காவனஞ்ஞொற்றிமாநகரீர்
நேசங்குறிப்பதென்னென்றேயோ நாமோவுரையெனாரர்
தேசம்புகழ்வீர்யாவென்றேன் திகழ்தைத்திரிதித்திரியேயா
மேசங்குறிப்பதென்கின்றாறிதுதான் சேடியென்னே.

(இ-ள்.) வாசம் கமமும் மலர் பூங்காவனம் சூழ் ஒற்றிமாநகரீர்—மணம் வீசுகின்ற மலர்க்கையுடைய கந்தனவனங்கள் அடர்ந்த திருவொற்றிமாநகரீர்! ; தேசம் புகழ்வீர்—உலகத்தோரால் துதிக்கப்படுவீர்! ; நேசம் குறிப்பது என் என்றேன்—அன்புவினைக்குஞ் சுகத்தையே நாடுவது என்னை என்றனன் ; நீயோ நாமோ உரை என்றார்—நீ நாடுவதோ? அல்லது நாம்நாடுவதோ? கூடென்றனர் ; யான் என்றேன்—யான் நாடுவதே என்றனன் ; (அதற்கிவர்) திகழ்தைத்திரி தித்திரியே யாமே சம் குறிப்பது என்கின்றார்—விளங்குகின்ற தைத்திரி தித்திரியே யாமே சுகநாடுவது என்கின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) ஒற்றிமாநகரீர் நேசம் யான்குறிப்பதெனவும் ஒற்றிமாநகரீ ராகிய நீர் நேசங்குறிப்பதெனவும் இருபொருட்பட இயம்பினமையின், யார் குறிப்பதென்பார் 'நீயோ நாமோ' என்றும் ; நீகுறிப்பதாகவுரைப்பது மரப ரியார் வார்த்தையென்பார் 'தைத்திரிதித்திரியே' என்றும் ; நீயும் சுகங்கு றித்தற்கு உரியவளாயினும் நீ சுகவினைவுக்குத் தானமே : இதைநாடி யனுபவிப் பது நாமே என்பார் 'யாமே சம் குறிப்பது' என்றும் கூறினார். நே-அன்பு, சம் - சுகம். திகழ்தலாவது ஒருவன் முறையையறியாது ஒன்றை மொழியுங் கால் இவன் தைத்திரிதித்திரியென உளறுகின்றானென உலகவழக்கில் எடுத் தாளப்பட்டு வழங்கல் ; குறிப்பு நோக்கமும் தப்பாது பொருள்கவர்தலாதிய குணங்களுமுடைமையின். தைத்திரியமருளிய தித்திரிப்பறவையைத் தலை விக்குவயித்ததாமாம். இனி, ஒற்றிமாநகரீர் உமதுநேசம் யான் மதித்தரைப் பது எத்தன்மையதென்று வினவ ; இது தைத்திரி தித்திரியேயாம் ; (ஆயி

னும் தெரிந்தமட்டும் உரைப்பதாதல்பற்றி) அவரவர் மதித்துரைப்பதையும் யாம் ஏசுதலைச்செய்யோம் என்கின்ற ரொனலுமென்று. இப்பொருட்கண்ணும் தித்திரிபோல்பவளே! (உள்ளவாறு மதித்துரைக்கின்ற யாகலின்) நீ உரைப்பதை யாம் அவமதித்துரையோம் என்கின்றரொனவும் அமைத்துக் கொள்க.

முன்னொருகாலத்தில் வைசம்பாயனமுனிவர் தம்மாணுக்கராகிய காத்தியாயன முனிவரை முனிந்து, நீ ஒதித்தெளிந்த எசர்வேதத்தை இப்பொழுதே உமிழ்ந்துவிடென்று கூற; அவர் வணங்கிப் பிரார்த்தித்தும் ஆசிரியர் உடன்படாமையால் உமிழ்ந்துவிட்டனர். அப்பொழுது அவ்வேதம் தீச்சுடராய்ச் சொலிக்க; அதுகண்ட வியாஸமுனிவர் அவ்வெம்மையைத்தணித்து, அங்கிருந்த சிலஸுனிவரைத் தித்திரி ரூபமெடுத்து உண்ணும்படிசெய்து, அப்பறவைகளால் மீட்டும் சொல்வித்தனமயின் அவ்வேதம் தைத்திரியமெனப் பெயர்பெற்றது. தித்திரி - மீன்குத்திப்பறவை; தித்திரிசம்பந்தம் தைத்திரி; தைத்திரிய மெனவும்படும். அது எசர்வேதம். கூஉ

பேசுங்கமலப்பெண்புகழும்பெண்மையுடையபெண்களெல்லாம் கூசும்படியிப்படியொற்றிக்கோவேவந்ததென்னென்றேன் மாசுந்தரிநீயிப்படிக்குமயங்கும்படிக்குமாதருளை யேசும்படிக்குமென்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேஉ.

(இ-ள்.) ஒற்றிக்கோவே—ஒற்றிகரத்தலைவரோ!; பேசும் கமலம்பெண்புகழும் பெண்மையுடைய பெண்கள் எல்லாம்—உலகம் புகழத்தக்க இலக்குமியும் கொண்டாடும் பெண்டன்மைவாய்ந்த பெண்களெல்லாம்; கூசும்படி இப்படி வந்தது என் என்றேன்—வெட்கும்படி இப்படி நிர்வாணமாய்வந்தது என்னை என்றேன்; மாசுந்தரி நீ இப்படிக்கு மயங்கும் படிக்கும் மாதர் உனை ஏசும் படிக்கும் என்கின்றார்—மிக்க அழகியே! நீ இப்பூமியில் மயங்கவும் (உன்னையொத்த) மாதர்கள் உன்னை ஏசவும் (வந்தது) என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) அழகின் மிகுதியாலும் கலிப்பெருக்கத்தாலும் திருமகளும் கலைகளும் புகழ்ந்ததொன்பார், 'கமலப்பெண்புகழும் பெண்கள்' என்றொனலும், யாம் நிர்வாணியாகவந்தது எம்மைப்போலவே நீயும் நிர்வாணியாதற்கே யென்பார், 'இப்படிக்கு மயங்கும்படிக்கு' என்றொனலுமாம். கூஉ

கொடியாலெயில்குழொற்றியிடங்கொண்டரடிகள்ருருவருவாம் படியாலடியிலிருந்தமறைப்பண்பையுரைப்பொன்றேனின் மடியாலடியிலிருந்தமறைமாண்பைவகுத்தாயெனிலதுநா மடியாதுரைப்பேமென்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேஉ.

(இ-ள்.) கொடி ஆல் எயில் சூழ் ஒற்றியிடம் கொண்டார் அடிகள்—கொடிகளென்கின்ற மதில்களுடைய ஒற்றியை இடமாக்கொண்டார் அடி

களே !; குரு உரு ஆம்படி ஆலையில் இருந்த மறைப்பண்பை உரைப்பீர் என்றேன்—நீர் குரு உருவமையும்படி கல்லாலையில்லிருந்த இரகசிய நிலைமையை உரைத்தருள்வீர் என்றேன் ; நின் மடி ஆல் அடியில் இருந்த மறை மாண்பை வகுத்தாயெனில்—நினது மடிப்பையுடைய வயிராகிய ஆலின் அடியிலிருந்த மறைந்த குணமுடைப்பொருளை உரைப்பாயானால் ; நாம் அது இடியாது உரைப்பேம் என்கின்றார்—நாம் (நீ வினவிய) அதனைக் குன்றாது கூறுவேம் என்கின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-து.

(வி-து.) குருவுருவாதல் - தஷிணமூர்த்தி கோலமாதல். மறைப்பண்பு - வேத இரகசியார்த்தமும், மறைந்தகுணமுடைப்பொருளாகிய நிதம்பமுமாம். நினது இரகசியஸ்தானத்தை வெளிப்படுத்துவாயெல் யாரும் அவ்விரகசியத்தை வெளிப்படுத்துவமென்பது கருத்து. மறை மாண்பு - ஆர்மொழித் தொகை. இடியாதுதாதல் - கூறுது கூறுதல் ; அப்பொருள் சொல்லாமற் சொல்லப்படுவதாதல்பற்றியே, * “சொல்லாமற் சொன்னவனா” என்று பிறருங் கூறினர். அன்றிக் கமொழியார் கூறுது இனிதாகக்கூறுவாமாம். கூசு என்னேருளத்தினமர்த்தீர்நல்லெழிலாரொற்றியிடைவிரந்தி ரென்னையடிகள்பலியேற்றலேழ்மையுடையீர்போலுமென்றே னின்னேகடலினிடைநீபத்தேழ்மையுடையாய்போலுமென வின்னையங்கொண்டிரைக்கின்றரிதுதான்சேடியுன்னேட.

(இ-ள்.) நல் எழில் ஆர் ஒற்றியிடை இருந்தீர் என் னோர் உளத்தில் அமர்ந்தீர்—சிறந்த அழகமைந்த ஒற்றி நகரின்னகண் வீற்றிருந்தீர் ! அடியேனது ஒற்றுமைப்பட்ட மனத்திற் குடிகொண்டீர் !; அடிகள் பலி ஏற்றல் என்னே—(இத்தகைய) தேவரீர் பிசைஷயேற்பது யாது காரணத்தாலோ ? ; ஏழ்மை உடையீர் போலும் என்றேன்—நீர் ஏழ்மையுடையீர்போலும் என்று கூறினேன் ; இன்னே கடலின் இடை நீ பத்து ஏழ்மை உடையாய்போலும் என—இங்ஙனமே கடலின்கண் நீ பத்து ஏழ்மையுடையாய்போலும் என்று ; இன்னேயம் கொண்டு உரைக்கின்றார்—இனிய அன்பினால் இசைக்கின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-து.

(வி-து.) எல்லாமுடைய நீர் பலியேற்கின்றீர் ஏழ்மையுடையீரென்னத் தக்கவரோ ? என்று தலைவி வியந்து கூறினாளாகத் தலைவர் ஏழ்மையுடையீரொன்றதாகவேகொண்டு, நீ பத்து ஏழ்மையுடையாயென்றது - எம்மினும் பதினமடங்கு ஏழ்மையுடையை யெனவும், எழுபதுமையையுடையை எனவும் பொருள்பயந்த நின்றது. கடலினிடை எழுபதுமை - பாரங்கடலிலுதித்தெழுந்தபதுமைபோலும் இலக்குமி. எனவே, எம்மை ஏழ்மையுடையமென்ற நீ செல்வத்திற் சிறந்து இலக்குமியையும் கைவசமுடையாய்கொல் என்று இழித்ததாம். அன்றி, ஏழ்மையுடையமென எழ்மைவிகழ்ந்த பாவமேலீட்டால் இப்பொழுதே இந்நேயியிடை எம்மினும் பதினமடங்கு ஏழ்மையை

ஆய்விட்டனை பென்றும், இல்நேயம் எனக் கண்ணழித்து, மனையியாம் விருப்
பமென்றும் கோடலும் ஒன்று. நேமி - கடல், பூமி. ௧௫

நல்லார்மதிக்குமொற்றியுளீர்நண்ணுமுயிர்கடொறுநின்றி
ொல்லாமறிவீரென்னுடையவிச்சையறியீர்போலுமென்றேன்
வல்லாயறிவின்மட்டொன்றாமனமட்டொன்றுவாய்மட்டொன்
டெல்லாம்நிந்தேமென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) நல்லார் மதிக்கும் ஒற்றி உளீர் நண்ணும் உயிர்கள் தொறும்
நின்றிர்—மங்கையரால் மதிக்கும் ஒற்றியில் வாழ்பவரோ! நிலைபெறும் உயிர்
கடொறும் இருப்பவரோ! ; எல்லாம் அறிவீர் என்னுடைய இச்சை அறியீர்
போலும் என்றேன்—எல்லாம் அறிவீராயினும் எனது இச்சையைமட்டும்
அறிகிலீர்போற் றேன்றுகின்றது என்பதனான் ; வல்லாய் அறிவின் மட்டு
ஒன்று மனம் மட்டு ஒன்று வாய்மட்டு ஒன்று எல்லாம் அறிந்தோம் என்கின்
றார் — வல்லவளே! அறிவினளவில் ஒன்றும் மனமளவில் ஒன்றும் வாய
ளவில் ஒன்றும் (ஆகப் பிரிந்துள்ள உனதிச்சை) யாவும் அறிந்தோம் என்
கின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) நல்லார் - ஞானிகளுமாம். உயிர்கடொறு நிற்கல் - அவ்வவ்வு
யிர்க்குரியாய் நிற்கும் அந்தரியாமித்துவம். யாவும் அறிந்துள்ள எமக்கு
நினதிச்சையை யறிவது அறிதல்லை ; உனதறிவினுதிப்பதொன்றும், மனத்
திற் கருதுவது மற்றொன்றும், வாயிற் சொல்வது பரிதொன்றுமாயிருத்தல்
பற்றியே அறியாதுபோன்றுள்ளோம் ; நினதிச்சை ஒற்றுமைப்பட்டிருப்பின்
முன்னமே முடித்திருப்போம் என்பது கருத்து. ௧௬

மறிரீர்ச்சடையீர்சித்தெல்லாம்வல்லீரொற்றிமாநகரீர்
பொறிசேருமதுபுகழ்பலவிற்பொருந்துக்குணமேவேண்டுமென்றேன்
குறிநேரெமதுவிற்குணத்தின்குணத்தாயதனல்வேண்டுமற்ற
யெறிவேல்விழியாயென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) மறி ரீர் சடையீர் சித்து எல்லாம் வல்லீர் ஒற்றி மாநகரீர்—
மறிந்த விழும் அலைகளையுடைய கங்கையை அணிந்த சடையை யுடையீர்!
சித்துக்க ளெவற்றானும் சிறந்தீர் ஒற்றிமாநகரத்தீர்! ; பொறி சேர் உமது
புகழ் பலவில் பொருந்தும் குணமே வேண்டும் என்றேன்—பொலிவுபெற்ற
உமது புகழ்கள் பலவற்றுள்ளும் பொருந்துகின்ற குணமே என்னால் விரும்
பத்தக்கதாகும் என்றேன் ; எறிவேல் விழியாய்—குத்துவேல்போன்ற கண்
கையுடையாய்! ; குறிநேர் எமது விற்குணத்தின் குணத்தாய் அதனால்
வேண்டுமற்று என்கின்றார்—இலக்கியப்பொருளை நாடியுள்ள எமது வில்லா
கிய பொன்மலையின் தன்மையையொத்த குணத்தவள் ஆதலால் நீ குணத்
தையே வேண்டுகின்றனை என்கின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) மறித்தல் - தடுத்தலுமாம். சித்து - அஷ்டமாசித்திகள்,
பொருந்துக்குணமென்பது கூடுதலாகிய புணர்ச்சிக்குணம், அல்லது நிக்கிர

காறுக்கிரகங்களுள் அறுக்கிரக குணமெனவும், விற்குணத்தின் குணமென்பது வில்லாகிய பொன்மலைபோல உருகுங்குணம், வில்லினையுடைய அரவின் குணமெனவும், பொருளப்படும் நின்றன. அரவின் குணங்கொள்ளின், அரவை நிகர்த்த குறியையுடைய குணத்தாயென்க. பலவிற்பொருள்தம் உமதுபுகழ்க்குணம் என அர்வயித்து பலாக்கனிபோன்று இனிமை வாய்ந்த உமது புகழாகியகுணம் என்றலும் ஒன்று.

ஊருரிருப்பீரொற்றிவைத்தீர்தான் வேறுண்டோவென்றே
 ஞோருர்வழக்கிற்கரியையிறையுன்னிவினவுமுரொன்றோ
 பேரூர்திணையூர்பெரும்புலியூர்பிடலூர்கடலூர்முதலாக
 வேருரனந்தமென்கின்றிரிதுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) ஊர் ஊர் இருப்பீர் ஊர் ஒற்றிவைத்தீர்—ஒவ்வொரு நகரினும் வசிப்பீர் உமக்குரியதொரு நகர் ஒற்றியாகவைத்தீர்; வேறு உண்டோ என்றேன்—வேறு உரியதொரு நகர் உளதோ வென்று வினவினேன்; (அதற்கிவர்) ஒரூர் வழக்கில் கரியை இறை உன்னி வினவும் ஊர் ஒன்றோ—நமக்கு உரியதொரு நகர் ஒற்றியென வழங்குவதில் நீ சாகுதியையாகி விடையுன்னியெம்மை வினவும் நகர் ஒன்றுதானோ?; பேரூர் திணையூர் பெரும்புலியூர் பிடலூர் கடலூர் முதலாக ஏர் ஊர் அனந்தம் என்கின்றார்—பேரூர்முதலாக அழகிய நகரம் அனந்தம் (எமக்குண்டு) என்றிசைக்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? என்று.

(வி-து.) ஒவ்வொருநூறிலும் இருப்பீராயினும், உரியது திருவொற்றியூராகக்கொண்டின்னீர், இதுபோல உரியதொருநூர் வேறும் உண்டோவென்று யான் வினவ, இவர் உமதுநா அடகாக வைத்துவிட்டீரோ, வேறு சதந்தரநூர் உமக்குண்டோவென்று கேட்டதாக வுட்கொண்டு, உரியநூர் புலவுள்ளன வென்பார் 'ஏரூர் அனந்த மென்கின்றார்' என்றும், நமதுநர் ஒற்றியென வழங்குவதைப் பலரறியத் தேற்றுவதில் நீ சாகுதியாயினே யென்பார் 'ஒரூர் வழக்கிற்கரியை' என்கின்றாரென்றும் கொள்க. தான் - அசை. வழக்கு-வழங்குவது. கரியை - முன்னிலைவினைமுற்று வினையெச்சம். இறை - பதிலுத்தரம். அது வேறு நகரமுமுண்டு, அல்லது இன்று எனத்தெளிவிப்பது. ஒற்றிவைத்தல் - விலக்கிவைத்தலுமாம்.

விழியொண்ணுதலீரொற்றியுளீர்வேதம்பிறவியிலரென்றே
 மொழியுறுமைத்தான்வேயீன்றமுத்தரெனலிங்கென்னென்றேன்
 பழியுன்றணக்கேயவ்வேய்க்குப்படுமுத்தொருவித்தன்றதனா
 விழியும்பிறப்போவென்கின்றிரிதுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) விழி ஒன்றுதலீர்—அக்கினிக்கண்ணை அழகிய நெற்றியிலுடையீரோ!; ஒற்றியுளீர்—ஒற்றியூர் வாசரோ!; வேதம் பிறவியில் என்று மொழியும் நுமை—வேதங்கள் பிறப்பற்றவரென்று மொழியாநின்றன தேவரீரை; இங்கு வேய் என்ற முத்தர் எனல் என் என்றேன்—இவ்வுலகில் மூங்கில்

வினப்பட்ட முத்தர் என்று கூறல் என்னையோ? என்றனன்; அணங்கே பழி அன்று—தெய்வம் போல்பவளே! அப்படிக்கூறல் பழியல்ல; படு முத்து அவ் வேய்க்கு ஒரு வித்து அன்று—தோன்றிய அம்முத்தம் அம்மூங்கிலுக்கு ஒரு வித்தாகாது; அதனால் இழியும் பிறப்போ என்கின்றார் — அதனானே அது இழிந்த பிறப்பாகுமோ? என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) தான் - அசை. முத்து மூங்கிலினும் பெறப்பட்டதாயினும், அது மற்றொருமூங்கில் தோன்றற்குக் காரணமாகாமையால், அம்மூங்கிலினுதிப்பு பழிக்கப்படுவதன்று. தோற்றத்தான் மாத்திரத்தினாலேயே முத்து இழிபிறப்பினதாகியுமோ? என்றபடி. எனவே, கன்மவசத்தாலுக்கும் மற்முதலானதோற்றங்கள் போல்வதாகாது, ஆன்மாக்களை ஆட்கொள்ளும் கருணை வசத்தாலுதித்த தோற்றமே யாதலால், அது பிறப்பின்பாற்பட்டதல்லையெனத் தேற்றித் தமக்குப் பிறப்பில்லாமை சாதித்தவாறாயிற்று. பிரளய காலத்திலே தேவராசியரும் அழிதல் கண்ட வேதங்கள் தாழும் அவ்வாறு அழியாமல் நித்தியமாக வாழ்தலேவிரும்பிக் கவிலையிற் சிவபெருமானை வழிபட்டு அக்கடவுளருளியவாறு மீண்டுத் திருநெல்வேலியை யடைந்து மூங்கில் வனமாகித் தம்மிடத்தே சிவபெருமான் முத்தெனத்தோன்றி விளங்கப் பெற்றனவென்பது அத்தலபுராணம்.

சூக

விண்ணர்பொழில்குமொற்றியுளீர்விளந் தூந்தாமமிசுவாசத் தண்ணர்மலர்வேதனையொழிக்கத்தருதல்வேண்டுமெனக்கென்றேன் பண்ணர்மொழியாயுபகாரம்பண்ணப்பகைவரேனுமிதை யெண்ணுரெண்ணுரென்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) விண் ஆர் பொழில் சூழ் ஒற்றியுளீர்—விண்ணுலகையளாவிய சோலைகளுநருங்கும் ஒற்றி நகரவாசரே!; மிகு வாசம் தண் ஆர் மலர் வேதனையொழிக்க விளங்கும் தாமம் எனக்கு தருதல் வேண்டும் என்றேன்— மிக்கமணமும் தன்மையுமமைந்த பஞ்சபாணமாகிய புட்பங்களின் வேதனையை யான் ஒழிக்குமாறு விளங்குகின்ற உமது கொன்றைமாலையை எனக்கு அருளவேண்டுமென்றனன்; பண்ணர் மொழியாய் — பண்ணிய மினிமை யார்ந்த மொழியை யுடையாளே!; உபகாரம் பண்ணு பகைவரேனும் இதை எண்ணர் எண்ணர் என்கின்றார்—பிறர்மாட்டு உபகார சித்தமிலாத பகைவர் களாயிருக்கிலும் (அவர்மாட்டும்) இத்தகைய நினைவை ஒருவரும் நினையார் நினையார் ஈதென்னே என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) எண்ணர் என்ற அடுக்கு இரக்கத்தின்மேலது. மன்மதபாண வேதனையொழிக்க நினதுதாமம் தருதி என்ற தலைவியின் கருத்தை நோக்காது மலரின்மேய பிரமண ஒழிக்கவேண்டியதாகக்கொண்டு, இது பகைவர் மாட்டிங் கருத்தக்க தன்மென்கின்றொன்பது. இனிப் பிரமதேவனை யொழிக்க நினது பரந்தாமத்தைத் தருதல்வேண்டும் என்று வேண்டியதாகக்கொண்டு, உபகாரிகளல்லாரிடத்தும் இதை நினையார், அங்கனமாகத்

தனுவாதி யீந்து பாகம்வரப்பண்ணும் பிரமதேவரிடம் இதை நினைக்க லாமோ? என்றானினும் அமையும். ஒழித்தல் - பிறப்பாதியநல்க அணுக வொட்டாததகற்றல். விளங்குந்தாமம் - ஒளிரும் பரந்தாமமெனப்படும் முத் தியுலகம். (க00)

செம்பான்மொழியார்முன்னரெனைச்சேர்வீரென்கோதிருவொற்றி யம்பார்சடையீருமதாடலறியேனருளல்வேண்டுமென்றேன் வம்பார்முலையாய்காட்டுகின்றமனனும்பொன்றாரம்பலத்தே யெம்பால்வாவென்றுரைக்கின்றரிதுதான் சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) திருவொற்றி அம்பு ஆர் சடையீர்—திரு ஒற்றியூரில் வாழும் கங்கையையும் ஆத்தியையும் அணிந்த சடைமுடியீரே!; 'செம்பால் மொழி யார் முன்னர்—செவ்விய பால்போல மிளிய சொற்களையுடைய இம்மங் கையர் முன்னர்; எனை சேர்வீர் என்கோ—என்னை அனைவீர் என்பேனே; உமது ஆடல் அறியேன் அருளல்வேண்டும் என்றேன் — உமது நடிப்பை யானறியேன் எனக்கு அருள்பாலித்தல் வேண்டுமென்றனன்; வம்பு ஆர் முலையாய்—கச்சணிந்த தனத்தவளே!; மன்னும் பொன் ஆர் அம்பலத்தே எம்பால் வா காட்டுகின்றும் என்றாகக்கின்றார் — நிலைபெற்ற பொன்னம் பலத்தில் எம்பிடம்வருதி அங்கு அதனைக் காட்டியருள்வோ மென்றுகைக் கின்றனன்; ஏடி சேடி இது என்? என்று.

(வி-து.) செம்மை - இனிமைப்பண்பு. உமது திருவிளையாடலறியேனெ ன்று கூறியதை, இவர் உமது நடனமறியேனென்றதாக்கக்கொண்டு, பொன் னம்பலத்தே வா என்கின்றாரொன்றும், ஓ என்பதை வியப்பிடைச்சொல் லாக்கி என்னைச் சேர்வீரென்பேன் என்றதாக்கக்கொண்டு மங்கையர்முன் இதை விரும்பிய நீ அம்பலம் வெளியாய் இரகசியஸ்தானமுடி யிருத்த லால் ஆங்குவா என்கின்றாரொன்றும், மங்கையர் முன்னர் எனைமருவ வாரு மெனக்கூற நானிரின்றேனென்ற தலைவிக்கு இங்காயின் சிலரறிவர் அம் பலத்திலாயின் பலரறிவராகலின் ஆங்குவா வெனப்பரிக்கிக்கின்றாரொன்றும் பொருள்பட்டு நிற்பதும்; இவைக்கிணங்க ஆடலென்பதும் நடித்தலையும் கல த்தலையும் குறித்து நிற்பதும் ஓர்க. என்கு - என்பேன், தன்மையொருமை வினைமுற்று. க0க

மைக்கொண்மிடற்றீர்ருரொற்றிவைத்திருண்டோமனையென்றேன் கைக்கனினைந்ததனத்தினுந்தங்கண்ணினினைந்தகனவனையே துய்க்குமடவார்விழைவரெனச்சொல்லும்வழக்கீதிறிந்திலையோ வெய்க்குமிடையாயென்கின்றரிதுதான் சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) மை கொள் மிடற்றீர் ஊர் ஒற்றிவைத்தீர் மனை உண்டோ என்றேன்—கருமைபெற்ற கண்டத்தீர் ஊரை ஒற்றியாகவைத்தீர் மனையுண் டோ? என்றனன்; எய்க்கும் இடையாய்—துவரு மிடையையுடையவளே!; துய்க்கு மடவார் — போகருகரும் யவ்வனமங்கையர்; கைக்கண் நிறைந்த

தனத்தினும் தம் கண்ணில் நிறைந்த கணவனையே விழைவர் — கையில் நிறையப்பெற்ற திரவியத்தினும் தமது கண்ணிலனுபவிக்கத்தக்க அழகுநிறைந்த கணவனையே விரும்புவர்; எனச்சொல்லும் வழக்கீது அறிந்திலையோ என்கின்றார்—என்று கூறும் உலகவழக்கிதனை உணர்ந்திலையோ? என்றிசைக்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) ஒற்றியை ஊராகக் கொண்டீர் உமக்கு வீடுண்டோ? வென்று யான்கேட்க; இவர் ஊரை அடகுவைத்த வுமக்கு மனைவியுண்டோ? என்று அசதியாடியதாகக்கொண்டு, அழகரான எம்மை அணைய விரும்பாதவரு முண்டோ? உலகில்வழங்கும் பழமொழியு மறியாய்கொல், எம்மைக்கண்ட மாத்திரத்தே இறுமாந்து பூரித்த முலையால் வருந்தம். இடையையுடைய வளே! நீ கிரும்பினின்றும்போலப் பலர்விரும்புவொன் றிசைச்சுவாறுயிற்று. மை கொள்மிடது - நீலகண்டம். மனை - வீடு, மனைவி. ௧0௨

ஆறுமுகத்தார்தமையீன்றவைந்துமுகத்தாரிவர்தமைநான்
மாறுமுகத்தார்போலொற்றிவைத்தீர்பதியையென்னென்றே
ஹுமலர்ப்பூங்குழனியோநாமோவைத்ததுன்மொழிமன்
மேறுமொழியன்மென்கின்றரிதுதான் சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) ஆறு முகத்தார் தமை ஈன்ற ஐந்து முகத்தார் இவர் தமை நான்—சடானன முடையராகிய முருகக்கடவுளையீன்ற பஞ்சானன முடைய ராகிய இப்பெருமானை யான் (நோக்கி); மாறுமுகத்தார் போல் பதியை ஒற்றிவைத்தீர் என் என்றேன்—மாறுமுகமுடையீர்போல உமது நகரை ஒற் றியாகவைத்தீரோ இது என்னையென்றனன்; நானும் மலர் பூ குழல்—மணக் கும் மலர்களுக்குடிய அழகிய கூந்தலையுடையாய்; நீயோ நாமோ வைத்தது— நீயா நமா ஒற்றிவைத்தது; உன் மொழி மன்று ஏறும் மொழி அன்று என்கின்றார் — உனதுவார்த்தை சான்றோரவையிற் சாரத்தக்க வார்த்தை யல்ல என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) ஐந்துமுகம் - ஈசானம், தற்பருடம், அகோரம், வாழ்தேவம், சத் தியோஜாதம் என்பன. இவற்றோடு அதோமுகங்கூட்டிச் சிவபிரானுக்கும் ஆறுமுகங் கோடலும் உண்டு. பதியை ஒற்றி நகராகக்கொண்டீர் என்று யான்கூற, இவர் எமது நகரத்திற்கு அணுகிய நகரக்காது பகைவர்போல உமதுநகரை அதிதூரத்ததாக வைத்தீர் என்றதாகக்கொண்டு, எப்பதியும் எம துபதியையாகவும் அதிதூரத்ததாகிய ஒற்றி நகராகவைத்தது நீயேயென் கின்றா னொன்பது கருத்து. இனி விற்குந்தன்மையர்போலப் பதியை ஒற்றி வைத்தீர் என்றதாகக்கொண்டு பதியென்பதற்குக் கணவனைன்ப் பொருள் கொண்டு, பதியை ஒற்றிவைத்தது நீயேயென்கின்றானொளும் ஒன்று. ஒற்றி- அடகுமாம். பதி - நகர், கணவன். ஒற்றிவைத்தல் - தூரமாகவைத்தல், அடகுவைத்தல், ௧0௩

வள்ளன்மதியோர் புகழொற்றிவள்ளா லுமதுமணிச்சடையின்
வெள்ளமகன் மேற்பிள்ளைமதிவிளங்கலழகிதென்றேனின்
ஹள்ளமுகத்தும்பிள்ளைமதியொளிகொண்முகத்தும்பிள்ளைமதி
யெள்ளலுடையாயென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேஉ.

(இ-ள்.) வள்ளல் மதியோர் புகழ் ஒற்றி வள்ளல் — வள்ளற்ன்மை
யுடைய அறிஞர் புகழத்தக்க ஒற்றிகருடைய தியாகேசோ!; உமதுமணி
சடையில்—துமது பவளம்போன்ற சடையில்; வெள்ள மகள்மேல் பிள்ளை
மதி விளங்கல் அழகு ஈது என்றேன்—வெள்ளவடிவான கங்கையின்மேல் இள
மதிவிளங்குதல் மிக அழகிது என்றனன்; எள்ளல் உடையாய்—கங்கையை
இவ்வாறு இகழ்தலுடையவளே!; உள்ள முகத்தும் பிள்ளைமதி ஒளிகொள்
முகத்தும் பிள்ளைமதி என்கின்றார்—உனக்கு உள்ளத்தும் இளமதியே ஒளி
தங்கிய முகத்தும் இளமதியே இது அறியாயோ? என்கின்றார்; ஏடி சேடி
இது என்? எ-று.

(வி-து.) மணி - அழகுமாம். எள்ளலுடையாய் என்றது பிறர் நகைக்
கும்படி அவிழ்ந்த ஆடையை உடையவளே என்பதுங் குறித்தவாறு. முகம் -
ஏழனுருபு. எம்மைக் காதலித்தமை காரணமாகப் பொருமைகொண்டு,
கங்கைபால் ஒரு சிறுமதிவாய்ந்தமைபற்றிச் செப்புகின்றாய் நிற்பால் இரு
சிறுமதிக ளிருக்கின்றனவே என்றெள்ளியபடி. உள்ளத்துப் பிள்ளைமதி -
அற்ப அறிவு. முகத்துப்பிள்ளைமதி - அர்த்தசந்திரன், அர்த்தசந்திரன்போல்
வதாகிய நெற்றி முகத்தின் ஒருறுப்பாகலின் முகத்தும் பிள்ளைமதி யென்றார்.
உள்ளத்தனையேபோலன்பருவக்குந்திருவாமொற்றியுளீர்
களளத்தவர் போலவணிற்ருங்கருமமென்னீரின்மென்றேன்
மெள்ளக்கரவுசெயவோநாம்வேடமெடுத்தோநின்சொனினே
யெள்ளப்புரித்தென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேஉ.

(இ-ள்.) உள் அத்தனையேபோல் அன்பர் உவக்கும் திருவாழ் ஒற்றிய
ளீர்—கருதும் அவ்வளவுபோலவே அன்பர்கள் அநுபவித்துக் களித்தற் கே
துவாகிய ஐசுவரியங்களைமந்த ஒற்றிகரிசுமர்பவளோ!; இன்று கள்ளத்தவா
போல் இவண் நிற்கும் கருமம் என் என்றேன்—இன்று அகத்தணுகாத
வஞ்சகர்போல் இக்கடையில் நிற்கும் காரியமென்னையோ? என்றனன்.
மெள்ள கரவு செயவோ நாம் வேடம் எடுத்தோம்—பெண்ணை நாம் மெல்ல
வஞ்சகம் செய்வதற்கோ இவ்வேடம் தரித்தது; நின்சொல் நினை எள்ளட்
புரிந்தது என்கின்றார்—நினது சொல்லே நின்னை இகழ்ச்செய்தது என்கின்
றனார்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) கருதும் அளவுப்படியே அநுபவித்தலாவது வேண்டிய பொ
ருள்களை வேண்டியவளவிற சூறையாது நுகர்தல்; தனை - அளவு. போல் -
அசையுமாம். கள்ளத்தவொன்பது வஞ்சகத்தவர், களவுசெய்யும் அத்தவர்
கள்க்கணவர், என்றிங்ஙனம் பலபொருள் தந்துநிற்க அச்சொல்லே ஈட

யோகித்தமையால், நின்சொல் நின்னை எள்ளப்பூரிந்த தென்றாண்க. கள்ளல் - களவுசெய்தல். கள்ளக்கணவர்போலென்றுஞ் சுட்டினமையின் நாம் மெள்ளக் களவுசெய்தற்கோ இவ்வேடங்கொண்டது, இப்பொழுதே மயக்கி நின்னைக் கவர்த்தகன்றோ? என்றுங் கூறியவாறாயிற்று. மெள்ள - மெல்ல, (லளவொற்றுமை.) இவண் என்று புறங்குறித்தமையால் அகமென்பது வருவிக்கப்பட்டது. ௧௦௫

அச்சையடுக்குந்திருவொற்றியவர்க்கோர்பிச்சைக்கொடுமென்றேன்
விச்சையடுக்கும்படி நம்பான்மேவினோர்க்கிவ்வகிலநடைப்
பிச்சையெடுப்பேமலதுள் போற்பிச்சைக்கொடுப்பேமலவென்றே
பிச்சையெடுப்பாயுரைக்கின்றாறுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) அச்சை அடுக்கும் திருவொற்றி அவர்க்கு ஓர் பிச்சை கொடும் என்றேன்—உள்ளீடாகி உயிரை அடுத்து நிற்கும் வியாபகராகிய இத்திருவொற்றி வாணருக்கு ஒரு பிச்சையைக் கொடுப்பீர் என்றனன்; (அதற்கிவர்) விச்சை அடுக்கும்படி நம்பால் மேவினோர்க்கு இ அகில நடை பிச்சை எடுப்பேம் அலது—பெண்ணே! ஞானமுறும்படி நம்பால் அடைந்தோர்க்கு இந்த உலக நடையாகிய பைத்தியத்தை விலக்குவோம் அல்லாமல்; உன்போல் பிச்சைக்கொடுப்போம் அல என்றே — நின்னைப்போலப் பிச்சைக்கொடுக்க வியலோம் என்றே; இச்சை எடுப்பாய் உனாக்கின்றார்—தமது இச்சையை எடுப்பாக (ஏளனமாக) உனாக்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? என்று.

(வி-து.) அச்சை யடுக்கும் என்றது * “அகரவுயிர்போ லறிவாகி யெங்கும் - நிகரிலிழை நிற்கு ரினைந்து” என்றபடி எல்லா அக்கரங்களுக்கும் அகரம் முதலானுற்போன்று எல்லாவுயிர்கட்கு முதலானவரென்பது கருத்து. அநித்தல் * ஒத்தல். பிச்சை - மயல், பைத்தியம். யான் பிச்சையடுமென்றியம்ப இவர் நீ நின்னையடைந்தார்க்குக் காமமயலைக் கலப்பிப்பாய், யாம் நம் மையடைந்தார்க்கு அகிலமயலை அகற்றுவமல்லது உடைக்கோம் என்றிருந்நனம் இசைக்கின்றார் எதென்னே என்றவாறு. ௧௦௬

அள்ளற்பழனத்திருவொற்றியழகரிவர்தம்முகநோக்கி
வெள்ளச்சடையீருள்ளத்தேவிருப்பேதுரைத்தாற்றுவலென்றேன்
கொள்ளக்கிடையாவலர்குமுதங்கொண்டவமுதங்கொணர்ந்தின்னீ
மெள்ளத்தனை தாவென்கின்றாறுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) அள்ளல் பழனம் திருவொற்றி அழகர் இவர்தம் முகநோக்கி—சேறுமருவிய வயல் சூழ்ந்த ஒற்றியழகரான இவரது திருமுகத்தை நோக்கி; வெள்ளம் சடையீர்—கங்கையை ஆதரித்த சடையுடையீர்!; உள்ளத்தே விருப்பு ஏது உரைத்தால் தருவல் என்றேன்—உமது உள்ளத்தின்கண் யாது விருப்பம் அதை யியம்பில் தருவேனென்றனன்; கொள்ள கிடையா அலர்

குமுதம் கொண்ட அமுதம் கொணர்ந்து இன்னும் எள்ளத்தனை தா என்கின் றார்—பிறருக்குக் கிட்டுதற்கரிய பரந்த அடிப்பிற்சமைத்த அன்னத்தைக் கொணர்ந்து இன்னும் எட்பிரமாணம் தருதி என்கின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) கொள்ளக்கூடிய அமுதமெனக் கூட்டுக. தேவரமுது அடாது அமைந்ததாதலின் அட்டவமுதே யாம் விரும்புவது என்பார், 'குமு தங்கொண்ட வமுதம்' என்றார். குமுதம் - அடிப்பு. அன்றிச் செவ்வல்லிமலர் போலும் உள்வாயிற் சுரக்கும் தேனூறல், அல்லது அத்தேன்போலும் இன்னுரை தா எனினும் அமையும். எள்ளத்தனை என்பது சிறிது என்னும் பொருட்டி. இன்னும் தா என்றதால் முன்னும் தந்துளதெனப் போதரும். முன்னுந்தந்தமை வந்தவுடன் பிசுபியமுதிட்டமையும், 'வெள்ளச்சுடையீர் உள்ளத்தே விருப்பேது உரைத்தால் தருவல்' என வார்த்தையமுதளித் தமையுமாம்.

க0௭

விஞ்சநெறியீரொற்றியுளீர்வியந்தீர்வியப்பென்னிவனென்றேன்

கஞ்சமிரண்முகையங்கேகண்டுகுவிந்தவிரிந்திங்கே

வஞ்சவருதாமரைமுகையைமறைக்கின் மறநின்பால்வியந்தா

மெஞ்சுலறநாமென்கின்றிதுதான்சேடியென்னேன்.

(இ-ள்.) விஞ்சம் நெறியீர் ஒற்றியுளீர் வியந்தீர் இவண் என் வியப்பு என்றேன்—மேன்மை வாய்ந்த நெறியினையுடையவரே! ஒற்றிகரவாசரே! ஏதோ அதிசயித்தீர் இவ்விடத்து யாது வியப்புகண்டீர் என்றனன் ; நமை அங்கே கண்டு நின்பால் குவிந்த கஞ்சம் இரண்டு—நம்மைத் தூரத்தே கண்ட மாத்திரத்தே நின்பாற்குவிந்த இரண்டு தாமரைகள் ; இங்கே விரிந்து வஞ்ச இருதாமரை முகையை மறைக்கின்றன—சமீபித்த இங்கே விரிந்து வஞ்ச னைவாய்ந்த இருதாமரை அரும்புகளை மறைத்தலைச்செய்கின்றன ; நாம் எஞ் சலற வியந்தாம் என்கின்றார்—(இவைகண்டு நாம்) குழைவற வியந்தோம் (ஈதேவியப்பு) என்கின்றார் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) இருகஞ்சம் - இருகைகள். அவைகுவிந்தமை - அஞ்சலிசெய் தமை. வஞ்சம் - ஆடவரை மயல்கொள்வித்தல். இருதாமரைமுகை - இரு தனங்கள். மறைத்தல் - ஆடையகன்ற அத்தனங்களை நாணங்காரணமாக மூடல், அல்லது முலை விம்மலா லொசிகின்ற இடைக்குதவியாக அம்முலைப் பாரம் தாம் தாங்கல்போன்று பொதிதலுமாம். எனவே, நாம் ஒற்றியிருந் தமைகண்டு அஞ்சலியாகக் குவிந்த கைத்தாமரைகள் யாம் நெருங்கியமை கண்டு விரிந்து தனவரும்புகளை மறைக்கின்றமை நோக்கி வியந்தோமென்ற வாறு. கூந்தலவிழ்த்தலும், முடித்தலும், முலைமுகந்திறத்தலும், மூடலும், ஆடையவிழ்த்தலும், உடுத்தலும் முதலியன விரகமேலிட்ட மக்கையர்க்குரிய இங்கிதமாதலால் அதுகுறிப்பித்தலும் ஒக்கும்.

க0௮

அளியாரொற்றியுடையாருக்கன்னநிரம்பவிடுமென்றே
 னளியார்சூழலாய்பிடியன்னமளித்தாற்போதுமாங்கதுரின்
 னெளியார்சிலம்புகூழ்கமலத்துளதாற்கடகஞ்சூழ்கமலத்
 தெளியார்க்கிடுநீயென்கின்றிதுதான்சேடியென்னேஉ.

(இ-ள்.) அளியார் ஒற்றியுடையார்க்கே நிரம்ப அன்னம் இடம் என்
 'மேன்—(தோழியனாரோக்கி) கிருபையுடைய ஒற்றிநகர்க்கிறவராகிய இவ
 ருக்கு நிரம்ப அன்னத்தை இடுவீர் என்றான் ; அளியார் சூழலாய்—வண்டு
 மொய்க்குக் கூந்தலை யுடையவளே ! ; பிடி அன்னம் அளித்தால் போதும்—
 பிடியன்னம் நமக்கீந்தாற்போதும் ; அது நின் ஒளியார் சிலம்பு சூழ் கம
 லத்து உளது—அப்பிடி யன்னம் நினது ஒண்மையார்ந்த சிலம்பணி சூழ்ந்த
 கமலத்தின்கணுள்ளது ; நீ கடகம் சூழ் கமலத்து (உளது) எளியார்க்கிடு என்
 கின்றார் - நீ கடகம் சூழப்பெற்ற கமலத்தில் உள்ளது எளியவர்க்கிடுதி என்
 கின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(ஐ-து.) தலைவி தோழியனாரோக்கி இவருக்கு நிரம்ப அன்னமீடம் என்
 றமைக்கேட்ட தலைவர் எமக்குவேண்டுவது பிடியன்னமே யென்பார், 'பிடி
 யன்னமளித்தாற் போதும்' என்றும், அதுபிடியும் அன்னமும் போல வுலவி
 நீ நம்பக்கலனாகுவதே யென்பார், பிடி சிலம்பிலும் அன்னம் கமலத்திலும்
 உள்ளன வாகலின், அந்நயமுந்தோன்றச், 'சிலம்பு சூழ்கமலத்துளது' என்
 றும், காலாலனிக்கும் அஃதன்றிக் கையாலனிக்கும் பிடியன்னம் எமக்குவேண்
 டுவதன்றென்பார், 'கடகஞ்சூழ் கமலத்துளது நிரம்ப எளியார்க்கிடு' என்
 றும் கூறினார். ஆங்கு ஆல் அசைகள். பிடியன்னம் - பிடியும் அன்னமும் ;
 கைப்பிடியளவினதாகிய அன்னம், பிடித்தவன்னமுமாம். பிடி - பெண்
 யானை. சிலம்பு - மலை, காற்சிலம்பு. உளதென்பது பின்னுங்கூட்டப்பட்ட
 தது. கீடகஞ்சூழ் கமலத்துளதென்பது கடகம் - பிடி ; கமலம் - கை ; அதி
 லுள்ளது - அன்னம் எனவும் பொருள்பட்டுக் கையிற் பிடியன்னமெனக்
 குறிப்பிப்பதும் ஓர்க.

க0௯

விச்சைப்பெருமானெனுமொற்றிவிடங்கப்பெருமானீர்முன்னம்
 பிச்சைப்பெருமானின் துணைப்பிள்ளைப்பெருமானுமென்றே
 னச்சைப்பெறுநீயம்மணப்பெண்ணுகியிடையிலையங்கொள்
 னிச்சைப்பெறும்பெண்ணென்கின்றிதுதான்சேடியென்னேஉ.

(இ-ள்.) ஒற்றி விச்சை பெருமான் எனும் விடங்கப்பெருமான் நீர் முன்
 னம் பிச்சைப்பெருமான்—ஒற்றியில் வாழும் ஞான சொரூப ஞானப்படும்
 சுயம்பு மூர்த்தியே ! தேவரீர் முன்பு பிகுநாடனரா யிருந்தீர் ; இன்று மணப்
 பிள்ளைப் பெருமானாம் என்றேன்—இன்று எம்மால் (விரும்பப்பட்டமையின்)
 மணவாளப்பெருமானாயினீர் என்றேன் ; அச்சை பெறும் நீ அம்மணப்பெண்
 ஆகி இடையில் ஐயங்கொள் இச்சை பெறும் பெண் என்கின்றார்—எமக்கு
 ஒத்தவுருவம் பெற்றுள்ள நீ அழகிய மணத்துக்கு உரிய பெண்ணாகி இடை

யில் ஐயங்கொள்ளுகின்ற விருப்பம்பெறும் பெண்ணுயிருக்கின்றனே / என் கின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-து.

(வி-து.) விச்சை - நூனம். விடங்கர் - டங்கத்தினுற் றுனக்கப்படாத வர் ; சுயம்பு என்றபடி. டங்கம் - உளி. விடங்கம் - அழகுமாம். முன்னம் மகளினை மயக்க அதிசுந்தம் பிஷாடனர் போன்று நடித்து, இடையில் இன்று கலியாணசுந்தரராயினிர் என்று தலைவி கூறியதற்கேற்பத் தலைவரும் பெண்ணே ! எம்மையொத்தநீயும் முன் கலியாணசுந்தரியாகி இடையில் ஐயங்கொள்ளும் கொலம் உடையையறியினே என்று எதிரியம்பியவாறு, அச்ச - அடையாளம் ; அஃதாவது - பெருமானுக்கொந்த மங்கலவழவமும் காதல்மேலிட்டால் ஆடையிழப்பு முதலியனவும் உடைமை. அம்மனம் - அழகியமனம், திருவாணம். இடை - துசப்பு, மத்தி. ஐயம் - கண்டோர் இடையுண்டோ இன்றோ எனக்கொள்ளுஞ் சுந்தேகம், பிணை. இச்சை - போகவிருப்பம். கக0

படையம்புயத்தோள்புகழொற்றிப்பதியீர் அரவப்பணிசுமந்தீர்
புடையம்புயத்திலென்மேன்செம்பொன்னேகொடையம்புயத்தினுந்
புடையம்புயத்துஞ்சுமந்தனைநீநா னுவரவப்பணிமற்று
புடையம்புயத்துமென்கின்றாடுதநா ன்சேடியென்னேநட.

(இ-ள்.) படை அம்புயத்தோள் புகழ் ஒற்றி பதியீர் புடை அம்புயத் தில் அரவப்பணி சுமந்தீர் என்றென்—படைப்புத் தொழிலினைபுடைய பிர மனால் புகழப்பெற்ற ஒற்றி நகரீர் ! தேவரீர் திரண்ட அழகிய புயத்தில் சுருப்பாபரணங்களைச் சுமந்தீர் என்றனன் ; செம்பொன்னே—செவ்விய இலக் குமி போல்பவளே ! ; கொடை அம்புயத்தினும்—கொடுத்தலைப்பறியும் தாம னாபோலும் கரத்தினும் ; நல் நடை அம்புயத்தும்—நல்ல நடைவினைச்செய் யும் பாததாமரையினும் ; மற்றும் இடை அம்புயத்தும்—இன்னும் இடையி லுள்ள அம்புயத்தினும் ; நீநாளு அரவப்பணி சுமந்தனை என்கின்றார் — நீ பலப்பல அரவப்பணிகளைச் சுமந்தனையே என்கின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-து.

(வி-து.) அம்புயத்தில் அரவப்பணி சுமந்தநே மணியணி மணியமாட் டுரோ ? என்று என்னிய தலைவிக்கு நாம் புயத்தினளவில் அப்பணிசுமந் தோம், நீ கொடையம்புயத்தும் நடையம்புயத்தும் இடையம்புயத்தும் அப் பணி சுமந்தனையே என்று எதிரொள்ளியபடி. அரவப்பணி - சர்ப்பாபரண மும், அசைதலால் ஒலிசெய்யும் ஆபரணங்களுமாம். அரவம் - பாம்பையு ணர்த்தும்போது தமிழ்ச்சொல், அரா என்பது நறு குறைந்து உகரச்சாரி யையும் அம்மும்பெற்றது. ஒலியை உணர்த்தும்போது வடசொல் ; ரவம்-ஒலி; இது முதலில் அகரம்பெற்றுவந்தது. அம்புயத்தை யுவமிக்கும் பன்னிரண் டுறுப்புக்களுள் நிறம்பமும் ஒன்றாகலின் இடையம்புயத்து மென்றார். இடை

யம்புயம் - இடையை யடுத்த அம்புயமென்க ; இதனை “* திருமுகம் கமல மிணைவிழி கமலஞ் செய்யவாய் கமலநித் திலந்தாழ் - வருமலை கமல மிணைக் கரந் கமலம் வலம்புரி யுத்திபொற் கமலம் - பெருகிய வல்குன் மணித்தடங் கமலம் பிடிநடைத் தாள்களுந் கமல - முருவவட் கிவ்வா ருதலி னன்றோ வுய ர்த்தது பூவினுட் கமலம்.” என்னும் செய்யுளானும் உரைச்சு. கக்க

சுட்பாவொற்றியிருடையீர்கொடும்பாம்பணித்தீரென்னென்றே
 னோம்பாதுரைக்கிற்பார்த்திடி லுள்ளுந் தினிலி: மேற்றுந் தினிடக்கீழ்ப்
 பாம்பாவதுவேகொடும்பாம்பெம்பணிப்பாம்புதுபோற்பாம்பலவென்
 மேற்பாநிற்பவிசைக்கின் றுரிதுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) சுட்பா ஒற்றி ஊர் உடையீர் கொடும் பாம்பு அணித்தீர் என்
 னன்றேன் - அழிவுறாத ஒற்றியுரை யுடையவரே! சொடிய பாம்புகளை
 அணித்தீரே! இது என்னை என்றனன் ; உன் இடைக்கீழ் பாம்பு ஆவதுவே
 லும்பாது உரைக்கில் பார்த்திடி உள் உன்னில் விடம் ஏற்று கொடும்பாம்பு—
 மன்கையே! உனது இடையின் கீழுள்ள பாம்பே ஒதுக்காமல் வாயால் உச்ச
 ரிக்கினும் கண்ணால் பார்க்கினும் உள்ளத்தில் நினைக்கினும் விடத்தை ஏற்றுவித்
 தும் கொடும்பாம்பு; எம் பணி பாம்பு அதுபோல் பாம்பு அல் என்று ஏன்
 பாதிப்ப இசைக்கின்றார் --மெது அணியாகிய பாம்பு அதுபோலக் கொடும்
 பாம்பு அல்லவென்று யான் ஏங்கிநிற்கும்படி பேசுகின்றனர் ; ஏடி சேடி
 இது என்? எ-து.

(வி-து.) சுட்பாவை - பிரளயத்தும் அழியாவை. இடைக்கீழ்ப்பாம்பு -
 அல்குல். ஆவது - சொல்லுருபு. லும்புதலாவது வாயால் உச்சரித்தலாதியன
 புரியினும் உயிர்கவர்வதாகலின், இது முக்காரணங்களானும் பற்றப்படாத
 தென்று ஒதுக்கல். ஏம்பல் - வருந்தல். ககஉ

புயல்குழொற்றியுடையீரென்புடையென்குறித்தோ போந்ததென்றேன்
 கயல்குழ்விழியாய்தனத்தவரைக்காணலிரப்போரெதற்கென்றார்
 மயல்குழ்தனமிகிலையென்றேன்மறையாதெதிர்வைத்திலையென்ற
 வியல்குழமன்தென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) புயல் குழ் ஒற்றியுடையீர் என்புடை என்குறித்தோ போந்தது
 என்றேன்—மேகங்கள் தவறும் (மாளிகைகளும் சோலைகளுமுடைய) ஒற்றி
 நகரவாணரே! என்னிடத்து யாது குறித்தோ வந்தது என்றனன் ; கயல்
 குழ் விழியாய்—கயல்மீனும் அவாவிச்சூழும் விழியினையுடையாய்! இரப்
 போர் தனத்தவரைக்காணல் எதற்கு என்றார்—யாசிபடவர்கள் தனமுடைய
 யானைக்காணுதல் யாதுக்கு? நீ யோசிப்பாயாக என்றனர் ; மயல்குழ் தனம்
 இங்கு இலை என்றேன்—மையலை விளைக்கும் தனம் இங்கு இல்லையே என்ற
 னன் ; மறையாது எதிர் வைத்து இலை என்றல் இயல்குழ் அடம் அன்று

என்கின்றார்—பெண்ணே ! மறைக்காமல் முன்னேவைத்துக்கொண்டு இல்லையென்று கூறுதல் ஒற்றைமையமைந்த தருமமன்று என்கின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) புடை - ஏழனுருபு. தனம் - ஸ்தனம், பொருள். தனமுடைய ளாகியும் அத்தனயில்லை என்றல் தருமமல்ல, நாம் உனது மையலையேற்றும் தனத்தையுருப்பியே வந்தனம் என்றபடி. ககந்.

நடவாழ்வொற்றியுடையீர்நீர்நாகமணித்தழகென்றேன்
மடவாயதுநீர்நாகமெனமதியேலயன்மான்மன்னடுங்க
விடவாபுமிடும்படநாகம்வேண்டிற்காண்டியென்றேயென்
னிடவாயருகேவருகின்றிதுதான்சேடியென்னேஉ.

(இ-ள்.) நட வாழ்வு ஒற்றியுடையீர்—நடவாழ்க்கையை யுடைய ஒற்றி நகரத்தவளே ! ; நீர் நாகம் அணிந்தது அழகு என்றேன்—நீவிர் பாம்புகளையணிந்தது மிக்க அழகே என்றனன் ; மடவாய் அது நீர்நாகம் என மதியேல்—மடமை யுடையவளே ! அது நீர்நாகமென்று மதியாதே ; அயன் மால் மன்ன நடுங்க விடம் வாய் உமிழும் படம் நாகம்—பிரம விட்டுணுக்கள் மன நடுங்கும்படி ஜலகாலத்தை வாய்வழி யுமிழும் படத்தையுடைய பாம்பாகும் ; வேண்டில் காண்டி என்றே என் இடவாய் அருகே வருகின்றார்—நீ விரும்பில் காணுவாய் என்று என்னிடத்தில் அருகாக வருகின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) மவன் - போலி. இடவாய் - வாய் ஏழனுருபு. ஆடுந்தொழிலை யுடையீராதலால் ஆடும்பாம்பை அணிந்தீர் இது அழகே என்று தலைவிசூற, இறைவர் நீர்நாகமென்பதனைத் தண்ணீர்ப்பாம்பெனப் பொருள்கொண்டு நீ மடமையாளாதலால் அங்கனமதித்தாய் அது படநாகமெனவுணர்ந்தி என்று பகர்ந்தாடொன்க. ககச

கோடாவொற்றியுடையீர் நங்குலந்தான்யாதோகூறுமென்றேன்
வீடார் பிரமகுலந்தேவர் வேந்தர்குலநல்வினைவசியப்
பாடார் குலமோர் சக்கரத்தான்பள்ளிக்குலமெல்லா முடையே
மேடார் குலாயென்கின்றிதுதான்சேடியென்னேஉ.

(இ-ள்.) கோடா ஒற்றி உடையீர்—மாறுபடாத ஒற்றிநகரை யுடையவளே ! ; நாம் குலம் யாதோ கூறும் என்றேன்—நாமது குலம் எதுவோ அதனைக் கூறுகீர் என்றனன் ; ஏடி ஆர் குழலாம்—பூவிதழ் குடிய கூந்தலையுடையாய் ! ; வீடார் பிரமகுலம் தேவர்குலம் வேந்தர்குலம் பாடு ஆர் நல்வினை வசியகுலம் ஓர் சக்கரத்தான் பள்ளிகுலம் எல்லாம் உடையேம் என்கின்றார்—வீடடைதற்குரிய பிரமகுலம் தேவகுலம் அரசகுலம் பெருமை பெற்ற நல்வழியிற் பொருளீட்டிம் வசியகுலம் ஒப்பற்ற குயவகுலம் வன்னிய குலம் மற்றும் எல்லாக்குலமும் உடையேம் என்கின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) தான் - அசை. ஏடு - சிணையாகுபெயர். குலமென்பதற்கு மா பெனக்கொண்டது மன்றி ஆலயமெனவும் பொருள்கொண்டு, தேவர் அந்த ன்ராதியரமைத்த ஆலயமெல்லா முடையோம், இக்குலங்களே யல்லது வேறுகுலம் நமக்கில்லையென்று தத்துவார்த்தமும் விளக்கியபடி. சக்கரத் தானென்பது ஸ்மிக்குரிய சூத்திரனெனவும், சக்கரத்தான்பள்ளியென்னும் இருமொழிகளும் ஒருங்குசேர்ந்து, சக்கரமுடையராய்ச் சயனகோலம்வாய் ந்த திருமாலெனவும் பிறபொருள்பார்த்தும் நின்றன. குலம் ஆலயமென்பது “ஊரானோர் தேவகுலம்” என்பதனுமறிக. ஆலயம் - இருதயாலயமுமாம்.

நலமாநீர் ஓற்றியுடையீர் நீர் நல்லவழகரா னுலம்
குலமே துமக்குமாலையிடக்கூடாதென்றேனின் குலம்போ
வலகோது நங்குலமொன்றோவோராயிரத்தெட்டுயர் குலமிங்
கிலகாநின்றதென்கின்றரிது தான் சேடியென்னே.

(இ-ள்.) நலம் ஆர் ஒற்றியுடையீர் நீர் நல்ல அழகர் ஆனாலும்—பலவளங் கள் ஆர்ந்துள்ள ஒற்றிவானரே! நீவிர் நிகநல்ல அழகர் ஆயினும்; உமக்கு குலம் ஏது மாலே இடக்கூடாது என்றேன்—உமக்குக் குலம் இல்லையே (ஆத லின் யான்) மாலேகுடக்கூடாதே என்றனன்; நின் குலம்போல் உலகு ஒது தும் நம் குலம் ஒன்றே—(பெண்ணே!) நினது குலம்போல உலகுமோதும் நமதுகுலம் ஒன்றே; ஓராயிரத்தெட்டு உயர்குலம் இங்கு இலகாநின்றது என்கின்றார்—ஒரு ஆயிரத்தெட்டு என்றெண்ணும் உயர்ந்தகுலம் இவ்வுலகில் விளங்காநின்றது என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? -உ.

(வி-து.) இன்ன சாதியரென்று ஏற்படாதவரை மணம்புரிவது மரபல்லா மையால் குலமில்லா வும்மை மணக்க ஏலாது என்றதலைவிக்கு, உனக்கு ஒரு குலம், நமக்கு ஆயிரத்தெட்டுக்குலமுண்டென்று கூறியவாறு. குலம் - சாதி, ஆலயம். சிவாலயம் ஆயிரத்தெட்டுடென்பது உலகநிபிரசித்தம். இவை, தானோகோள் நியதாகிய சயர்புலிங்கமும், விநாயகக்கடவுள் சுப்பிரமணி யக்கடவுள் முதலியகணங்களால் தாபிக்கப்பட்டதாகிய காணலிங்கமும், திரு மாலாதிய தேவர்களால் தாபிக்கப்பட்டதாகிய மைவிகலிங்கமும், இருடிகளா தியரால் தாபிக்கப்பட்டதாகிய ஆரிடலிங்கமும், மதுரால் தாபிக்கப்பட்ட தாகிய மாதுடலிங்கமுமாகிய ஐவகையிலிங்கங்களுள் ஒவ்வொன்றிற்குத் தானமாக அமைந்துள்ளனவாம். ககசு

மதிலொற்றியினீர் நும்மணையான்மலையின் குலதும்மைந்தருளோர்
புதல்வர்க்காணப்பெருங்குலமோர் புதல்வர்க்கிசையம்புலிகுலமா
மெதிரற்றருள்வீர் துந்குலமிங்கெதுவோவென்றேன் மணவியருள்
ளிதுமற்றொருத்திக்கென்கின்றரிது தான் சேடியென்னே.

(இ-ள்.) மதில் ஒற்றியினீர் — மதில் வளைந்த ஒற்றியிலுள்ளீர்!; நும் மணையான் மலையின் குலம்—துமதுமணவியோ மலைக்குலத்தளாவள்; நும் மைந்தருள் ஓர் புதல்வர்க்கு பெரு ஆணைகுலம்—உமது புத்திரருள் மூத்தபுதல்

வர்க்குப் பெரியயானைக்குலம் உரித்தாயது; ஓர் புதல்வர்க்கு இசை அம்புலி குலமாம்—இனையபுதல்வர்க்கு இசைவாய்ந்த அழகிய வேங்கைக்குலம் உரித்தாகும்; எதிர் அற்று அருள்வீர்—ஒப்பற்று அன்பர்க்கு அருள்பாலிப்பவரே!; தும்குலம் இங்கு எதுவோ என்றேன்—துமதுகுலம் இங்கு யாதோ? துவல்வீர் என்றான்; இது மனைவியருள் மற்றொருத்திக்கு என்கின்றார்—நீ எது வெனக்கூறிய, இது எமது மனைவியருள் மற்றொரு மனைவிக்குரியகுலம் என்கின்றார்; ஏடி சேடி இது என்? எ-து.

(வி-து.) உமாதேவியார் இமவான் மகளாதல்பற்றி மலைக்குல மென்றதன் கிணங்க, விநாயக்கடவுள் யானைமுகமுடைமையும் முருகக்கடவுள் வீளரிநாச்சியாரை மணம்புரியச் சென்றபோது வேங்கைமரமாதலுடைமையும்பற்றி யானைக்குலமும் புலிக்குலமுமாகப்புகன்றபடி, முருகக்கடவுள் சந்திரகுலத்தில் உக்கிரப்பெருவழுதியாராய் அவதரித்தமைபற்றி அம்புலிக்குல மென்ற னெனலும் ஒன்று. எதுகுலத்துதித்த கண்ணனும் ஒருமனைவியே என்பார், எதுகுலம் மற்றொருத்திக்கென்றார். கண்ணபிரானைக்கூறியது திருமாலென்னும் ஒற்றுமைபற்றி என்க. எது - ஓரரசன். கக௭

தேமாம் பொழில் சூழொற்றி புனீர்திகழுந்த கரக்காற் குலத்தைப்
பூமா னிலத்தில் விழைந்து நிர்ப்புதுமையிஃதும் புகழென்றே
ஞமாகுலத்திலரைக்குலத்துள்ளனந்தே புறம்மற்குலங்கொண்
டேமாந்தனை நீயென்கின்றாரிது தான் சேடியென்னேய்.

(இ-ள்.) தேமா பொழில் சூழ ஒற்றி புனீர்—இனிய மாஞ்சோலைவளர்ந்த ஒற்றிப் புரிவள்ளவரே!; திசுமும் தகரம் கால்குலத்தை மா பூ நிலத்தில் விழைந்து உற்றீர்—விளங்கும் தகராய்வுத்தைப் பெருமையுற்ற பூமியில் விரும்பி அமர்ந்தீர்; உம் புகழ் இஃது புதுமை என்றேன்—உமது புகழ்ச்சி இது மிக்க புதுமையுடையதென்றான்; ஆமாகுலத்தில் அரைக்குலத்து உள் அனைந்தே மற்று அரை குலம் புறம்கொண்டு நீ ஏமாந்தனை என்கின்றார்—ஆமாகுலத்துள்ளே பாதி குலத்தை உள்ளத்துள்ளே வைத்து மற்றைப் பாதி குலத்தைப் புறத்திற்கொண்டு நீ களித்திருக்கின்றாய் என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-து.

(வி-து.) பிரமபுரமாகிய இச்சரீரத்திலுள்ள தகரமாகிய புண்டரீக வீட்டினுள்ளே ஆகாசமாகிய சிவம் விளங்குவதுபோலப் புறத்தும் இப்பிரமாண்டமே பிரமபுரமாகவும், இதனுள்ளே யிருக்கும் தில்லைவனமே புண்டரீக வீடாகவும், இதிலே நிருத்தஞ்செய்யுஞ் சிவமே ஆகாசமாகவும் விளங்குவதும்; இவ்வாகாசம் பூதாகாசம்போற் சடமாகாது சித்தேயாம் ஆதலால் சிதம்பரமெனப்படுவதும், இச்சிதம்பரமாகிய சிவம் எந்நாளும் நீக்கமின்றி விளங்குந் தானமாதலால் தில்லைவனமும் சிதம்பரமெனப்பெயர்பெற்றதும் பற்றி, சாந்தோக்கிய உபநிடதத்திலே தகரவித்தை கூறப்பட்டிருத்தலையும், இத்தகரவித்தையை உபாசிக்கு முறைமை கைவல்லியோபநிடதத்தில் சிவ

எனது தகரோபசன்னுவிதிப்பிரகரணத்திலே சொல்லப்பட்டிருத்தலையுஞ் சிந்தித்து, விராட்புருடனது இருதயமாகிய தகரத்தின்கணுள்ள ஆலயத்தை இப்பூமியின்கண் விரும்பியமர்ந்திரென்று தலைவிசுற; ஆட்டுக்காற்குலத்தை விரும்பியமர்ந்திரென்று கூறியதாகத் தலைவர் உட்கொண்டு, நீ ஆமாகுலத்தில் அகாக்குலத்தை உள்ளும் அகாக்குலத்தைப் புறத்தும் கொண்டிருப்பதுமல்லாமல், எமது மரபும் விசாரியாது எம்மையிச்சித்துத் துன்புறுகின்றனை; இப்படிப்பட்ட நீயோ? உயர்குலம் பாராட்டிக்கொண்டு எமதுகுலம் இழிக்கத்தக்கவனென்று எதிரியம்பியவாறு. ஆட்டின்காற்குலமென்றமையால் காட்டுப்பசுவின் அகாக்குலமென்று இழித்துரைத்ததொரு நயமும் இதின்காண்க. ஆட்டுக்காற்குலம் - நடனபத்தோடு கூடிய ஆலயம், (சிதம்பரம்.) ஆமாகுலத்தில் அகாக்குலம் - ஆகுலம்; (ஆகுலம் - துன்பம்.) மற்ற அகாக்குலம் - மாகுலம் (மாகுலம் - பெரியதொரு உயர்குலம்.) கால் - ஏழனுருபு, பாதம், காலென்னும் என்; அல்லது இடம். இதனை வருஞ்செய்யுளானும் உணர்க. குலம் - மரபு, ஆலயம். ஆமா - காட்டுப்பசு. ககஅ

அனஞ்சுமொற்றிப்பதியுடையீரகிலமறியாமன்றகத்தே
மனஞ்சூழ்தகரக்கால்கொண்டீர்வனப்பாமென்றேனலகறியத்
தனஞ்சூழகத்தேயணங்கேரீதானுந்தகரத்தலைகொண்டா
யினஞ்சூழமுகாமென்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) அனம் சூழ ஒற்றி பதியுடையீர்—அன்னங்கள் சூழப்பெற்று (வயனிற்றை) ஒற்றிப்பதியையுடையவரே!; அகிலம் அறிய மன்று அகத்தே மனம் சூழ தகரம் கால் கொண்டீர் வனப்பு ஆம் என்றேன்—உலக மறியும் படி சிற்சபையிலே மனம் விரும்புகின்ற ஆட்டுக்காலைக் கொண்டீர் இது மிக்க அழகே என்றான்; தனம் சூழ அகத்து ஏய் அணங்கே—திரவிய நிறைந்தவிட்டில் வசிக்கும் அணங்குபோலவளே!; நீதானும் உலகறியத் தகரம் தலைகொண்டாய் இனம் சூழ அழகாம் என்கின்றார்—நீயும் உலகறியும் படி ஆட்டுத்தலையைக்கொண்டீர் இது மிக்க அழகாகும் என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) தான் - அசை. இனம் சூழ அழகு - கூட்டமான மிக்க அழகு. தகர் - ஆடு; ஆடுதலைச்செய்யுங்கால், என்றதை ஆட்டுக்காலென்றதாகவே கொண்டு, நீ ஆட்டுத்தலை கொண்டா பென்று என்னியதாம். ஆட்டுத்தலை - (உமதியல்பு அழகாமென்று) ஆட்டுதலைச்செய்யுந்தலை. தகரக்கால் - தகரமாகிய இடம். தகரத்தலை - மயிர்ச்சாந்தணிந்த தலை. அகமென்பது குறுக்கல் விகாரமென்கொண்டு தனஞ்சூழ ஆக மென லுமாம். ஆகம்-மார்பு. ககக

பங்கேருகப்பூம்பணையொற்றிப்பதியீர்நடுவம்பரமென்னு
மக்கேயாட்டுக்காலெடுத்தீரழகென்றேனவ்வம்பரமே
லிங்கேயாட்டுத்தோலெடுத்தாயாமொன்றிரண்டுநீயென்று
லெங்கேகிளசொல்லென்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேடி,

(இ-ள.) பங்கேருகம் பூ பண்ணை ஒற்றி பதியீர்—தாம்நாகன் மலர்ந்த அழகிய வயனிழைந்த ஒற்றிப்பதியீர்!; நடு அம்பரம் என்னும் அங்கே மத்திய ஆகாசமெனப் படுகின்ற சிதம்பரதலத்தே; ஆட்டு கால் எடுத்தீர் அழகு என்றேன்—ஆட்டுக்காலை எடுத்தீர் (இது நல்ல) அழகு என்றேன்; அ அம்பரமேல் இங்கே ஆட்டு தோல் எடுத்தாய்—அந்த நடுவாகிய அம்பரத்தின்மேல் நீ ஆட்டுத்தோலை எடுத்தனை; யாம் ஒன்று நீ இரண்டு என்றால் நின்சொல் எங்கே என்கின்றார்—யாம் எடுத்தது ஆட்டுக்காலொன்று நீ எடுத்தது ஆட்டுத்தோல் இரண்டு ஆனால் நினது சொல் எங்கே வெல்லும் என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-து.

(வி-து.) பனை - இடைக்குறை. விராட்புருடன் இருதயத்தானமாகலின் நடு என்றார். அங்கே எடுத்தீர் என்றதற்கு இங்கே எடுத்தாய் என்றும், ஆட்டுக்கால் என்றதற்கு ஆட்டுத்தோல் என்றும் கூறியது நயம். பிந்திய நடுவம்பரம் இடையாகிய ஆகாயம்; தோற்றமாகக் காணப்படுதலில்லாத இடை என்றபடி. ஆட்டுத்தோல் - அசையுமியற்கையுடைய யானை; முதலாகு பெயராய்க் கொம்பையுணர்த்திற்று. கொம்பு நிரிர்ச்சி சாயாமை வலிமையால் முலைக்கு உவமை. கஉ0

மாணப்புகழ்ச்சேரொற்றியுளீர் மன்றா தகரவித்தைதனைக் காணற்கினிநான் செயலென்னே கருதியுரைத்தல்வேண்டும்மென்றேன் வேண்சுறுமெல்லியலேயாம் விளம்புமொழியவ்வித்தையுனக் கேணப்புகழ்மென்கின்றிதுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள.) மாண புகழ்ச்சேர் ஒற்றியுளீர் மன்று ஆர் தகரவித்தைதனை—மாட்சிமைபடப்புகழ்கவிந்த ஒற்றிநகரரே! சிற்சபையிற்பொருந்திய தகரவித்தையை; நீநி நான் காணற்கு செயல் என்னே கருதி உரைத்தல்வேண்டும் என்றேன்—இப்பொழுது யான் காணுதற்குச்செய்வது யாது சிந்தித்துச்செப்பியருளல்வேண்டும் என்றனன்; வேள் நச்சுறும் மெல்லியலே யாம் விளம்பும் மொழி அவ்வித்தை உனக்கு ஏன புகழும் என்கின்றார்—காமனும் காமுறும் மெல்லியு இயற்கையுடையவளே! யாம் கூறாநின்றமொழியே அத்தகரவித்தையை உனக்கு உறுதிபடக்கூறாநிற்கும் என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-து.

(வி-து.) தகரவித்தை - இருதயாகாசத்தைக் காணுதற்குரிய ஆராய்ச்சி நெறி. இது (சுகு) - வது செய்யுளுரையில் விளக்கப்பட்டது. விளம்பு மொழி - சாந்தோக்கியமாதிய உபநிஷத்துகள். மௌனநிலையினிலிக் கைக்குறிப்பிற்காட்டும் சிந்முத்திரையாதிய சேஷ்டைகளுமாம். இவையும் சத்தானுமானத்தின் வழியால் குறித்தமெய்ப்பொருள்களைப் பிறர்க்கு விளக்குதலால் விளம்புமொழியெனப்பட்டதெனக்கொள்க, கஉந

நல்லாரொற்றியுடையீர் யானடக்கோவெறும் பூவணையணைய
வல்லீர் லவணும் முடன் வருகோவணையாதலத்துயர் துயர்க்கோ
செல்லாவென் சொன்ன டவாதோ திருக்கூத்தெதுவோவென விடைக
ளெல்லாநடவாதென்கின்றிரி துதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) நல்லார் ஒற்றியுடையீர் யான் வெறும் பூவணை அணைய நடக்
கோ—நல்லவர் பரவும் ஒற்றிநாதரே! யான் தேவரீர் வீத்திருக்கப்பெறாது
வறிதுகிடக்கும் மலரணையைத் தனித்தடைய நடக்கவா? அல்லால் அவண் தும்
முடன் வருகோ—அன்றி (நீருள்ள) அவ்விடத்து உம்முடன் வருகவா? அணை
யாது அவிலம் துயர் துயர்க்கோ—உம்மை அணையப்பெறாது வீணை துயரை
அனுபவிக்கவா? செல்லா என்செல் நடவாதோ—பயன்படா வெலுது புன்
சொல் உம்மிடம் செல்லாதோ? திரு கூத்து எதுவோ என—தேவரீர் திரு
நடனம்யாதோ என்றுயான் வருந்திக்கேட்க; எல்லாம் விடைகள் நடவாது
என்கின்றார்—யான் வினவிய வெல்லாவற்றிற்கும் விடைகளாக நடவா
தென்று ஒருமொழிகூறி மருட்டுகின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து) நடக்கோ இதில் கு தன்மையெருமை விசுதி. யான் நடக்கோ
என்பதற்கு நடஎன்பதும், வருகோ என்பதற்கு வா என்பதும், துயர் துய்க்
கோ என்பதற்கு து (அனுபவி) என்பதும், என்செல் நடவாதோ என்பதற்கு
நடவாது என்பதும், கூத்து எதுவோ என்பதற்கு நடவாது (காளியுடன் ஒட்
டியாடிய வாதுநடனம் என்பதும், விடைகளாக நடவாதென்னும் ஒருமொ
ழியே பிரிந்தும் தொக்கும் மாறியும் பொருள்தருவது உய்த்துணர்க. அன்றி,
நீவிர் விரகமேலீட்டால் கேட்கும் வினாக்களுக்கெல்லாம் விடைவிளம்பிக்
கொண்டுருப்பது ஈண்டுநடவாது என்னுங்கருத்தால் விடைகளெல்லாம் நட
வாதென்றொருவாறுமாம்.

கஉஉ

ஆட்டுத்தலைவரீரொற்றியழகிரதனாற்சிறுவிதிக்கோ
ராட்டுத்தலைதந்திரென்றேனன்றலமவோரறம்புகல
வாட்டுத்தலைமூன்கொண்டதனாலுத்தேபின்னரளித்தா மென்
நீட்டுத்தரமீந்தருள்கின்றிரி துதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) ஒற்றி அழகிரீர் ஆட்டு தலைவர்—ஒற்றியில் வாழும் சுந்தர
ராகிய நீர் ஆட்டுக்குத்தலைவர்; அதனால் சிறுவிதிக்கு ஓர் ஆட்டுத்தலை தந்
தீர் என்றேன்—அதனானே சிறுவிதியாகிய தக்கனுக்கு ஒரு ஆட்டுத்தலையை
யளித்தீர் என்றனன்; அன்று அறவோர் அறம்புகல ஆட்டு தலைமுன் கொண்
டதனால் — (யாகஞ்செய்தவன்று ததிசி முனிவராதியர் தருமோபதேசஞ்
செய்ய அதனைச் செவிசாய்த் துணராது) என்னுதலோடு ஆட்டுத்தலையுடைய
னும் முன்னிருந்தமையால்; அஃதே பின்னர் அளித்தாம் என்று—அவ்
வாட்டுத்தலையே அவனுக்கு உரியதென்று பின்பு தந்தோமென்று; ஈட்டு
உத்தரம் ஈந்தருள்கின்றார்—எதிராக விடையளிக்கின்றனர்; ஏடி சேடி
இது என்? எ-று.

(வி-து.) ஆட்டு - நடனம் ; ஆட்டு ஈட்டு முதனிலைத்திரிந்த தொழிற் பெயர்கள். ஆட்டுத்தலையான அவனுக்கு ஆட்டுத்தலையே யுரித்தென்று தந்தோமென்று தலைவிசூறிய சொல்லையே மறித்துக் கூறினாராதலால், ஈட்டு உத்தரம் என்றான். ஆட்டுத்தலை - ஆட்டுதலைச்செய்யுந்தலை, ஆட்டினது தலை எனப்படும். ஆல் - அசை. கஉந.

ஒற்றிப்பெருமானுமைவிழைந்தாரூரில்வியப்பொன்றுண்டிரவிற் கொற்றக்கமலம்விரிந்தொருகிழக்குளத்தேகுமுதற்குவிர்த்தென்றேன் பொற்றைத்தனத்தீர் துமைவிழைந்தார்புரத்தேமதியந்தேய்கின்ற தெற்றைத்தினத்துமென்கின்றரிதுநான்சேடியேயன்னேன்.

(இ-ள்.) ஒற்றி பெருமான் உமைவிழைந்தார் ஊரில் வியப்பு ஒன்றுண்டு — ஒற்றி நாயகரே ! உமை விரும்பினவர் ஊரில் அதிசயம் ஒன்றுண்டு ; இரவில் கொற்றம் கமலம் விரிந்து ஒரு குளத்துக்கீழே குமுதம் குவிர்த்தது என்றேன் — இரவில் குவியவேண்டிய சிறந்த கமலம் விரிந்து ஒரு குளத்தின்கீழே குமுதம் குவிர்த்ததென்றான் ; பொற்றை தனத்தீர் — மலைபோலும் முலையையுடையீர் ; துமை விழைந்தார் புரத்தே ஏற்றை தினத்தும் மதியம் தேய்கின்றது என்கின்றார் — உம்மை விரும்பினார் புரத்தில் எத்தினத்தும் மதியம் தேயாநின்றது என்கின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-து.

(வி-து.) இதில் துமை விழைந்தார் புரத்தில் இரவில் மதி தேய்தலால் நமை விழைந்தார் புரத்தில் இரவில் கமலம் விரிந்து குமுதம் குவிர்த்தென்பது நயம். இனித் தியாகேசரே ! துமை விழைந்தாரூரில் இரக்கக் கைவிரிந்தும் கேட்குநாணி வாய்குவிர்த்தது வியப்பென்னலும், பெண்ணே ! நீவிர் மலைபோலும் தனத்தீராகவும் ஊர்பால் இரக்க விரும்பினார்புரத்தில் இரக்க அறிவேசுருங்குகின்றது, ஈது அதிவியப்பென்கின்றாரெனினும் அமையும். அன்றி, தியாகேசராகிய உமைவிழைந்த ஆரூரில் உமது தாட்டாமரை நம்பி யாரூரர் பொருட்டுத் தூது செல்லுதற்கு விரிய, வாய்க்குமுதம் இதமுணாக் கக் குவிர்த்தென்னலும், மதியழகு. குன்றலால் இங்ஙனம் கமலம் விரிந்து குமுதம் குவிர்த்தது என்றாரென்பதும் ஒன்று. இப்பொருட்கு விழைந்த வென்னும் பெயரெச்சத்தகரம் தொக்கதென்க. இரவு - இராத்திரி, யாசகம். கிழக்குளமென்பது முன் பிள்ளைத் தொக்க ஆறும்வேற்றுமைத்தொகை. * “கீழ்நீர்ச்செவ்வரும்பு” என்றார்மேலோரும். குளம் - தடாகம், நெற்றி. புரம் - நகரம், சரீரம். தனம் - கொங்கை, திரவியம், மதி-சந்திரன், அறிவு. இவற்றை ஏற்ற பெற்றிகொள்க, மங்கையர் மையலில்விக்கமுந்துவோர்க்கு அறிவு மழுங்குமென்பது ஊற்றுணிபு. இது † “தையலார் மயலிப்பட்டோர் தமக்கொரு மதியுண்டாமோ” என்பதனுணுமறிக. கஉச

* திருமுருகாற்றுப்படை - க-ல், உக. † திருவிளங்காட்புராணம் இத்திரள் பழிதீர்த்தபடலம்,ச.

இடஞ்சேரொற்றியுடையீர்நீரென்னசாதியினரென்றேன்
தடஞ்சேர்முலையாய்நாந்திறலாண்சாதிநீபெண்சாதியென்றார்
விடஞ்சேர்களத்தீர்நும்மொழிதான்வியப்பாமென்றேனையப்பானின்
விடஞ்சேர்மொழிதானென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) இடம்சேர் ஒற்றியுடையீர் நீர் என்னை சாதியினர் என்றேன்—
இடவிய ஒற்றிப்பதியீர்! நீர் எந்தசாதியினரோ? என்றனன்; தடம் சேர்
முலையாய் நாம் திறல் ஆண்சாதி நீ பெண்சாதி என்றார்—பரவிய முலையையு
டையாய்! நாம் திறலினையுடைய ஆண்சாதி நீபெண்சாதி என்றனர்; விடம்
சேர் களத்தீர் நும்மொழிதான் வியப்பாம் என்றேன்—விடமமைந்த கண்டத்
தீரே! நுமது மொழிதான் வியப்பாகும் என்றனன்; நின்னிடம் சேர் மொ
ழியப்படி என்கின்றார்—நின்னது மொழியோ நயப்புடையது என்கின்றார்;
ஏடி.சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) தலைவி நீர் எச்சாதியரென்றதற்குத் தலைவர் யாம் ஆண்சாதி
யென்றமட்டிலுமையாது நீ பெண்சாதியென்று கவர்பொருள்படவுங்கூறி,
அதற்குமேலும் நும்மொழி வியப்பென்றதற்கிணங்க நின்மொழி நயப்பென்
நும், நும்மொழி வியப்புடைய தண்ணீர்ரென்னவும்படச் சாற்றியதற்கேற்
பத் தாரும் அவ்வாதே நின்மொழிதான் நயப்புடையபால் என்றும் கூறியவா
றுங்காண்க. பெண்சாதியென்பது மனைவியெனவும் பொருட்பட்டு வழங்கு
வது உலகவழக்கு. களத்தீரென்பதற்குக் கள்ளத்தினாலுமாம். கஉரு

உடையாரென்பாருமையொற்றியுடையீர்பணந்தாளுடையீரோ
நடையாயென்கின்றீரென்றேனங்காய்நின்போலொருபணத்தைக்
கடையாரெனக்கிழவைத்தருமைகாட்டேம்பணிகொள்பணங்கோடி
யிடையாதுடையென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) ஒற்றியுடையீர் உமை உடையார் என்பார்—ஒற்றிவாணரே!
உம்மைப் பொருண்மிக்குடையவர் என்பார் உலகினர்; பணம் உடையீரோ—
பணமுடையவர்தாமோ?; நடையாய் ஏற்கின்றீர் என்றேன் — (வீடுகளின்
வாயிறேறும்) நடையகொண்டு பிச்சை ஏற்கின்றீரே (இதுவென்) என்றனன்;
நங்காய் நின்போல் ஒருபணத்தை கடையார் என கிழவைத்து அருமை காட்
டேம்—பெண்மணியே! நின்போல் ஒருபணம்பெற்று அதை அம்பர்போன்று
கிழைமறைத்துவைத்து அருமைகாட்டேம்; பணிகொள் பணங்கோடி இடை
யாது உடையேம் என்கின்றார்—பணிகொண்டபணம் (பை) கோடியளவு
குறையாது உடையேம் யாம் என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) தான் - அசை. உடையாரென உலகர் கூறினும் நீவிரகடைப்
பிச்சை கொள்கின்றமையின் பணமேதேனும் உண்டோவெனத் தலைவி
வினவ, நங்கையே! அம்பச்செல்வர்போல் ஒருபணத்தைப்பெற்று அதனையும்
சிலையின்மறைத்துக் கிழிப்புதைத்து நின்போல் அரிதுபாராட்டோம் என்பார்,
'புணங்கொள் பணிகோடி இடையா துடையேம், என்றாரென்பது, பணி -

பணத்தையுடையது. பணம் - காசு, பாம்பின்படம்; இதற்குப் பையென் ழும் ஒரு பரியாயநாமமுண்மையின் பணிப்பை கோடியுடையேம் என்றருந் மாயிற்று. இடையாதடையேம், நீவேண்டில் பணிகோள், பணம்கோடி, என்பதொரு நயமும், அருமை யென்பதில் அருமயக்கமென்பதொரு வேறு நயமுங்காண்க.

கஉசு

என்றாயிர்குப்பெருந்துணையாமெங்கள்பெருமானீரிருக்கு நன்னுடொற்றியன்றோ தானலிலவேண்டுமென்றுரைத்தேன் முன்னுளொற்றியெனினுமதுமொழிதல்முகோதாழ்தலுயர் விந்நானிலத்துண்டென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) என் ஆர் உயிர்க்கு பெரும் துணையாம் எங்கள் பெருமான் நீர் இருக்கும் நல் நாடி ஒற்றியன்றோ நலிலவேண்டும் என்றுரைத்தேன்—எனது அரிய உயிர்க்குப் பெருந்துணையாகின்ற எம்பெருமானே! நீவிர் அமரும் நல் லநகர் ஒற்றியன்றோ கூறவேண்டுமென்று உரைத்தனன்; முன் நாள் ஒற்றி எனினும் அது மொழிதல் அழகோ—முன்னாளில் ஒற்றியுடையதாயினும் அது இதுபோது எடுத்துக்கூறுவது தகுதியோ?; தாழ்தல் உயர்வு இந்நானிலத்து உண்டு என்கின்றார்—தாழ்வும் உயர்வும் இந்த நால்வகைப்பட்ட நிலத்தில் (யாவருக்கும்) உண்டு என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) தான் - அசுசு. நாடு - ஈண்டிநகர். உயிர்க்குப் பெருந்துணை என் மது, * “என்னிலு மினியானொருவன் னுள்ள இன்னம்பரிசு னே” என்ற அருள்வாக்கின்படி. ஒற்றி - ஒற்றியூர், அடகுடைய ஊர். எவ்வூரும் எமதுரேயாகவும் அடைந்த இவ்வூரை விடுத்து அவ்வொற்றியூரைக் குறிப்பது முறையன்மெனவும் வேறு பொருள்பட ‘அதுமொழிதலாகன்று’ என்றும், செல்வம் ஆறிடுமேடுமடுவுற்போல்வதெனவும் பொருள்படத் தாழ்த லுயர்வு ‘இந்நானிலத்துண்டு’ என்றும் கூறினார். நானிலமென்று பாலை யொழித்துக் கூறியபடி; அதற்கென வேறு நிலமின்மையின். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் “மாயோன் மேய காடுறை யுலகமும் - சேயோன் மேய மைவரை யுலகமும் - வேந்தன் மேய தீம்புன லுலகமும் - வருணன் மேயு பெருமண லுலகமும் - முல்லை குறிஞ்சி மருத நெய்தலெனச் - சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே” என்றருளியது உ முணர்க.

கஉஎ

பெருந்தா ரணியோர்புகழொற்றிப்பெருமானிவர்தம்முகநோக்கி யருந்தாவமுதமனையீரிங்குத்தபரிசேதமையுமென்றேன் வருந்தா திங்கேயருந்தமுதமனையாளாகவாழ்வினாமி மிருந்தாயடைந்தேமென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) பெரும் தாரணியோர் புகழ் ஒற்றி பெருமான் இவர் முகம் நோக்கி—பெரிய உலகினர் புகழும் ஒற்றிப்பெருமானாகிய இவரது திருமு கத்தைப்பார்த்து; அருந்தா அமுதம் அனையீர்—உண்ணக்கூடா அமுது

* தேவரம், திருவிண்ணம்பர், க. 1 தொல். பொரு. அகத்தி, 6.

போலும் அருமையீர் ; இங்கு அடுத்த பரிசு ஏது அறையும் என்றேன்—
இங்கு வலியவந்த தன்மை என்கருதி இயம்புக என்றனன் ; இங்கே வருந்
காது அருந்தமுதம் அனையாளாக வாழ்வினோடும் இருந்தாய் அடைந்தேம்
என்கின்றார் — இங்கு யாதொரு வருத்தமின்றி அருந்தக்கூடிய அமுதம்
போல்பவளாய் நல் வாழ்வினோடு நீ இருந்தனை ஆதலினால் யாம் வந்தேம்
என்கின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-து.

(வி-நு.) தம் - சாரியை. அருந்தாத அமுதமென்ற தலைவிகுறிப்புக்
கேற்பத் தலைவர் அருந்தும் அமுதம் அனையாளாகவென்றும், அமுதமருந்தும்
மனையாளாகவென்றும் பொருள்படக்கூறிப் பெண்ணே ! நீ வருந்தாது அது
பவிக்கும் மனைவியாதற்கே இருந்தாயாடையால் ஈங்கடைந்தேன் என்றரு
ளியவாறு. அன்றி, யாமோ அமுதமருந்தாத வீட்டையுடையோம், இதனை நீ
நம்மைவிளித்த வாக்கியமே இனிதுணர்த்தும் ; நீயோ அமுதமருந்தும் வீட்
டையுடையவளாய் வாழ்வோடு மிருக்கின்றாய், ஆகலின் பசிப்பிணிகளைய
அடைந்தேன் என்னலும் ஒன்று. இதில் தலைவியாற் பெறுதற்கரியவொன்
பதுதோன்றி இறைவனா அருந்தா வருதலென்றும், அவரால் பெறுதற்கெளிய
னென்பதுதோன்றித் தலைவியை வருந்தாது அருந்துமமுதனையானென்றும்
அமைத்த துணுக்கம் காண்க. அமுதம் - அமிர்தம், சோறு, இன்பம்.
மனை - வீடு, மனைவி. கஉஅ

செம்மைவளஞ்சூழொற்றியுளீர் திகழாக்கரித்தோலுத்திரே
யும்மைவிழைந்தமடவார்களுடுக்கக்கலையுண்டோவென்றே
செம்மையறியாயொருகலையோவிரண்டோவனந்தங்கலையெய்யி
லிம்மையுடையெமென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ஞ்.) செம்மை வளம் சூழ் ஒற்றியுளீர் திகழா கரி தோல் உடுத்திரே—
செவ்விய வளங்கள் சூழப்பெற்ற ஒற்றிவாணரே! விளக்கமுற்ற யானைத்தோலை
உடுத்திரே! உம்மை விழைந்த மடவார்கள் உடுக்கக் கலை உண்டோ என்றேன்—
உம்மைக்காதலித்த மங்கையர் உடுப்பதற்கு (உம்மால் அவருக்குத்தரும்) வத்
திரமுண்டோஎன்றேன் ; எம் ஐ அறியாய்—எமது தலைமையை நீ ஒன்று
மறியாய் ; மெய்யில் இம்மை ஒருகலையோ இரண்டு (கலையோ) அனந்தங்கலை
உடையேம் என்கின்றார்—நமது மேனியில் இவண் ஒருகலையா ? இரண்டிக
லையா ? அனந்தகலையை உடையேம் என்கின்றனர் ; ஏடி சேடி இது ஏன் ?
எ-து.

(வி-நு.) திகழாத என்பதில் ஈற்றகரந்தோக்கது. கரித்துணியும்ல்லாமல்
சரித்தோலுத்திரே துமை விழைந்தமடவார் உடுப்பதற்கு அத்தோலையோ
அல்லது கலையுண்டோ என்று வினவினோடுக ; இவர் ஏனைக்கடவுளர் பதினாறு
அறுபத்துநான்கு ஆயிரத்தெட்டு என்றில்வாறு அம்சங்கள் படைத்திருப்பது
போல உமக்குமுண்டோ என்றதாகவுட்கொண்டு, பெண்ணே ! ஆயிரங்க
திர்கலையுடைய சூரியனும் எமது கலையில் கோடியிலொருசூறுபெற்று உலகை

விளக்குவா னனால் எமதுகலை அளவிடத்தக்கனவோ என்பார் அனந்தமென்ற ரென்பது. கலை சாத்திரங்களுமாம். கரித்தோலென்பது கருநிறத்தோல், யா னைத்தோல், வேறு ஆடையில்லாமை குறிப்பிப்பதற்குக் கரியாக (சாகுதியாக) உடுத்தோல் எனவும்; மடவாரென்பது இளமங்கையர் அறியாமையுடையவ ரெனவும்; கலையென்பது ஆடை, அம்சமெனவும்; மெய்யிலுடையோமென் பது உள்ளபடியுடையோம், திருமேனியிலுடையோ மெனவும்; பொருளி பட்டு இரட்டுற மொழிதலாயின. விழைந்தமடவார் கலையெல்லாம் கவர்ந்து வருகின்றீரே அவர் சிலை மூற்றும் ஈண்டு உண்டோவென்ன எமதியல் பறியாத நினதொருகலைமட்டோ அவர்தம் அனந்தங்கலைகளுமுடையே மென்ற ரென்றும், கரித்தோலுடுத்தீரே கலையுண்டோவென்ன, அனந்தங்கலைகளைக் கொண்டமெய்யில் இம்மையுடையோம் என்றாரென்றும் கோடலும் அமை யும். இப்பொருட்கு, உடுக்கு - சிலை. கலை - மான். மை - ஆமி என்க. கஉக

கற்றைச்சுடையீர்திருவொற்றிக்காவலுடையீரீங்கடைந்தி
ரிற்றைப்பகலேநன்மென்மேனிற்றையிரவேநன்மெமக்குப்
பொற்றைத்தனத்தாய்கையமுதம்பொழியாதலர்வாய்ப்புத்தமுத
மிற்றைக்களித்தாயென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) கற்றைச் சுடையீர் திருஒற்றி காவலுடையீர் ஈங்கு அடைந்தீர்—
நெருங்கியச் சுடைமுடியீர்! திருஒற்றிகரைப்பாளவீர்! இங்கு எழுந்தருளினீர்
ஆகலின்; இற்றை பகலே நன்று என்றேன்—இன்றையதினமே எனக்கு நல்ல
வாய்ப்பாகியதினம் என்றேன்; பொற்றை தனத்தாய் எமக்கு இற்றை இரவே
நன்று—மலைபோலும் தனமுடையவளே! எமக்கு இன்றிரவே நன்றாயிற்று;
கை அமுதம் பொழியாது அலர்வாய் புத்தமுதம் இற்றைக்கு அளித்தாய் என
கின்றார்—கையிற் கொணர்ந்த அன்னத்தையிடாமல் அலர்ந்த வாயிற்குேன்
றிய புதிய அமுதத்தை இன்றளித்தாய் ஆதலால் என்கின்றனர்; ஏடி சேடி
இது என்? என்று.

(வி-து.) தேவரீரது வருகையைப்பெற்ற இற்றைப்பகலே நற்பகலாயிற்று
என்ற தலைவிமிகழ்வைத் தாமுமேற்று நீ வாயமுதுதந்த இற்றையிரவே நமக்
குச் சபதினமாயிற்றென்றார் என்க. இனி, பிச்சைக்கு வந்தானுக்குப் பெண்டு
கிடைத்ததுபோலக் கையமுது ஏற்கவந்த நமக்கு வாயமுது கிடைத்தமையின்
இற்றையிரவே நன்றென்றார் என்பதுமொன்று. இரவு - இராத்திரி, யாசகம்.
தனம் - திரவியம், கொண்க. கையமுதம் - கைக்குமமுதம், சிதுமையமு
தம், கைச்சோறுமாம். வாயமுதம் - வாயிற்சுரக்கும் ஊரற்றேன், இனிய
மொழியுமாம். அலரித்குடிக்கொண்ட புதியவமுத மென்பதொரு நயமுங்
காண்க.

கநடு

கற்றீரொற்றீர்முன்பொருவான் காட்டிற்கவர்ந்தோர்நாட்டில்வளை
விற்றீரின்மென்வளைகொண்டீர்விற்கத்துணிந்தீராவென்றேன்
மற்றீர்க்குமுலாய்நீயெம்மோர்மணியின்வளையக்கவர்ந்துகளத்
திற்றீதணிந்தாயென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) கந்திரீர் ஒந்திரீர் முன்பு ஒரு வான் காட்டில் வளை கவர்ந்து ஓர் நாட்டில் விந்திரீர்—பலவுங்கத்தவரே! ஒத்திப்பதியிரே! முற்காலத்து ஒப்பற்ற பெரிய தாருகாவனத்தில் முனிமங்கையர் கைவளைகளைக்கவர்ந்து ஒப்பற்ற மதுரைநாட்டில் செட்டிமங்கையருக்கு வித்துள்ளீர்; என் வளை கொண்டீர் விற்க துணிந்தீரோ என்றேன்—எனது கைவளைகளையும் இன்றுகொண்டீர் இவற்றையும் விற்கத்துணிந்தீரோ? என்றான்; ஈர் குழலாய் நீ எம் ஓர் மனையின் வளையை கவர்ந்து களத்தில் அணிந்தாய் தீது என்கின்றார்—குளிர்ச்சியுடைய குழலினையுடையாய்! நீ எமது ஒரு மனையின் கைவளையைக்கவர்ந்து கண்டத்திலணிந்து கொண்டீனே (இதுமிக்க) தீது என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) மிக்கத்தவரே! முன் வளைகவர்ந்து விந்திரீர், இன்றும் என்வளை கொண்டீர் உமதுபதி ஒத்தியாயிருத்தலால் அது பிட்டுத்தற்பொருட்டு இவ்வளைகளையும் விற்கத்துணிந்தீரோ? (இக்களவுங்கன்னு) என்றேனாக; தீதுவாய் நீ எமது மனையினுள் ஒரு மனையியாகிய திருமாலின் பாஞ்சகனியத்தனதக் கவர்ந்து கழுத்தின் மறைத்துள்ளாய் இக்களவுதிதன்றோ என்றாரென்பது. ஒத்திரீரென்பது ஒத்திரெனக்குறைந்து நின்றது. திருமாலும் ஓர் சத்தியாகஸின் மனையெனவும், கண்டம் சங்கம்போலுதலின் சளத்தணிந்தா யெனவும் கூறினார். கைவளையைக் களத்திற் கவர்ந்து அணியுமிட மறியாது கழுத்திலணிந்தீர் ஈது புதுமை யென்னலுமாம். வளைவிற்றமை திருவிளையாடற் புராணத்துணர்க.

கருக

உடுக்கும்புகழாரொத்தியுளாருடைதாவென்றாதிசையெட்டு முடுக்கும்பெரியீரொதுகண்டோவுரைத்திரேன் தென் திசைமுழுது முடுக்கும்பெரியவரைச்சிறியவொருமுன்றினையான்மூடி யெடுக்குரத்திங்கண் டென்கின்றாரிதுதான்சேடி யென்னேன.

(இ-ள்.) உடுக்கும் புகழார் ஒத்தியுளார் உடை தா என்றார்—சூழ்த்த புகழினையுடையவர் ஒத்திப்பதியிலமர்ந்தவர் ஒரு உடையினைத் தருவாய் என்றனர்; திசை எட்டும் உடுக்கும் பெரியீர் எது கண்டோ உரைத்தீர் என்றேன்—திசை எட்டினையும் உடையாக உடுக்கத்தக்க பெரியீரே! என்னிடத்தில் எப்பெருமைகண்டு உடை யாசித்தநின்றீர் என்றான்; திசை முழுதும் உடுக்கும் பெரியவரை சிறிய ஒரு முன்தானையால் மூடி எடுக்கும் தீதும் கண்டு என்கின்றார்—திசைகள் முழுமையும் பரவும் பெரிய மலையைச் சிறிய ஒரு ஆடையின் சிறுமுற்பாகத்தால் மறைத்து எடுக்கத்தக்க நிலைமை நிற்பா லிருப்பதைக்கண்டு என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) திசைமுழுதும் பரவிய இரு பெரிய மலைகளை ஒரு முன்றினையால் மறைக்கும் வகைகண்டு நீண்ட ஆடையுடைமை கருதி உடை யாசித்தோம் என்றபடி. உடுக்கும் புகழார் - புகழையே ஆடையாக வுடுத்தவர்; எனவே, கவித்த பெரும்புகழுடையவரென்பது சூருத்து. திசையெட்டும்

உடுப்பது விராட்புருடவடிவத்தில்; இதுபற்றியே திகம்பரரெனத்திருநாமம் போந்ததாயும் அறிக. பெரியவனாய்ச் சிறு முன்னுனையால் மூடல் - மாற்பிடங்கொண்டு புடைத்த மலைபோலும் முலையை ஒரு சிற்றுடையின் மூத்திய சிறுபாகத்தால் மறைத்தல். முன்னுனை - சொன்னலை மாறியபோலி. எடுத்தல் - மறைத்தலையன்றி அம்மலைகளைத் தாங்கியுநின்றல். மிக்கபெரியோரையும் முன்னுனை வீச்சால் மதிமயக்கி மீட்கும்வகைகண்டு நீ ஆடைவீச்சுடையையாயிருத்தலால் எமக்கும் ஒரு ஆடைதா வென்றோம் என்றொன்றனுமாம்.

கருஉ

காவாயொற்றிப்பதியுடையீர் கல்லாணைக்குக்கரும்பன்று தேவாய்மதுரையிடத்தளித்தசித்தராலவோ நீரென்றேன் பாவாயிருகல்லாணைக்குப்பரிவித்கரும்பிங்கிரண்டொருநீ யீவாயிதுசித்தென்கின்றிரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) காவாய் ஒற்றிப்பதி உடையீர்—சோலைகள் காற்புறமும் வாய்க் கப்பெற்ற ஒற்றிப்பதியினையுடையீரே!; மதுரை இடத்து அன்று கல்லாணைக்கு கரும்பு தேவாய் அளித்த சித்தர் அல்லவோ நீர் என்றேன்—மதுரையென்னுந்தலத்தில் அபிடேகபாண்டியன் காலத்திலே கல்லாணைக்குக் கரும்பினைத் தெய்வீக முடையராய் எழுந்தருளி அருத்துவித்த சித்தர் அல்லவா? நீவிர் என்றனன்; பாவாய் இரு கல் ஆணைக்கு பரிவில் இங்கு இரண்டு கரும்பு ஒரு நீ ஸவாய் இது சித்தா என்கின்றார் — கண்மணிப் பாவைபோல்வானே! இருகல்லாணைக்கு விருப்பத்தோடு இங்கு இரண்டு கரும்பினை நீ ஒருத்தி ஈகின்றனை இது (அதனிலும் மிக்க) சித்தன்தோ என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) கா-சோலை. யானை ஆனையென மரீஇயது. பாவை - செய்கைப் பிரதிமையுமாம். ஸவாய் - காலமயக்கம். ஒரு கல்லாணைக்கு யாம் ஒரு கரும்பருத்தினோம், நீ இருகல்லாணைக்கு இருகரும்பினை அருத்துகின்றாயென்றது வியப்பு. தலைவகைக்கண்டுழி, விரகத்தால் பூரித்த இருதனங்களையும் இடைபொறுதென இருகரத்தாலும் ஏந்திநின்ற நிலைமைக்கண்டு இறைவர் இங்ஙனங் கூறியது. அன்றி, மாற்புடன் இருகரஞ்சேர்த்து அஞ்சலித்த நிலையைநோக்கிக் கூறியதுமாம். கரும்புபோலக் கரங்களையும் யானைபோலத் தனங்களையும் உவமிப்பதுபற்றிக் கல்லாணைக்குக் கரும்பருத்துகின்றாயென்றாரென்க. கல் - மலை; எனவே, மலைபோலத் தோற்றமுடைய யானையென்றவாறு. செம்மணியாதிய கற்கள்பதித்த அணியணிந்த தன்முமாம். கருஉ

ஊட்டுந்திருவாமொற்றியுளீருயிரையுடலாஞ்செப்பிடைவைத் தாட்டுந்திறத்தீர்நீரென்றேனணங்கேயிருசெப்பிடையாட்டுந் தீட்டும்புகழன் நியுமுலகைச்சிறிதோர்செப்பிலாட்டுகின்ற யீட்டுந்திறத்தாயென்கின்றிரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) ஊட்டும் திருவாழ் ஒற்றியுளீர்—உயிர்கட்கு வினைக்கிடாகச் சுக துக்காறுபவங்களைத் துயர்ப்பிக்கும் இலக்குமிவாழும் ஒற்றிகளீர்! உயிரை உட லாம் செப்பு இடை வைத்து ஆட்டும் திறத்தீர் நீர் என்றேன்—உயிர்களை உட லென்னும் செப்பினிடையேயிருத்தி அசைப்பிக்கும் திறத்தினையுடையீர் நீவிர் என்றனன்; அணங்கே உலகை இருசெப்பு இடை ஆட்டும் தீட்டும் புகழ் அன்றியும்—அணங்குபோல்பவளே! உலகை இருசெப்பினிடையே ஆட்டு கின்ற எழுதிப்பார்க்கத்தக்க புகழல்லாமலும் (அவ்வுலகை); சிதிறு ஓர் செப் பில் ஆட்டுகின்றாய் ஈட்டும் திறத்தாய் என்கின்றார்—சிதியதொரு செப்பிலும் ஆட்டுகின்றாயாகலின் அதனும்பெற்ற வலிமையையும் உடையாய் என்கின் றனார்; ஏழு சேடி இது என்? எ-து.

(வி-நு) யாம் ஒருவிரை ஒருடற்செப்பில் ஆட்டும் திறமுடையோம்; நீயோ? உலகையே இருசெப்பினிடை ஆட்டுவதன்றியும் ஒரு சிதிய செப் பிலும் ஆட்டுகின்றாயாகலால், எங்குந் தீட்டிய புகழேயல்லாமல் ஈட்டிய வலி மையையும் எம்மினும் ஒருங்கு உடையையென்று விதந்துவிளம்பியபடி. இரு செப்பிடை ஆட்டுதலாவது - செப்புப்போதும் இருதனங்களினிடையே சிக் குண்டு சலிக்கச்செய்தல். சிதியதோர் செப்பில் ஆட்டலாவது - சிதியதொரு சொல்லால் மயக்கிச் சலிக்கச்செய்தல். இருசெப்பை அந்தரமாகிய இடை மேல் ஆட்டுதலன்றியும் உலகை ஒருசெப்பில் ஆட்டுகின்றாய் என்னலும் ஒன்று. உலகென்றது ஈண்டியிர்களை. செப்பு - சிமிழ், சொல், தனம்; செப்பு சொல்லை யுணர்த்தும்வழி தொழிலா குபெயராகவும், தனத்தையுணர்த் தும்வழி உவமவாகுபெயராகவுங்கொள்க. இடை - மத்தி, நுசுப்பு; ஏழனு ருபுமாம். தீட்டுதல் - பரப்புதல். கருச்

கந்தவனஞ்சுமொற்றியுளீர்கண்மூன்றுடையீர்வியப்பென்றேன் வந்தவெமைத்தான்பிரிபோதும்மறையவரைக்காண்போதுஞ் சந்தமிசுங்கண்ணிருமூன்றுந்தகுநான்கொன்றுந்தானடைந்தா யிந்தவியப்பென்னென்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) கந்தம்வனம் சூழ் ஒற்றியுளீர் கண் மூன்று உடையீர் வியப்பு என்றேன்—மனமல்கிய பொழில் சூழ்ந்த ஒற்றி நகரிலுள்ளவரே! திரிநேத் திரமுடையீர்! ஈது வியப்பென்றனன்; வந்த எமை பிரிபோதும் மறைய வரை காண்போதும்—உனது முன்னிலைப்பட்ட எம்மை நீ பிரியும்போதும் (எம்மையன்றிப்) பிறரைக்காணும்போதும்; சந்தம் மிகும் கண் தகும் இரு மூன்றும் நான்கு ஒன்றும் அடைந்தாய் இந்த வியப்பு என் என்கின்றார்— அழகுமிகுந்த நினது இருகண்களும் (முறையே) தக்க ஆறுகண்களும் அஞ்சு கண்களுமாக அடைகின்றாய் இந்த அதிசயம்யாதோ? என்கின்றனார்; ஏழு சேடி இது என்? எ-து.

(வி-நு.) தான் - அசைகள், அடைந்தாய் - தெளிவுநோக்கிய காலமயக்கு, பிரிபோதும் காண்போதும் கண் இருமூன்றும் நான்கொன்றும் அடைந்தா

யென்றது முறைநிரனிறை. ஆறுகண் - பிரிவாற்றாமையால் ஆறுபோல நீரை யொழுக்கும் அழுக்கக்கண். அஞ்சுகண் - அச்சத்தாலும் அருவருப்பாலும் காணுதற்கு அஞ்சுகின்றகண். யாம் எக்காலத்தும் ஒருபடித்தாக முக்கண் களே யுடையோமாகையால் இது வியப்பன்று ; நீ அவ்வக்காலங்களுக்கியைய ஆறுகண்களும் அஞ்சுகண்களும் உடையையாக மாறுபடுகின்றாயாகையால் ஈதே வியப்பென்றவாறு.

கருந்

ஆழிவிடையீர்திருவொற்றியமர்த்தீரிருவர்க்கமகிழ்வான்
வீழியதனிப்படிக்காசுவேண்டியனித்தீராமென்றேன்
வீழியதனிப்படிக்காசுவேண்டாதனித்தாயளவொன்றை
யேழிலகற்றியென்கின்றோரிதுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) ஆழி விடையீர் திருவொற்றி அமர்த்தீர் இருவர்க்கு அகம்மகிழ்வான் வீழி அதனில் படிக்காசு வேண்டி அளித்தீர் ஆம் என்றேன்—கடலிலுறங்கும் இடபமுடையீர்! ஒற்றிநகரமர்த்தீர் ஆளுடையபின்னையாரும் ஆளுடையவர சும் உள்ளங்கனிகொள்ளுமாறு திருவிழிமிழலையென்னும் திருப்பதியில் படிக்காசின் (அவரவேண்டாதிருக்கவே) நீர்வேண்டி அளித்தீராம் என்றான் ; வீழியதனில் அளவு ஒன்றை ஏழில் அகற்றி படிக்காசு வேண்டாது அளித்தாய் என்கின்றார்—(மந்தையே! நீ) வீழி என்பதனில் மாத்திரையொன்றை எழுவாயில் அகற்றிப் படிக்காசு வேண்டாதிருக்கவே அளித்தனை என்கின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என்? என்று.

(வி-நு.) திருப்பாற்கடலிலுமரும் திருமாலாகிய இடபமென்பார், ஆழி விடையென்றார் ; சக்கரப்படையெந்திய இடபமெனலுமாம். படிக்காசு - படிச்செலவிற்குப் குப்பையாகப்படுங்காசு, அல்லது படியில் வைக்கப்பட்ட காசு எனப்பொருள்படும். எழுவாயென்பது விசுதிசுன்றிப் பகுதிகீண்டு இல் லென்னும் ஏழனுருபு புணர்ந்து ஏழிலென்றாயிற்று என்க. எழுவாயென்பது வீழியென்னும் ஈரெழுத்துள் முதலெழுத்தைச் சுட்டிகிறல்லால் அதில் ஒரு மாத்திரைகுறைக்க வீழியென்றாகும். ஆகவே, வீழியினால் இப்பூமியிலுள் ளார்க்குத் துன்பத்தை அவரவேண்டாதிருக்கவே நீ வலிய அளித்தாயென்று எதிரியம்பியபடி. படி - ஆகுபெயர். ஏழில் என்பதில் ஒருமாத்திரைகுறை த்து எழிலெனக்கொண்டு, வீழிக்கணிபோலும் அதரத்தினால் எழிலகற்றிப் படிக்கு ஆசனித்தாய் எனிலுமமையும்.

கருந்

உற்றவிடத்தெருந்துணையாமெற்றிப்பெருமானும்புகழைக்
கற்றவிடத்தெழுக்கணியுங்கரும்புமமுதுங்கயவாவோ
மற்றவிடச்சீரென்னென்றேன்மற்றையுபயவிடமுமுத
லெற்றவிடமேயென்கின்றோரிதுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) உற்ற இடத்தே பெருந்துணை ஆம் ஒற்றிபெருமான்—(ஆபத்து) நேர்ந்தகாலத்திலே (அன்பர்க்குப்) பெரியதுணையாகி அருள்புரிகின்ற திருவொற்றி நகர்ப்பெருமானே! ; உம் புகழை கற்றவிடத்து முக்கணியும் கரும்

பும் அமுதும் கயவாவோ—தேவரீர் சீர்த்தியைப் பயின்று உச்சரிக்கப்பெறின் (அந்நாவிற்கு) முக்கனியும் கரும்பும் அமுதுமாகிய இவற்றின்சுவைகளும் கசக்கமாட்டாவோ? (கசக்குமன்றே: அந்நவனம் கசக்குமாயின்); மற்ற இடம் சீர் என் என்றேன்—மற்றையிடங்களின் புகழ் என்னசிறப்புகடத்து என்ற னன்; மற்றை உபயம் இடமும் முதல் என்று அவ்விடமே என்கின்றார்—ஏனே மேலேகிழென்னும் அவ்வீரிடங்களும் முதலெழுத்தைப்போக்கிய அவ்விடங்களே என்கின்றனர்; ஏழி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) கற்றலென்பது தன்னோடு தன்சாரியமாகிய உச்சரித்தலையும் குறித்துவின்றது. இடத்து - வினையெச்சவிஞ்சி. முக்கனி - வாழை மா பலா இவற்றின்கனிகள். ஓகாரம் விஞ்ஞப்பொருட்டு. (கசக்குமன்றே: அந்நவனம் கசக்குமாயின்) என்பது இசையெச்சம். மேலேழும் கிழேழுமாகிய பதினெண் குலகமும் தழுவ வுபயவிடமென்றார். அதன் முதலெழுத்தை நீக்கியவிடம் பயவிடம்; எனவே, ஏனையிடங்களெல்லாம் பயம்வினைக்கும் இடங்களேயாகலின், அந்த இடங்களின் சீர்த்திகளும் பயம்வினைக்கும் விடம்போல்வதே என்றிசைத்தவாறாயிற்று. இடத்திலுள்ளார் சீர் இடத்தின் மேலேற்றிக் கூறப்பட்டது; இவ்வாறு உலகவழக்கிலும் மிக்குப் பயின்றுவருதல்காண்க. பயவிடமென்பது இரட்டுமொழிதலாய் நின்றது. ௧௩௭

யான்செய்தவத்தின்பெரும்பயனையென் னொருமுதையென் றுணையே
வான்செயரசேதிருவொற்றிவள்ளால்வந்ததென்னென் னேன்
மாண்செய்விழிப்பெண்ணேநீயாண்வடிவானதுகேட்டுள்ளம்வியந்
தென்கண்டிடவேயென்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) யான் செய் தவத்தின் பெரும்பயனே—யான் பூர்வசன்னங்க ளிற் செய்த தவத்தின் பெரும்பயனாய் வாய்த்தவரே!; என்ற ஆர் அமுதே— எனது ஐம்புல அனுபவத்திற்குத் தெவிட்டாத அமுதுபோல்வரே!; என் றுணையே—எனக்கு எழுமைக்கும் தோன்றாத துணையாயவரே!; வான்செய் அரசே—சுதாகாசத்திற் பேரரசுபுரிபவரே!; திருவொற்றி வள்ளால்—திரு ஒற்றியூரில் வாழும் தியாகப்பெருமானே!; வந்தது என் என்றேன்—என்னை நாடிவந்தது எதுகருதியோ? என்றான்; மாண்செய் விழி பெண்ணே நீ ஆண்வடிவானது கேட்டு உள்ளம் வியந்தேன் கண்டிடவே என்கின்றார்— மாண்போலும் விழிகளையுடைய மங்கையே! நீ ஆண்வடிவானதுகேட்டு யான் உள்ளம் விழைந்தேனாய் உன்னைக் கண்டிடவே வந்தது என்கின்றார்; ஏழி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) வியந்தேன் - முற்றெச்சம். மாண்செய் - இதில் செய் உவமவு ருபு. நீ ஆண்வடிவானதுகேட்டு வந்தோம் என்பது - நீ வியந்த விசேடங்கட் குத் தக்கவாறின்றி நமக்குரிய சர்வசுதந்தரத்தில் பங்குகொண்டு புருஷாகா ஸ்ரயாய் நின்ற சுவதந்திரத்தை அறியவேவந்ததென்று பேருரையும், ஆணிற் றுறந்த வடிவழகனுக்குரிய நம்பியென்னும் பெயரை நீயும்பெற்றுள்ளாயாக

லின் இதுகேட்டுக் கண்டிடவந்தது என்று சிற்றுரையும் தருவதோர்க.
ஈண்டு நம்பியென்பதற்கு நம்புதலுடையவன் என்பதுபொருள். கஙஅ

கருணைக்கடலேயென்னி ரண்டுகண்ணை முக்கட்கரும்பேசெவ்
வருணப்பொருப்பேவளரொற்றிவள்ளன்மணியேமகிழ்த்தையத்
தருணப்பருவமிஃதென்றேன் தவிரன்மெனக்காட்டியதுன்ற
னிருணச்சளகமென்கின்றிரிதுதான் சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) கருணை கடலே—கருணையைக் கடல்போலுடையவரே!; என்
இரண்டி கண்ணே—எனது இருகண் மணிபோலும் அருமையுடையவரே!;
முக்கண் கரும்பே—முக்கண்களையுடைய கரும்புபோல்பவரே!; செம்மைவரு
ணம் பொருப்பே—செவ்வண்ணச் சிலம்பே; வளர் ஒற்றி மணி வள்ளலே—
வளங்கள் வளரப்பெற்ற ஒற்றிநகரத்து மாணிக்கத்தியாகரே!; மகிழ்த்து
அணைய இஃது தருணம் பருவம் என்றேன்—என்னை மகிழ்ச்சியோடு அணை
தற்கு இது தருணமாகும் (சமயம்) என்றனன்; தவிர் அன்று என—இவ்வாறு
கூறுவது ஒழி இத்துருணப்பருவம் அன்று என்று; உன்றன் இருள் நச்சு
அளகம் காட்டியது என்கின்றார்—உனது இருளும்விரும்பும் கரும்ளகமே
(இப்போது வெண்ணிறத்ததாய்ப் பிரவிடைஅன்றி விருத்தையே நீ எனக்)
காட்டுகின்றது என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) கருணைக்கடல் என்பதைக் கருணையாகிய கடலென்ப பண்புத்
தொகையாகவாவது, கடல் கருணை எனமாற்றிக் கடல்போலும் கருணையையு
டையவரென் உவமைத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகையாக
வாவது, கருணையையுடைய கடல்போல்பவர் என இரண்டாம் வேற்றுமைத்
தொகைப் புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகையாகவாவது கொள்க; மிக்க
கருணையுடையவரென்பது திரண்டபொருள். செவ்வண்ணப்பொருப்பு என்
பது சோணைசைமூலம். தலைவி எனையைய ஈதுதருணம் (சமயம்) என்ற
தைப் பருவப்பெயராக்கி, அத்தருணப்பருவமுடையளல்ல வென்பதை உன்
அளகமே காட்டாநின்ற தென்றாரென்க. பெண்களுக்குப் பேதை, பெதும்பை,
மங்கை, மடந்தை, அரிவை, தெரிவை, பேரிளம்பெண் என்ற ஏழுபருவ
மேயன்றி, ஆடவர்க்கு வகுக்கும் பால்ய யவ்வன கொள்க வார்த்திகமென்
ஹம் பருவம்போல் பதினாறுவயதுவரையும் பாலையென்றும், முப்பதுவயது
வரையும் தருணியென்றும், ஐம்பத்தைந்து வயதுவரையும் பிரவிடையென்
றும், அதற்குமேல் விருத்தையென்றும் வழங்குவதும் உண்டு. கஙக

காவிக்களங்கொள்கனியேயென்கண்ணுண்மணியேயணியேயென்
னாவித்தணியேதிருவொற்றியரசேயடைந்ததென்னென்றேன்
பூவிற்பொவியுங்குழலாய்நீபொன்னினுயர்ந்தாயெனக்கேட்டுன்
லீவைக்கருதியென்கின்றிரிதுதான் சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) காவி களம் கொள்கனியே—கருங்குவளை மலர்போலும் கண்ட
முடைய களிபோல்பவரே!; என் கண் உள்மணியே—எனது கண்களுள்

அமரும் கருமணிபோல்பவரே!; அணியே—எனது அணிபோல்பவரே!; என் ஆவி துணையே—எனதுயிர்க்குத் துணையே!; திரு ஒற்றி அரசே—திரு வொற்றியுருக்கு அரசராயினவரே!; அடைந்தது என் என்றேன்—தேவரீ ராமுத்தருளியது எதை யுத்தேசித்து என்மனன்; பூவில் பொலியும் சூழலாய் நீ பொன்னின் உயர்ந்தாய் என கேட்டு உன் ஈவை கருதி என்கின்றார்— பூவாற்பொலிவடைந்த கூந்தலுடையாய் நீ பொன்னின் உயர்வடைந்துள்ளாய் எனக்கேட்டு உனது ஈகையை நாடிவந்தனம் என்கின்றனர்; ஏழு சேடி இது என்? எ-று.

(வி-நு.) காவிகளங்கொள்கணி கண்மணி என்றிவ்வாறு திருமால் நிற மாதியுடையுந் தலைவிசூறினமையால், தலைவரும் நீயும் இலக்குமி போல்வையென்பார், 'பொன்னினுயர்ந்தாய்' என்றார். ஈகை-கலவியின்பகல்கல். ஈகை-என்பதற்கு வேளாண்மை எனப் பரியாயநாமமுண்மையின், வேளினது ஆண்மைக்கஞ்சி உணையனைத்தேமென்றும் பொருளாதல் உணர்க. 'ஒற்றிககர்க்கரசே' என்றும் விளித்தா ளாகலின், நீ பொன்னினுயர்ந்தா யெனக்கேட்டு நின் னால் அவ்வொற்றிககரை மீட்கவேண்டி. நினைத்து ஈகையை விரும்பிவந்தனமென்றொன்றனுமாம்.

கசு0

கண்ணுமனமுங்கனிக்குமெழிற்கண்மூன்றுடையீர்கலையுடையீர்
கண்ணுத்திருவாழொற்றியுளீர்நடஞ்செய்வல்லீர்நீரென்றேன்
வண்ணமுடையாய்நின்றனைப்போன்மலர்வாய்நடஞ்செய்வல்லோமோ
வண்ணவியப்பாமென்கின்றாரிதுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) கண்ணும் மனமும் கனிக்கும் எழில் கண்மூன்று உடையீர் கலையுடையீர்—கண்ணும் மனமும் கனிக்கத்தக்க அழகமைந்த கண்கள் மூன்றுடையீர் சந்திரகலையுடையீர்!; திருவாழ் கண்ணும் ஒற்றியுளீர் நடம் செய்வல்லீர் நீர் என்றேன்—இலக்குமிவாழ்கின்ற நிலைபெற்ற ஒற்றிப்பதியீர் நடனமாடவல்லீர் நீவிர் என்றனன்; வண்ணம் உடையாய் நின்றனைப்போல் மலர்வாய் நடம் செய்வல்லோமோ எண்ணவியப்பு ஆம் என்கின்றார். —அழகையுடையவளே! நின்றனைப்போல் மலர்ந்த வாயால் நடனஞ்செய்ய (யாம்) வல்லோமோ? இதை எண்ணுங்கால் மிகவியப்பு விளையாநின்றது என்கின்றனர்; ஏழு சேடி இது என்? எ-று.

(வி-நு.) எனவே, யாம் உள்ளபடி நடனமாடவல்லோம், உண்ணப்போல்வாய்நடமாடவல்லோமோ என்று இகழ்ந்தபடி. வாய்நடம் - வாயாடல்; அஃதாவது வாயால் எடுப்புகாசுதல். செய்யென்பகுதிகள் செய்வென்னும் வினையெச்சப்பொருள் தத்துநின்றன; முதனிலைத்தொழிற்பெயர்களுமாம். கலையுடையீரென்பதற்கு மான்றோலுடையீர் அவிழ்ந்த ஆடையுடையீர் வேதாக மாதிகலைகையுடையீரென்றும்; வண்ணமுடையாயென்பதற்கு அழகே உடையாயமைந்தவள், எனவே வேறு உடையில்லாதவள் அழகுசிறையப்பெறாதவள் என்றும் பொருள்கோடலும் அமையும். உடையாமை - சிதையாமை,

தாங்கும்விடைமேலழகிகொன்மன்னைக்கலந்துந்திருவொற்றி
யோங்குந்தனியிலொளித்தீர்நீரொளிப்பில்வல்லராமென்றேன்
வாங்குதுதலாய்நீயுமெனேமருவிக்கலந்துமலர்த்தனியி
லீங்கினொருளித்தாயென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) தாங்கும் விடைமேல் அழகீர் என்றனனை கலந்தும் திருஒற்றி
ஒங்கும் தனியிற் ஒளித்தீர் நீர் ஒளிப்பில் வல்லீர் ஆம் என்றேன்—தாங்கத்
தக்க இடபவாகனத்தி லமரூம் அழகோ! என்னை அணைந்திருந்தும் திருவொ
ற்றியூரில் ஒங்கியுள்ள கோயிலில் ஒளித்தீர் நீவிர் ஒளித்தலில் மிக்க வல்லீ
ராம் என்றனன்; வாங்கும் துதலாய் நீயும் எனே மருவி கலந்தும் மலர் தனி
யில் ஈங்கு இன்று ஒளித்தாய் என்கின்றார்—வணைந்த நெற்றியையுடையாய்!
நீயும் என்னைச்சேர்ந்துகலந்தும் மலர்க்கோயிலில் ஈண்டு இன்று ஒளித்
தனை என்கின்றனன்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) என்னை யணைந்திருந்தும் ஒற்றியுள்ள (தூரத்ததாகவுள்ள) கோ
யிலில் ஒளித்தீரோ என்றதலைவிக்கு, நீயும் என்னை மருவியிருந்தும் மலர்த்
தனியில் ஒளித்தாயென்றான்க. மலர்த்தனி - ஈண்டு மனக்கமலம்; என்
னுள்ளாலொளித்தனையே என்றபடி. தனி - ஆலயம், நீர்த்திவலை. நீர்த்திவ
லையில் ஒளித்தீராகலின் நீர் ஒளிப்பில் வல்லீரொன்று தலைவி திருமாலெனச்
சுட்டிக் கூறியதாக உட்கொண்டு, யாம் நீரிலொளித்தோம், நீ நீரின்முனை
க்கும் கமலத்திலொளித்தாய் ஆதலின் நீ இலக்குமிபோல்வாய் என்று விய
ந்துமாம். எனே மருவியிருந்தும் மலர்த்து அளியில் ஒளித்தாய் என்னலும்
ஒன்று. அளி - கிருபை.

சுசஉ

அம்மையடுத்திருமேனியழகிரொற்றியணிகரீ
ரும்மையடுத்தோர்மிகவாட்டமுதுதலழகோவென்றுரைத்தேன்
நம்மையடுத்தாய்நமையடுத்தோர்நம்போலுறவரன்றெனிலே
தெம்மையடுத்ததென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேம.

(இ-ள்.) அம்மை அடுத்த திருமேனி அழகீர்—அம்பிகை ஒற்றித்துச்சே
ர்ந்த திருமேனியையுடைய அழகரே! ஒற்றி அணி நகரீர் உம்மை அடுத்தோர்
மிக வாட்டம் உறுதல் அழகோ என்றேன்—ஒற்றியென்னும் அழகிய
நகரமுடையவரே! உம்மையடுத்தவர் மிகவும் வாட்டமடைதல் சிறப்பா
மோ என்றனன்; நம்மையடுத்தாய் நமை அடுத்தோர் நம்போல் உறவர்—
நம்மைக்காதலித்து அடுத்தவளே! நம்மை அடுத்தவர்கள் நம்மைப்போலவே
பொருந்துவர்; அன்றெனில் எம்மை அடுத்தது ஏது என்கின்றார்—அங்கனம்
பொருந்தாவிடில் எம்மை அடுத்தது ஏது? அடுத்ததில்லை என்கின்றனன்; ஏடி
சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) மிகவாட்டம் என்பதைத் தலைவர் மிக ஆட்டம் எனப்பொருள்
கொண்டு, ஆடல்வல்லவரான நம்மை அடுத்தவர் நம்போலவே திரிகேத்திர
மாதிய சின்னங்கனையுடைய நம்முருப்பெற்று ஆடல்வல்லவராவர்; அங்கனம்

ஆகாவிடில் அவர் ஒருபேறும் பெற்றவரன்றதனால் எம்மையடுத்தவரன்று என்றியம்பியபடி. சாரூபம் பெற்றார்க்குப் பஞ்சகிருத்திய ஆடலில்லையாகையால், ஈண்டுச் சுட்டியவாடல் ஆனந்தமேலீட்டால் நிகழ்வது என்றது மொன்று.

கசா

உண்கண்மகிழ்வாலளிமிழற்றுமா? நிகரீரொருமூன்று
கண்களுடையீரென்காதல்கல்கிமிரங்கிரெல் னென்றேன்
பண்கொண்மொழியாய்நின்காதல்பன்னாண்சுவைசெய்பழம்போலு
மெண்கொண்டிருந்ததென்கின்றரிபுதான்சேடியெ

(இ-ள்.) கண் உண் மகிழ்வால் அளிமிழற்றும் மெறி - மலாததேன் பருகும் களிப்பால் வண்டிகள் இசைடாடும் (சோலைகளும் நீர்நிலைகளுஞ் சூழ்ந்த) ஒற்றிப்பதியா! , ஒரு மூன்று கண்கள் உடையீ எங்காதல் கண்டும் இரங்கோ என் என்றேன் - ஒரு மூன்று கண்கள் (ஒருசேர) உடையீ எனது காதற்பெருக்கைக் கண்டும் இரங்கமாட்டா எதென்னையோ? என்றான்; பண்கொள் மொழியாய் - பண்ணின் இனிமையைக்கொண்ட மொழியையுடையவளே! ; நின் காதல் பல்நான் சுவைசெய் பழம்போலும் என்கொண்டு இருந்தது என்கின்றா - உனது காதல் பல்நாளும் சுவையைத்தருகிற பழம்போலும் மதிப்பைக்கொண்டிருக்கின்றது என்கின்றனா, ஏடிசேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) நின்காதல் நமக்கு நாளும் இன்பத்தருவதொன்றென்பார், 'பல நாளும் சுவைசெய்பழம்' என்றா. பழம்போலும் என் - பழம்போலப் பாராட்டப்படும் மதிப்பு. நின்காதல் இத்தனமையதாமாயின் யாம் இரங்காதிருக்கக்கடவேமோ? இரங்கிலோமாயின், நின்பால் அடையவேண்டுமெனில்லையெயன்பது கருத்து. காதல் - காதலானோந்த மெலிவுமாம். நாள்சுவை நாண்சுவையென மரீஇயிற்று, நீளுலகு * நீணுலகு, நள்ளளல் † நண்ணளல் எனமரீஇயினும்போல. இருந்தது - காலமயக்கம். பலநாளும் சுவையயந்து கொண்டு அழிவில்லாமலிருப்பதொருபழம் இல்லாமையின், இது அபூதவுவமை. சுவை பயப்பதாயினும் அரிதன்றி நாளாங்குடைக்குங்கனியின்கண் காதல் மிகாதவாறுபோல, நின்காதல் நம்பால் விழைவு மிகுதலில்லாதிருத்தலால் இரங்கிலோமென்று குறிப்பித்ததுமாம். பல்நாண்சுவைசெய்பழம் - பல்கூசும்படி சுவைசெய்யும் புனியம்பழமெனக்கொண்டு, அப்பழம் தோற்றமாததி ரத்தானே கண்டவாக்குப் புனலாறுவிப்பதுபோல, நின்காதலும் எதிர்ப்பட்டார்க்கு விழைவை விளைவிப்பதாய் அப்பழம்போலப் பற்றற்றதாயிருக்கின்றதென்றானைக் கொள்ளினும் அமையும்.

கசச

வணக்கேழிலக்குஞ்செஞ்சுடையீவளஞ்சேரொற்றிமாநகரீர
குணங்கேழ்மிடற்றோபாலிருளைக் கொண்டாகொள்கையென்னென்றே
னணங்கேயொருபாலன்றிநின்போலைப்பாலிருள்கொண்டிடச்சற்று
மிணங்கேமிணங்கேமென்கின்றரிபுதான்சேடியென்னே.

திருநாவுக்கரசுநாயனார் தேவாரம் - கோயில் (ச) மாணிபரல்,
சிவஞானபோதம் பத்தாஞ்சுத்திரம் (ஐ) நண்ணளல்.

(கு-ள்.) வணம் கேழ் இலங்கும் செஞ்சடையீர் — நல்லழகும் நன்னிற மும் விளங்கும் சிவந்த சடைமுடியுடையீர் ! ; வளம்சேர் ஒற்றிமாநகரீர் — வளமை செறிந்த ஒற்றிமாநகரத்தீர் ! ; குணம் கேழ் மிடந்து ஒர்பால் இருளை கொண்டவர் கொள்கை என் என்றேன் — நன்னிறமிக்குடைய கண்டத்தின் ஒருபாகமான முற்புறத்தில் கருமையினைக்கொண்டவர் உமது கருத்தெனையோ ? என்றான் ; அணங்கே ஒருபால் அன்றி நிற்போல் ஐம்பால் இருள் கொண்டிட சற்றும் இணங்கேம் இணங்கேம் என்கின்றார் — தெய்வமாயு போல்பவளே ! ஒருபுறமேயன்றி நின்றைப்போல ஐம்பாலில் இருள்கொள் ளும்படிச் சிறிதும் யாம் பொருந்தோம் பொருந்தோம் என்கின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) அடுக்கு - உறுதிப்பொருட்டு. ஒருபாலில் இருள்கொண்டவர் என்றதற்கு நீ ஐம்பாலில் இருள்கொண்டாயென்றது எதிர்விடை. ஐம்பால் கூந்தல் ; இது முடி கொண்டை சுருள் சூழல் பணிச்சையென ஐந்துபிரிவின தாய் முடிக்கப்படுவதால் ஐம்பாலெனப்பட்டது. உச்சியின் முடிப்பது முடி ; பக்கங்கொண்டுமுடிப்பது கொண்டை ; சுருட்டி முடிப்பது சுருள் ; சூழல் படப்பின்னே செருகிமுடிப்பது சூழல் ; பின்னிவிடுவது பணிச்சையாம். பின்னே செருகிமுடிப்பது சுருளெனவும், சுருட்டிமுடிப்பது சூழலெனவும் மாறியிருப்பதும் உண்டு. இருள்கொண்டிருத்தல் - கறுத்தல். கசடு

கரும்பிலினியீரென்னிரண்டுகண்களையீர்கறைமிடற்றீர் பெரும்பையணியீர்திருவொற்றிப்பெரியீரெது நும்பெயரென்றே னரும்பண்முலையாய்பிறர்கேட்கவுறைந்தாலளிப்பீரெனச்சூழ்வ ரிரும்பொனிலையென்கின்றிரிதுதான்சேடியென்னேன.

(கு-ள்.) கரும்பில் இனியீர் என் இரண்டு கண்கள் அனையீர் கறைமிடற் றீர் — கரும்பிலும் சுவையப்பவரே ! எனது இரண்டு கண்மணிகளை ஒப்ப வரே ! நீலகண்டரே ! ; பெரும்பை அணியீர் திருஒற்றி பெரியீர் நும்பெயர் எது என்றேன்—பெரியபாம்பை அணியாக உடையவரே ! திருவொற்றியில் வாழும் பெரியீரே ! நமதுபெயர் எது என்றான் ; அரும்பு அண் முலை யாய் பிறர்கேட்க அறைந்தால் அளிப்பீர் என சூழ்வர் — அரும்புபோலும் முலையையுடையாய் ! (எமதுபெயரைப்) பிறர்கேட்கச் சொல்லில் எமக்குக் கொடுப்பீர் என எம்மைச்சூழ்வர் ; இரும் பொன் இலையே என்கின்றார் — (கம்மிடம்) மிகுபொன் இல்லையே என்கின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) பை - படம் ; சிணையாகுபெயராய்ப்பாம்பையுணர்த்திற்று. கரும் பில் - இல் ஐந்தாவது உறுப்பொருளது. அண் - உவமவுறுபிடைச்சொல்- அரும்பு - முலைக்குவமை பகரும் தாமரை கோங்கு இவற்றின் அரும்புகள். எமது நாமக்கூறில் அளிப்பீரென்று பிறர்கூழ்வரென்ற குறிப்பால், தமதீ நாமம் செம்பொற்றியாகேசரென்பதும், அப்பெயரை வெளியிடித் சூழாமனீ

வர்க்கும் ஈதற்கு மிகுதிரவியம் வேண்டுமென்பதும் குறிப்பித்தவாறு யிற்று. இனி, இரும்பொன் நிலையே எனக் கண்ணழித்து, நமக்குரிய மூல பன்டாரமென்னும் ஐசுவரியம் பக்குவிகளடைந் தனுபவித்தற்குரிய நிலையே ருன திரவியமாம் ; அதனை அவரல்லாத பிறர் ஈகவெனக்கேட்கின் ஈதற்கிய லாதே என்செய்வதென்கின்ற ரொனலும் ஒன்று. பிறரென்பது ஈண்டு அப் பேறு பெறுதற்குரியரல்லாதானா யுணர்த்திற்று. கசக

நிலையைத் தவறாத்தொழுமொற்றிநிமலப்பெருமான்முன்ன மலையைச்சிலையாக்கொண்டீர் தும்மாவல்லபமற்புதமென்றேன் வலையத்தறியாச்சிறுவர்களுமலையைச்சிலையாக்கொள்வர்க ளீர் திலையற்புதந்தானென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேய்.

(இ-ள்.) நிலையைத் தவறாத்தொழும் ஒற்றி நிமலம் பெருமான்—ஆச்சிரம நிலையைத் தவறாதவர்கள் வணங்கும் ஒற்றியில்வாழும் மலரகிதராகிய பெரு மானே ! நீர் முன்னம் மலையை சிலையா கொண்டீர் தும் மாவல்லபம் அற்பு தம் ஏன்றேன்—நீவிர் முன்னர் மலையைச்சிலையாகக் கொண்டீர் துமது மகா வல்லபம் மிக ஆச்சரியம் என்றனன் ; வலையத்து அறியா சிறுவர்களும் மலையை சிலையா கொள்வர்கள் ஈது அற்புதம் இலை என்கின்றார்—இந்நிலவு ளில் அறிவறியாச் சிறியவர்களும் மலையைச்சிலையாகவே கொள்வார்கள் இதில் ஆச்சரியம் சிறிதும் இல்லை என்கின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து) வலையமென்றதுபோலி ; அது ஈண்டுப் பூமண்டிலம். அத்து - சாரியை. தான் - அசை. மலையை வில்லாகக்கொண்டீரென்று தலைவிகுறத் தலைவர் மலையைமலையாக அல்லது கல்லாகக்கொண்டீரென்றதாக வுட்கொ ண்டு, ஈது சிறுவரும் அறிந்ததே என்றாரென்பது. மலை பொன்னுயிருக்கினும் பொற்கு லென்பதே வழக்காதலின் பொதுப்படச் சிலையெனப்பட்டது. கசக

உதையச்சுடரேயனையீர்நல்லொற்றியுடையீரென்னுடைய விதையத்தமர்ந்தீரென்னெயென்னெண்ணமறியீரோவென்றேன் சுதையிற்றிகழ்வாயிறிந்தன்றே துறந்துவெளிப்பட்டெதிரடைந்தா மிதையுற்றறிநீயென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேய்.

(இ-ள்.) உதையம் சுடரே அனையீர் நல் ஒற்றி உடையீர்—உதய சூரி யனை ஒத்தவரோ ! நல்ல ஒற்றிநகரரே ! ; என்னுடைய இதையத்து அமர்ந் தீர் என்னே என் எண்ணம் அறியீரோ என்றேன்—என்னுடைய இதையத்து அமர்ந்தீர் (அங்ஙனம் அமர்ந்தும்) என்னையோ எனதுகருத்து அறிகிலீரோ ? என்றனன் ; சுதையில் திகழ்வாய் அறிந்தன்றே துறந்து வெளிப்பட்டி எதிர் அடைந்தாம் — அமிழ்தம்போல விளங்குபவளே ! உனது எண்ணம் அறிந் தல்லவா ? உனது மனத்தினிங்கிப் புறத்தில் வெளிப்பட்டி எதிரிலடைந்தாம் ; இதை நீ உற்றறி என்கின்றார்—இதனை நீ நன்கு குறித்தறிவாய் என்கின்ற னர் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-நு.) உதையம் இதையம் - போலிகள். உன் இதயத்தமர்ந்தமையின் உன் எண்ணமுணர்ந்து புறத்துங்காட்சித்தனம், இதனை உய்த்துணாதி என்றனர் என்க. எண்ணம் புறக்கலவிவிருப்பு: இதற்கு (யாவரும்) எண்ணத்தக்க என் அழகினை அறியீரோ என்றதாகக்கொண்டு, அறிந்தமையானே நமது வைராக்கியத்தைத் துறந்து வெளிப்பட்டு இப்பிகைக்கோலங்கொண்டியாம் இங்குவந்தது என்றொனனுமொன்று. நம்மை இக்கோலமாக்கியது உன்னமுகே என்றபடி. கசஅ

புரக்குக்குணத்தீர்திருவொற்றிப்புனிதரேநீர்போர்க்களிற்றை புரக்குக்கலக்கம்பெறவுரித்தருள்ளத்திரக்கமென்னென்றேன் கரக்குமிடையாய்நீகளிற்றின் கன்றைக்கலக்கம்புரிந்தனை நின் னிரக்கமிதுவோவென்கின்றரி துதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) புரக்கும் குணத்தீர்திருவொற்றிப்புனிதரே நீர் போர் களிற்றை உரக்கும் கலக்கம் பெற உரித்தீர் உள்ளத்து இரக்கம் என் என்றேன்—சரா சரங்கனைக் காக்கும் குணத்தவரோ! திருவொற்றிப் புனிதரோ! நீர் போராரும் யானையை அதுமக்க கலங்குதலைப்பெற உரித்தீர் உமது திருவுள்ளத்தில் இரக்கமிருந்தது என்னை (நன்று) என்றான், கரக்கும் இடையாய் நீ களிற்றின் கன்றை கலக்கம் புரிந்தனை நின் இரக்கம் இதுவோ என்கின்றாரா—தனபாரம் பொறுது வருத்தித் தேயும் இடையினையுடையாய்! நீ யானைக் கன்றை (நடையாற்) கலக்கம் செய்தனை நினது இரக்கம் இதுதானோ? என்கின்றனா; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-நு.) புரத்தல் - ஈண்டு அருளின்மேலது; எம்பெருமான் திருமுடிமுதல் திருவடிவரை எவ்வுறுப்பும் பிறாக்கு அருளும் குறிப்பே யுடைமையின், 'புரக்குக்குணத்தீர்' என்றது. இதனை " * இளாயும் புனம்செஞ் சடைமுடியுங் கடுவா மிடறு மிளமதியம் - புளாயுங் கனலி மருப்பொளிருந் திருமார் பகமும் புலியதஞ்சு - முரையுங் கரியின் நலையிதித்த வழகார வெங்கையரன்றா - நிராயுஞ் சரர்கண் டிருவனைத்து மருளே யென்று நினைவாரே." என்ற திருவிருத்தத்தானுமுனாக. கரத்தல்-தேய்ந்தொளித்தல். யாம் யானையைக் கொண்டு கலக்கமுறுவித்தோம், நீ யானைக்கன்றைக் கொல்லாது வதைப்பார்போல்நடையாற் கலக்கினை, ஆகலின் இதுமிக்க இரக்கமோ? என்று ஏளனஞ்செய்தபடி. யானைக்கூறுக்குக் களபம் என்றும் ஒரு பெயருண்மையின் களபத்தைக் கலக்கம் செய்தனையே எனலுமாம். களபம் - சந்தனக்கலவை. கலக்கம் - கலத்தல்; (குழைத்தல்.) கசக

பதங்கூறொற்றிப்பதியீரீர்பசவிலேறும்பரிசுதுதான் விதங்கூறமத்தின்விதிதானோவிலக்கோவிளம்பல்வேண்டிமென்றே நிதங்கூறிநற்பசுங்கன்றைநீயுமேறியிடுகின்ற யிதங்கூறிடுகவென்கின்றரி துதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) பதம் கூறு ஒற்றி பதியீர் நீ பசுவில் ஏறும் பரிசுதான்—
அருத்தமாக எடுத்துக் கூறத்தக்க ஒற்றிப்பதியீர்! நீ பசுவிலேறியுலாவந்
தன்மையானது; விதம் கூறு அறத்தின் விதிதானே விலக்கோ விளம்பல்
வேண்டும் என்றேன்—பலகூறுபாடாகக் கூறும் அறதூலின் விதியோ?
அன்றி விலக்கோ? இதனை இயம்பல் வேண்டும் என்றனன்; கூறியும் நல்
பசு கன்றை நீயும் நிறம் ஏறியிருக்கின்றாய் இதம் கூறியாக என்கின்றார்—சில
பிரிவுபட்ட நல்ல பசுக்கன்றை நீயும் நாளும் ஏறுகின்றனே இதற்குத்தக்க
மறுமொழி இசைக்க என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) அருத்தமாகக்கூறல் வாச்சியப் பொருளாமெனல். பதம்—அருத்
தம்மென்பதை * “சொற்பதங் கடந்த தொல்லோர் காண்க” என்பதனானு
ணாக. அன்றிப் பதம் - பக்குவம், மேன்மையுமாம். பதம் என்பதை சினை
யாகு பெயராக்கி வேதவாக்கியங்கள் கூறுமெனலும் சிறப்பே. பரிசுது அது
பகுதிப்பொருள்விகுதி. கூறியாக ஏறியிருக்கின்றாய் என்பவற்றில் இடு துணை
வினைவிகுதி. எருது என்பதை பசுவென்று ஆளல் கவிமரபு. † “பசுவேறு
மெங்கள் பரமன்” என்றா ஆளுடையபிள்ளையாரும். பசுவிலேறலும்
அறமோ என்ற தலைவிக்கு, நீ பசுக்கன்றை இவரலும் அறமோ? என்று கூறி
யதாம். பசுக்கன்ற - பசுமையுடைய கைவனை; ஏறியிடல் என்பதற்கு இவ
ரல் என்ற பரியாயநாமமுண்மையின், இவரல் - விருப்பமெனக்கொண்டு பசுந்
கன்றை விருப்புகின்றாய் எனினும் ஒன்று. கரு0

யோகமுடையாபுகழொற்றியூர்ப்பரமயோகியரார்
தாகமுடையாரிலா தமக்குத்தண்ணீர் தர நின்றனையழைத்தேன்
போகமுடையாய்புறத்தண்ணீர்புரிந்துவிரும்பாமகத்தண்ணீர்
நீகமகிழ்வினென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) யோகம் உடையா புகழ் ஒற்றி ஊரில் பரம யோகியர் ஆம்
தாகம் உடையார் இவா தமக்கு—சுவயோகமுடையவரால் புகழப்படுகின்ற
திருவொற்றி நகரிலமரும் பரமயோகியராகும் நீ வேட்கையுடையராகிய
இவருக்கு; தண்ணீர் தர நின்றனே அழைத்தேன்—குளிரந்த சலம்மொடுத்
தற்பொருட்டி உன்னை யழைத்தனன்; போகம் உடையாய் புறம் தண்ணீர்
புரிந்து விரும்பேம் — போகமுடையவனே! புறத்தண்ணீரைக் காதலித்து
இச்சியேம்; அகம் தண்ணீர் மகிழ்வின் ஈக என்கின்றார்—அகத்தண்ணீரை
மணக்களிப்பால் நல்கக்கடவை யென்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) பரமயோகியராம் இவர்தமக்கு எனக்கூட்டிக. சனகராஜிய
யோகிகளெல்லாம் வழிபட அவாக்கருள்புரிந்து யோகத்தமாந்த தலைமைய
ரென்பார், ‘பரமயோகியர்’, எனவும், இழிந்தவாக்கு ஈயுமாறுபோலப் புற
த்தே நீர்கொண்டுவந்துதரின் விரும்பேம், அகத்தே அன்பினழைத்து ஈக
வென்றாரென்பார், ‘மகிழ்வினீக’, என்கின்றாரெனவும் கூறியவாறு. புறத்
தில் அகத்திலென ஏழனுருபுகள் விரிக்க. புறநீரை விரும்பேம், அகத்தே

திருவாசகம் திருவண்டப்பகுதி. † தேவாரம், வேயுமதோளி.

யுள்ள தண்ணிய நீர்மைத்தாகிய இன்பத்தருகவென்றாரென்னலும் இயையும். போகம் - பெரும்பாக்கியம்; அன்றி அது உவமவாகுபெயராய் அரவிற்படம் போலும் நிதம்பத்தை யுணர்த்திற்றெனக்கொண்டு, விரகதாகம் தணிவான் அவ் விற்ப கல்குதற்குரியதானஞ் சுட்டியதென்னலும், பூரவ புண்ணியமுடைய வர்க்கே அத்தலத்தைப் புகழ்தல் வாய்க்குமென்பதுபற்றி 'யோகமுடையார புகழொற்றி' எனப்பட்டதென்னலும், யோகம் உடையாதவர், தாகம் உடையாதவர், போகம் உடையாதவர், எண்க்கண்ணிழித்துப் பொருள்கோடலும் பொருந்தும். எண்ணிப்போகம் - அரவிற்படம்; யோகம் - அதிரஷ்டம்; உடையாமை - சிதையாமை என்க.

கடுக

வாளநீரொற்றிவாணரிவாவந்தார நின்றா மா தேநா முளநீர் த்தாகமாற்றுறுநீருதவவேண்மிமென்றா நான் குளநீரொன்றேயுளதென்றேன் கொள்ளேமிடைமேற்கொளுமிந்த விளநீர் தருகவென்கின்றரிதுதான் சேடியென்னேயு.

(இ-ள்.) நீர் வளம் ஒற்றி வாணா இவா வந்தார நின்றா - நீர்வளமுள்ள ஒற்றியில் வாழ்பவராகிய இப்பெருமான் என்முன்வந்தனராய் நின்றனர்; மா தேநாம் உளம் நீர் தாகம் மாற்றுதும் நீர் உதவவேண்மும் என்றார் - மா தே! நாம் உள்ளத்திற்கொண்ட நீர்வேட்கையை மாற்றும் நீரை உதவல் வேண்மும் என்றனர்; நான் குளம் நீர் ஒன்றே உளது என்றேன் - யான குளத்துப்புனல் ஒன்றேயிருக்கிறது என்றனர்; கொள்ளேம் மேல் இடை கொளும் இந்த இளநீர் தருக என்கின்றா - (நாம் குளநீரைக்) கொள்ளோம் மேலிடத்தைக்கொண்டுள்ள இவ்விளநீரைத் தருக என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) வந்தார் - முற்றெச்சி. மாற்றுறு - உறு துணைவினைவிருதி. ஆற்றுறுமெனப்பிரித்தலுமையும். மேலிடைகொள்ளும் இளநீர் - உயர்ந்த (தெங்கிள்) இடமாக இருக்கும் இளநீர். உளம் நீர்த்தாகம் - உள்ளத்தின் குணமாகிய விரகதாகம். குளம் - றெற்றி; அது சிணையாகுபெயராய் முகத் தை யுணர்த்திற்றெனக்கொண்டு, வடமொழியில் முகமென்பதற்கு வாய் என வும் பொருளுண்மையின், வாய்நீருண்டெனத் தலைவிசூதத் தலைவர் அதர நீர்ப்பானமொன்றே விழையேம், இடைமேலுள்ள இளநீரும் (தனமும்) தருக என்றானாலும் தக்கதே. குளநீர் - வெல்லம் அல்லது சாக்கரைகலந்த நீரு மாம். இதில் (நீர்த்தாகம் உளம்) ஆற்றின் மிக்க நீருதவவேண்மிமென, ஆற் றுநீரின்று குளநீரொன்றே யுளதென்றதொருநயமும், பானகமெனப்படுவது நீர்த்தாகத்தை அறப்போக்காதாகலின் இளநீர் தருக என்றதொருநயமும் காண்க.

கடுக

மெய்நீரொற்றிவாணரிவாவந்தார வெண்மையுளநீர்வேண்மிமென்றா சந்நீரிவநீர் தண்ணீர்தானருந்தலாகாதோவென்றேன் முந்நீர்தனையையணையீரிம்முதுநீருண்டுதலைக்கேற்றி நிந்நீர்காண்டியென்கின்றரிதுதான் சேடியென்னேயு.

(௫-ள்.) மெய் நீர் ஒற்றி வாணர் இவர் வெம்மை உள நீர் வேண்டும் என்றார்—உண்மை நிலைமைவாய்ந்த ஒற்றி நிவாசராகிய இவர் வெம்மையுள்ள நீர்வேண்டும் என்றனர் ; அ நீர் இலை நீர் தண்ணீர் அருந்தல் ஆகாதோ என்றேன் — அவ்வெந்நீரில்லை தேவரீர் குளிர்த்த நீரருந்தல் ஒவ்வாதோ ? என்றான் ; முந்நீர் தனைய அனையாய் இ முதுநீர் உண்டு தலைக்கு ஏறிற்று — பாற்கடலின் புதல்வியாகிய இலக்குமியை நிகர்த்தவளே ! இப்பழைய நீருண்டு சிரசிலேறிற்று ; இ நீர் காண்டி என்கின்றார் — இந்தநீரை நோக்குவாயாக என்கின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து) இம்முதுநீருண்டு தலைக்கு ஏறிற்று என்பது இப்பழையநீரே நமது சடையாற் பருகப்பட்டு நமக்குத் தலைப்பாரமாயிற்று ; நின் புதுநீரால் யாதுவிளைவதாமோ வெனவும் ; இம்மிக்க தண்ணீர் நம்பால் தலைக்கு மிஞ்சியிருக்கின்றது நீ தரவேண்டுவதில்லை யெனவும் பொருள்பட்டு நின்றது. யாம் செம்மையுள்ளோம், இது சேதளகாலமாயிருத்தலின் நீர் நம்மை விரும்புமெனத் தலைவர் கூறினதாகத் தலைவி அவ்வெம்மை நீர்மையில்கூட, தன்னிய நீர்மையே உமது நீர்மையாகலின், உம்மை யறுபவித்தல் பொருந்தாதுபோலும் என்னலும் ; இதைவர் முந்நீர் தனையையனைய குளிர்மையையுடையாய் ! இக்கங்கை யனுபவித்துக்கொண்டு தலையிற் குடியிருக்கிறது ; இவ்வியல்பை நோக்கென இசைத்தனரென்னலுமாம். அன்றி நும்பால் யாம் காதலுள்ளோம் நீர் விரும்புவீராக வென்னுங் கருத்தால் ‘ வெம்மையுளம் நீர்வேண்டும், என்று தலைவர்கூறவும், அக்குறிப்புணராத வெம்மையுள்ள நீர் நம்பாலுண்டு வேண்டுமென்றதாகத் தலைவியுட்கொண்டு, அந்நீரில்லை, நும்பக்கல் தண்ணீர்தான் உள்ளது, ஓ அருந்தலாகாது என்றாளாக ; பெண்ணே ! நீ கூறிய முதியதண்ணீரும் தலையிற் குடியேறியதாகவுண்டு, (அதுபற்றி ஒன்றும் யாம் கூறிற்றிலம், யாம் கூறிய இக்குறிப்புப்பொருள்வேறு, இப்பொருளை ஆய்ந்தறியென்றாரெனவும் ; சேதகாலத்தில் வெம்மைத்தன்மையுள்ளவாகிய தனங்கள் வேண்டுமென்று விளம்பி, அத்தனங்க ளளிக்கத்தக்கவளெனக் குறிப்பிற்பொருள்பட இலக்குமியனையாயெனக் கூறினாரெனவும் ; வெம்மையுள்ளோம் நீர்வேண்டும், அல்லது விரும்பமுள நீர்வேண்டும் என்றாரெனவும் கோடலுமாம். தனஞ்சுட்டுங்கால் வெம்மைநீருள்ளவெனப் பதங்களை மாற்றுக. வெம்மை - வெப்பம், விருப்பம். நீர் - சலம், நீர்மை (தன்மை.) முந்நீர் - ஆக்கல் காத்தல் அழித்தலென்னும் மூன்று நீர்மையுடைய கடல் ; பண்பாகுபெயர். தனம் சேதகாலத்தில் வெம்மைதருவது * “வாவியுறை நீரும் வடநிழலும் பாவகமு - மேவனைய கண்ணு ரிளமுலையு - மோவியமே, மென்சேத காலத்து வெம்மைதரும் வெம்மைதனி - லின்பாருஞ் சேதளமா மே” என்பதஞ்ஞம் அறிக.

கருந.

சீலஞ்சேர்ந்தவொற்றியுளீர்சிறிதாம்பஞ்சகாலத்துக்
கோலஞ்சார்ந்துபிச்சைகொள்குறித்துவருவீரென்னென்றேன்
காலம்போகும்வார்த்தைநிற்கும்கண்டாயிதுசொற்கடனாமோ
வேலங்குமுலாயென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) சீலம் சேர்ந்த ஒற்றி உளீர் சிறிது ஆம் பஞ்சகாலத்தும்—ஒழுக்
கம் அமைந்துள்ள ஒற்றிநகரவாணோ! சிறுமை தரத்தக்கதாகும் இவ்வற்
கட்காலத்தும்; பிச்சை கொள குறித்து கோலம் சார்ந்து வருவீர் என் என்
றேன் — பிச்சைகொள்ள வுத்தேசித்துக் காளம் மேளமுதலிய அலங்கார
சின்னம்வாய்ந்து வருகின்றீர் ஈதென்னை என்றனன்; ஏலம் குமுலாய் —
மயிர்ச்சாந்தணிந்த கூந்தலையுடையாய்!; காலம் போகும் வார்த்தை நிற்கும்—
இவ்வற்கட்காலம் சின்னொளிர் சிதையும் நீ கூறிய வார்த்தையொன்றே பன்
னணிற்கும்; இது சொல் கடனாமோ என்கின்றார்—இவ்வனங் கூறுவது மா
பாமோ? என்கின்றனர்; ஏழ் சேடி இது என்? எ-று.

(வி-தி.) வருணச்சிரம வொழுக்கமிருந்த நகரென்பான், 'சீலஞ்சேர்ந்த
வொற்றி' என்றும், வாணோர்க்கும் சிறப்பொழி பூசனைசெல்லாத சிறுவிலைக்
காலமென்பான், 'சிறிதாம்பஞ்சமென்றும்', மற்றைக் காலத்து வந்தால் வாய்
த்தது உதவல்கூடும், யாமும் வறமைப்பிடும் இக்காலத்து வந்து வருத்து
வது மாண்பல்லவே பென்பான், 'பஞ்சகாலத்தும்' என்றும், பிச்சைக்கெழுந்
தருளும் உமக்கு இக்காள முதலியவை எற்றிற்கென்பான், 'கோலஞ்சார்ந்து
வருவீர்' என்றும் கூறினாகலின்; இறைவர் நங்கையே! எவரு மிதித்
ருரிய ஏனைக்காலத்துப் பிணையிடாதொழியினும் பஞ்சகாலத்து இயன்ற
வரை பரிந்து இடவேண்டியது பண்பேயாகவும், அவ்வாறு இடாமல் இழித்
துரைத்தவனென்னும் இகழ்வு நினைச் சூழமென்பார், 'வார்த்தைநிற்கும்'
எனவும்; எமது சின்னங்களைப்பற்றி யிகழ்வது முறையோ வென்பாரா, 'இது
சொல்லிடுமோ?' எனவும் கூறினொன்பது. ஏற்பதற்குச் சின்னம் வேண்
டுவதில்லையென்றதை * "நச்சரவம் பூண்டதில்லை நாதோ தேவரீர் - பிச்சை
யெடுத்தண்ணப் புறப்பட்டு—முச்சிதமான், காளமேன் குஞ்சரமேன் கார்
கடல்போற் றுன்முழங்கு—மேளமேன் ராஜாங்க மேன்." என்ற நிர்தாஸ்துதிச்
செய்யுளானும் உணர்க, பஞ்சகாலத்து உமது கோலஞ்சார்ந்து எனப்பிரித்
துரைத்தலுமாம். கோலம் பிஷாடனகோலம் என்பதும் ஒன்று. வருவீர்
காலமயக்கு. கண்டாய் முன்னிலையகை; குறித்து ஆய்வாயெனினும் பொ
ருத்தும்.

கருசு

ஊற்றாசடையீரொற்றியுளீர்சிறுநிரக்கத்துணிவுற்றீர்
நீற்றால்விளங்குந்திருமேனினோதிங்கினைத்தீர்நீரென்றேன்
சோற்றலினைத்தேமன்முன்கொல்லாலினைத்தேமின்றினிநா
மெற்றலிகழ்வேயென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) ஊற்று ஆர் சடையீர் ஒற்றியுளீர் ஊர் ஊர் இரக்க துணிவு உற்றீர் — கங்கையார்ந்த சடையீரோ! ஒற்றியிலுள்ளவரே! ஊர்தோறும் பிசுக்கையெடுக்கத் துணிவுகொண்டீர் (அதனால்); நீர் நீற்றால் விளங்கும் திருமேனி நேர்ந்து இளைத்தீர் என்றேன்—தேவரீர் விழ்தியால் விளங்குகின்ற திருமேனி மெலிந்து இளைத்தீராயினீர் என்றனன்; சோற்றால் இளைத்தேம் அன்று இன்று உனது சொல்லால் இளைத்தேம்—மங்கையே! நாம் சோற்றினு விளைத்தோமல்ல இன்று உனது மொழியாலேயே இளைத்தோம்; இனி நாம் ஏற்றால் இகழ்வே என்கின்றார் — இனி (உன்னிடம்) நாம் ஏற்கில் (அது மிக) இழிவே என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) ஊற்று - சுரப்பு; இது தொழிலாகுபெயராய்க் கங்கையை உணர்த்திற்று. ஆர் - ஆத்தியுமாம். இரப்போர்க்கு ஈவது தனமுடையார் இயல்பெனவுணராத நீ எள்ளினமையின், உன்சொல்லே நம்மை மெலிவித்ததென்பார், 'சொல்லாலிளைத்தேம், என்றும்; நீ பெருந்தன முடைமையின் அஞ்சாது அசதியாடும் அகந்தையாளாயினாய் நின்னிடம் ஏற்கத்தகாதென்பார், 'ஏற்றலிகழ்வே' என்றுங் கூறினார். அன்று சோற்றால் நேர்த்தோம், இன்று நினது சொல்லாலே இளைத்தோ மாயினம் என்றாரென அவன்கூறிய வாக்கியத்தையே இருகூறுக்கியுரைத்த லும் ஒன்று. சொல்லாவது ஊரார் இரக்கத்துணிவுற்றீர் அதனால் திருமேனி நேர்ந்திளைத்தீர் என்றது. இங்கு - அரசு.

நீரைவிழுங்குஞ்சடையுடையீருளது நாமக்குநீருருந்
தேரைவிழுங்கும்பசுவென்றேன் செநிநின் கலைக்குளொன்றுளது
காரைவிழுங்குமெமதுபசுக்கன் நின்மேரைநீர்த்தேரை
யீரவிழுங்குமென்கின்றாரிதுதான் சேடியென்னே.

(இ-ள்.) நீரை விழுங்கும் சடையுடையீர்—கங்கையை அடக்கிய சடைமுடியுடையீர்! நீர் ஊரும் தேரைவிழுங்கும் பசு நாமக்கு உளது என்றேன்—நீவிர் செலுத்தும் பூமியாகியதேரை விழுங்குத்தக்க மாடொன்று உமக்குளது என்றனன்; செநிநின் கலைக்குள்—பெண்ணே! கொய்ச்சுச்செறிவினையுடைய நினது ஆடைக்குள்; காரை விழுங்கும் எமது பசு கன் நின் தேரை நீர் தேரை ஈர விழுங்கும் ஒன்று உளது என்கின்றார்—மேகத்தையும் உவமையில் வென்ற நிறமுடைய எமது பசுவினது கன்னின் தேரையும் நீரிலுலவும் தேரையையும் பிளவுபட விழுங்குத்தக்கது ஒன்றிருக்கிறது என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) நீரை விழுங்கலாவது - அதனை உட்கொள்ளுதல். காரை விழுங்கலாவது - அதனிறத்தைத் தனதுநிறத்துக்குள்ளாக்குதல். ஒன்று என்றது - நிரம்பத்தை; அது பாம்புபோலின் தமது பசுவாகிய திருமாலின் புத்திர னுன மன்மதனது தேராகிய தென்றலையும் தவனையையும் விழுங்குமென்ற ரென்க, நமது மாடு நீரும் தேரை விழுங்குமெனத் தலைவி ஒன்றுகூறத்

தலைவர் எதிராக இரண்டுசுதி என்னியவாறு. நீருருந்தேர் என்பதற்குக் கடல்கூழ்ந்தபுவித்தேர் எனலுமா? சிவபெருமான் புவித்தேர் ஊர்ந்தது திரி புரதனகாலத்தில். கருக

பொன்னேர்மணிமன் றுடையீர் நீர்புரிந்ததெதுவெம்புடையென்றே
 னின்னேயுரைத்தற்கஞ்சுதுமென்றரென்னென்றேனியம்புதுமேன்
 மின்னேநின் துநடைப்பகையாமிருகப்பறவைதமைக்குறிக்கு
 மென்னேயுரைப்பதென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) பொன் நேர் மணி மன்று உடையீர்—பொன்னாலாகிய ஒத்த அழகிய அம்பலத்தையுடையீரே!; எம்புடை நீர் புரிந்தது எது என்றேன்— எம்மிடத்து நீர்விரும்பியது யாது கூறும் என்றனன்; இன்னே உரைத்தற்கு அஞ்சுதம் என்றார் என்னேன்றேன்—பெண்ணே! இங்கு அதனை உரைத்தற்கு அஞ்சவே மென்றனர்; அதுதான் யாது கூறுவீரென்றனன்; மின்னே இயம் புதுமேல் - மின்போல்பவளையாம் இயம்புவமாயின்; நினது நடை பகையாம் மிருகம் பறவை தமை குறிக்கும்—நினது நடையின் பகையாகிய மிருகத்தின் பெயரும் பறவையின் பெயருமே சுட்டும்; என்னே உரைப்பது என்கின்றார்— (இதவன்றி) வேறு எதை யாமுரைப்பது என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) பொன் ஏர் மணிமன்று எனப்பிரித்துப் டொருள்கோடலுமாம். நடைப்பகை மிருகம் - பெண்யானை (பிடி); நடைப்பகைப்பறவை - அன்னம்; எனவே, பிடிநடை அன்னநடையே யாம்விரும்பினது என்றவாறு. அன்றி, இருபதங்களையும் ஒன்றுசுட்டிப் பிடியன்னமே வேண்டினது என்றலுமாம். நடையை வேண்டினமை குறிக்கில் நீ வைவைகொல்லோ வென்னும் அச்சமு டையே மென்பார், 'உரைத்தற்கஞ்சுதம்' என்றார். கருக

அடையார்புரஞ்செற்றம்பலத்தேயாமுழகீரென்பதிற்றுக்
 கடையாமுடலின் றலைகொண்டீர்கரமொன்றினிலற்புதமென்றே
 ளுடையாத்தலைமேற்றலையாகவுன்கையீரஞ்ஞாறுகொண்ட
 திடையாவனைக்கெயென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) அடையார் புரம் செற்று அம்பலத்தே ஆமீம் அழகீர்—பகைவர் களுடைய திரிபுரங்களை யழித்துச் சிற்சபையிலே திருநிருத்தம்புரிந்தருள் கின்ற அதிசந்தாரே!; என் பதிற்று கடை ஆம் உடலின் தலை கரம் ஒன்றி னில் கொண்டீர் அற்புதம் என்றேன்—எண்ணப்படுகின்ற தசப்பிரமர்களு டைய உடல்களுள் முடிவினதாகிய உடலினது தலையை ஒருகரத்திற்கொண் டீர் ஈதாச்சரியமென்றனன்; உடையாது ஆக இடையா வளைக்கு தலைமேற்றலை உன்கை ஈகாஞ்ஞாறு கொண்டது (அற்புதம்) என்கின்றார்— உடையாது அமையும்படி பின்னிடையாத வளைகளின் பாதுகாப்புப் பொருட்டுத் தலைமேற் றலையை உன்கைகளொவ்வொன்றும் ஆயிரங்கொண்டது ஈதாச்சரியம் என் கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) பிரமதேவர் புதல்வராய் அவர்க்குக் கீழமைந்து அவாந்தர சிறுவழிக்குக் காரணராயுள்ள மரீசி அத்திரி ஆங்கிரசர் புலத்தியர் புலகர் கிரது தகூர் கர்த்தமர் காசிபர் என்னும் நவப்பிரமர்களுடம் மத்தியப் பிரளயங்களில் அழிவுற்றனவாகப் பிரமதேவ ருடலமொன்றே அவராயுள்முடிவாகிய பிராகிருதப்பிரளய மளவும் சிற்பதென்பான், 'புதிற்றில் கடையா முடல்' என்றும், அத்தகைய வுடற்றலை கரமொன்றினிற் கொண்டமை வியப்பென்பான், 'அப்புதமென்றும், கூறினாளாகலின்; இறைவரும், நின்வனைகள் கரத்திலணியப்பட்டு முன்னிற்பனவென்பார், 'இடையாவனை, என்றும், அவை உடையாதமையக் கங்கணமணிந்ததென்பார், 'உடையாதாகத்தலைமேற்றலை கொண்டது, என்றும், உன்னை நானாநாம் நவநவமாக அணியப்பட்டன மிகப் பலவென்பார், 'ஈரைஞ்ஞாது, என்றும் கூறினார் என்க. இவன்கூறிய மரீசியாதிய நவப்பிரமர்களுள் புலகர் கர்த்தமர் காசிபரென்னும் மூவரை நீக்கிப் பிறகு வசிட்டர் நாரதரென்பவரைக் கோடலும் புராணசித்தம். எண்-செயப்பாட்டு வினைப்படுவிகுதியும் அகராச்சாரியையும் தொக்க வினைத்தொகை. பதிற்றென இற்றுச்சாரியைப்பெற்று ஏழனுருபு பெறுதுநின்ற பத்தென்னும் எண் பிரமர்பதின்மரையு முணர்த்தலின் எண்ணுகுபெயர். உடையா-ஈறுகெட்ட வினையெச்சம். கங்கணமென்பது - தலைக்கூட்டமெனவும் பிறிதொருபொருள்பயத்தலின் 'தலைமேற்றலை, என்றார். கம் - தலை. கணம் - கூட்டம். ஒருகரத்தில் ஒருடற்றலை கொண்டார் என்றதற்கெதிராக உள் ஒவ்வொருகைகளும் தலைக்கூட்டம் ஆயிரங்கொண்டதெனப் பழித்தவாறு. ஆயிரம் ஈண்டு அளவிண்மைப் பொருட்டு. * "வேதாயாவையும்ளிப்ப மேனாட்டெரிந்தருள் பதின்மராகுஞ் சீர்கெழுமரர்" என்பதும் தூற்றுணிபாக லால் பிரமதேவரை ஒருவராகக்கொள்ளாது அவர் புதல்வருள் நவப்பிரமார்க்களாகக் கொள்ளப்பட்டவரோடு அவரல்லாத வேறொருவரை உடன் கூட்டித் தசப்பிரமர் என்பதும் உண்டு. இவ்வாறுகொள்ளின் பதிற்றினது கடையாம் உடலென்க. பதிற்றினதுகடை - பதிற்றுக்கு அப்பாற்பட்டது. கடை - முடிவு.

கருஅ

தேவர்க்கரியவானந்தத்திருத்தாண்டவஞ்செய்பெருமான்
வேமக்குகுக்குகுவுணியேணியுடையீராமென்றேன்
தாவக்குகுக்குகுக்குத்தாமேயைந்துவிளங்கவணி
யேவற்குணத்தாயென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னே.

(இ-ள்.) தேவர்க்கு அரிய ஆனந்தம் திருத்தாண்டவம் செய் பெருமான் — தேவர்க்கும் காண்டற்கரிய ஆனந்தத்திருநடைத்தைப்புரிந்தருளும் தலைவரோ! ; நீர்மேவ குகுக்குகு அணிவேணி உடையீர் ஆம் என்றேன்—தேவரீர் நிலைபெற அறுகு அணியும் சடையுடையீர்போலும் என்றான் ; தாவு அக்குகுக்குகுக்கு ஐந்து விளங்க அணி ஏவல் குணத்தாய் என்கின்றார் —

நீளுகின்ற அந்த குகுக்குகுக்கு ஐந்துவிளங்க அணியும் பெருமைக்குணத் தையுடையாய் நீ என்கின்றனா ;—ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) ஆறு+கு—அறுகு என்றாகி அறுகம்புல்லையும், எட்டு + கு — இவ்விராண்டு+கு, ஒருதொடராக நாலு குகுவென்றாகி, கூந்தலையும் உணரத் திரின்றன. குகு வெண்பதற்குச் சந்திரதரிசனமில்லாதது என்பதுபொருள், * “கூடினமா வாசைபதி னுன்கிறுதிக் கூறுதனிற் — கூடுமதற் குப்பெயா குகு.” என்றதும் இப்பொருள்பற்றியே யாசலின் குகுவென்பது ஈண்டு இரு னுடையதெனப் பொருள்பட்டு, நீளுதலோடு தொங்குதலையுடைய குகுவென விசேஷித்தமையால் கூந்தலைக் குறிப்பின் உணரத்திற்மென்க. தாவுதல் - நீளுதல். நாலுதல் - தொங்குதல். ஐந்துவிளங்கவலிதல் - முடி கொண்டை சுருள் குழல் பணிச்சையென்னும் ஐவகை மயிரமுடியமைய அலங்கரித்தல். தலைவி அறுகு அணி வேணியுடையொன்றாளாகலின், தலைவா யாம் தனித் தனியாக அமைந்த அறுகு அணிந்துள்ளேம்; நீ இரு+கு, ஒருங்கு சேர்ந்தன வாகிய நாலுக்கு ஐந்துவிளங்க அணிந்துள்ளாய் அதனினும் இது வியப்பன்றோ என்கின்றொன்பது நயம். ஏவலென்பது அதற்குரிய வியமென்னும் பரி யாயப் பெயரினமேற்று, வியங்கோளெனவும் பெயருண்மையின் விரிந்த கோள்சொல்லும் குணமுடையாயெனினும் இழுக்காது. வியம் - பெருமை, விரிவு. இனி, எட்டென்னும் எண்ணைக்குறிக்கும் அகரவெழுத்துச் சுட்டுப் பொருள்படநின்று குவ்வொடு புணருங்கால் ககரமிரட்டிக்க அக்கு என்றாகிச் சங்கவனையல்களை புணர்த்திற்றெனவும், என்கு - கரடியெனக்கொண்டு, இது கரடியின் பற்களாலாகிய ஐந்து ஆபரணத்தை புணர்த்திற்றெனவும் கோடலு மாம். சிங்கமுதலிய தேயங்கலில் அழுக்காமையென வழங்கும் ஓர்வகை ஆமையின் ஓடு, சங்கு, புலிநகமாதியவற்றால் கைவனையாதிய அணிகளியற்று மாறுபோலக் கரடிப் பற்களாலும் சிலவணிகளியற்றுவதுண்டென்பது பிர சித்தம். தாம் ஏ - அசைகள் ; அவைகளையென்னும் பொருள்பட நின்ற தெனலும் ஒன்று.

கருக

கொன்றைச்சடையீகொடுங்கோனாகுறித்தீவருதற்கஞ்சுவல்யா
நென்றப்பெருங்கோளென்மீதுமுரைப்பாருண்டென்றுணர்ந்தென்றேன்
நன்றப்படியேற்கோளிலியாநகருமுடையேநங்காய்நீ
யின்றச்சுறலெனென்கின்றரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) கொன்றை சடையீ கொடுங்கோனாகுறித்தீர் — கொன்றை சூடிய சடாமகுடமுடையீ நீவிர் கொடுங்கோனாகுறித்தீயிடமாகக் குறித் தீர் (ஆகையால்; என்மீதும் பெரு கோள் ஒன்ற உரைப்பார் உண்டு என்று உணர்ந்த யான் வருதற்கு அஞ்சுவல் என்றேன் — என்னிடத்தும் பெரிய தோரு குற்றம் பொருந்தும்படி உரைப்பவா ஆங்கு உளராவ றென்றுணர்ந்து (யான் குறிவயின்) வர அஞ்சுகிறேன் என்றனன் ; நங்காய் நன்று அப்படி

யேல் கோளிலி ஆம் நகரும் உடையேம் — பெண்மணியே ! நல்லது அங்குன மாயின் நாம் கோளிலியென்னும் நகருமுடையேம் ; நீ இன்று அச்சுறல் என்கின்றார் — நீ என் (அக்குறிவியின் வரலாம்) இன்று அச்சமுறுதல் யாது க்கு ? என்கின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து.) கொன்றை மாலையையுணர்ந்தவின் இருமடியாகுபெயர். தலைவர் தம்மூர் கொடுங்கோனார் என்று குறிக்கத், தலைவி கொடிய கோளுநாக்கு மூனொன்ப் பொருள்கொண்டு, என்கரவறிந்து அலர்ந்துறுவார் பலர் அங்குள ராவொன்று வருதற்கு அஞ்சுகின்றேன் என்றவழி ; நாம் கோளிலியாகிய நகருமுடையோம் ஆங்கணுகலா மென்று தேற்றியவாறு. கொடுங்கோனார் - மலைநாட்டில் திருவஞ்சைக்களத்தையடுத்ததலம். கோளிலி - சோணாட்டுத் தலங்களுள் ஒன்று. கசு 0

புரியுஞ்சடையீரமர்ந்திடுமூர்புலியூரெனிலெம்போல்வார்க்கு
முரியும்புலித்தோலுடையீர்போலுறுதற்கியலுமோவென்றேன்
திரியும்புலியூரன் துரின்போற்றொரவையரைக்கண்டிடிப்பயந்தே
யிரியும்புலியூரென்கின்றிரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) புரியும் சடையீர்—முறுக்கேறிய சடையையுடையீரே ! அமர்ந் திடும் ஊர் புலியூர் எனில்—நீர் வசிக்குமூர் புலியூராயின் ; உரியும் புலி தோல் உடையீர்போல் உறுதற்கு எம் போல்வார்க்கும் இயலுமோ என் றேன்—உம்மால் உரிக்கப்படும் புலித்தோலை உடையாகத்தரித்த உம்மைப் போல (அவ்வூரில்வாழ) அடைதற்கு எம்போல்வார்க்கும் கூடுமோ ? என்ற னன் ; திரியும் புலி ஊர் அன்று—மாதே ! காட்டிற்றிரியும் புலிகள் பலவா ழும் ஊரல்ல ; நிர்ப்போல் தெரிவையரை கண்டிடிப் பயந்தே இரியும் புலி ஊர் என்கின்றார்—நினைப்போன்ற மங்கையரைக் கண்டால் அஞ்சி அகன் றோடும் தீர்மைப்புலிவாழும் ஊரே அது என்கின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என் ? எ-று.

(வி-து) புலியூர் - சிதம்பரம். புலிகள் பலவாழமுமரில் புலியைக்கொன் றுரித்துத்தரித்த நீர் வாழ இயலும், யாம் வரவுமியலுமோ ? என்று குறியி டஞ்சேற்ற கஞ்சிய தலைவியைத்தேற்றியபடி. தவத்திற்கு மங்கையர் பார் வையுங் கூடாதென்பதால், 'தெரிவையரைக் கண்டிடிப் பயந்து இரியும்புலி' என்றார். ஈண்டுப் புலியென்றது வியாக்கிரபாத முனிவரை. கசு ௧

தெவ்வூர்பொடிக்குஞ்சிறுகையித்தேவர்தமைநாளீரிருத்த
லெவ்வூரென்றேனகைத்தணங்கேயெழார்நாலுரென்றார்பின்
னவ்வூர்த்தொகையினிருத்தலரிதாமென்றேன்மற்றதிலொவ்வூ
ரிலவ்வூரெடுத்தாயென்கின்றிரிதுதான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) தெவ் ஊர் பொடிக்கும் சிறுகை இத்தேவர்தமை நான் நீர் இருத்தல் எவ்வூர் என்றேன்—பகைவர் ஊரை நீறுபடுத்தும் புன்னகையை யுடைய இந்தத் தேவரை நான் நீரிருத்தல் எத்தலூரிலென்றான் ; நகைத்து

அணங்கே ஏழார் நாலூர் என்றா—(அதற்கிவர்) நகைசெய்து பெண்ணே ! ஏழரும் நாலூரும் நாமிருப்பதென்றனா ; பின் அவ்வூர்த்தொகையின் இருத்தல் அரிது ஆம் என்றேன - பின்னர் (நீர்கூறிய) அவ்வூர்த்தொகையில் நீர் ஒருவாரிருப்பது ஒவ்வாதாகும் என்றனன் ; அதில் ஒவ்வ ஊர் இவ்வூர் எடுத்து ஆய் என்கின்றா—அப்படி நாமிருத்தலில் ஒவ்விய ஊர் களே இவ்வூர்கள் அவ்வூர்த்தொகைகொண்டு ஆய்வாயாகளென்கின்றனா ; ஏடி¹ சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) பதினொரு ஊரெனவும் ஏழரும் நாலூருமாகிய இரண்டுரென வும் பொருள்படக் கூறினமையின், இவ்வளவு ஊர்களில் நாலூருவாரிருப்பது இணங்கா வதன்மேறாக ; இவா இவ்வளவு ஆறும் நாமிருப்பதில் இவ்விடையூர் களே யென்றும், ஏழரும் நாலூருமாகிய அவ்வாள் மேலத்திரர்க்கோவைகளுள் இல்லையேயென்றதாக இடைவருட்காண்க இவையும்தான் ஒவ்வொருதலங் களேயென்றும், ஐயுரின நூல்கொண்டு ஆய்வாயாகவென்றும் கூறுகின்றா ரென்பது கருத்து. பிற்பொருட்கண் அவ் - அவையென்னும் பன்மைச்சுட்டு, ஒவ்வொரு ஆரென்பது ஒவ்வொரு மீ இயிற்று. ஊர்த்தொகையில் ஒவ்வொரு ரென்பதனைத் திருநாவுக்கரசரையனா திருமுறையில் சேஷத்திரர்க்கோவை, திருவடைவுத் திருத்தாண்டகங்களிதகாண்க. மற்று - அசை. ககூஉ

மணங்கொளித்திசையோர்நீர்வாழும்பதியாதென்றேனின்
குணங்கொண்மொழிகேட்டோரளவுகுறைந்தகுயிலாம்பதியென்ற
ரணங்கின்மறைபூராமென்றேனத்தென்றனோத்தூரிஃது
மிணங்கவுடையென்கின்றாதுதான்சேடியென்னேஉ.

(இ-ள்.) மணம் கொள் இதழி சடையீர் நீர் வாழும் பதியாது என் றேன்—மணங்கொண்ட கொன்றைகுடிய சடையையுடையீரே! நீர் அமரும் பதி எது என்றனன் ; நின் குணம் கொள் மொழி கேட்டி ஓரளவு குறைந்த குயிலாம் பதி என்றா—பெண்ணே ! நினது குணமமைந்த மொழியைக் கேட்டி (தனக்கு இவ்வினிமை இல்லையே என்று நாணி) ஒருமாத்திரையளவு குறைந்த குயிலாம்பதி என்றனா ; அணங்கின் மறைபூர் ஆம் என்றேன்— (நீர்கூறிய பதி) தெய்வீகமுடைய மறைப்பதியாகும் என்றேன் ; அஃதென்று அருள் ஒத்தா—மங்கையீ ! நீகூறிய மறைப்பதி அதவன்று அருளுடைய திருஒத்தாராகும் ; இஃதும் இணங்க உடையேம் என்கின்றார்—இந்த ஒத்தா ரென்னும் நகரமும் பொருத்தமாக உடையோம் என்கின்றனர் ; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) காளம்போல முழங்கும் கண்டமுடைமையின் மன்மதனுக்குக் காளவாத்தியமெனக் கூறப்பட்டிக் காளகண்டமென வழங்குங்குயில், நின் மொழிக்கெதிரா விடம்போல வெறுக்கப்படும் ஒலியுடையதாயினமையின் கள் கண்டமெனப் பெயர்பெற்றதென்பார் ஓரளவுகுறைந்த குயிலென்றார், அளவு மாத்திரை. அது, ஈண்டு நெட்டெழுத்து குற்றெழுத்தாதல் சுட்டிரின்றது,

காளகண்டம் அல்லது களகண்டமென்னும் இந்த கேஷத்திரம் இமாலயத்திற்குச் சமீபத்தில் கௌகிரி யுற்பத்தித்தானத்திலுள்ள நீலகண்டகேஷத்திரம்போலும்; இத்தலம் தணிகைப்புராணம் புராணவரலாற்றுப்படலத்தில் விதந்துகூறும் (க-ச) சிவத்தலங்களிலொன்றும். நீர் கூறும்படி பொருளறிய முடியாத பதியாயிருக்கின்ற தென்னுங்குருத்தால் மறைப்பதியென்று தலைவி கூற, வேதப்பதியென்றதாகத் தலைவர் பொருள்கொண்டு அந் திருஒத்தாரே யாமென்று விடைகூறியபடியாம். இத்தலம் ஒத்தின்பொருளைச் சிவபெருமான் அந்தணர்க் குபதேதித்த தலமாகலின் ஒத்தாரெனப்பட்டது. ஒத்து - வேதம்.

ககூரு.

ஆற்றுச்சடையாரிவர்பலியென்றடைந்தார் துமதுரியாதென்றேன்
சோற்றுத்துறையென்றார் துமக்குச்சோற்றுக்கருப்பேன் சொலுமென்றேன்
சோற்றுத்திரிவேமென்றுநின்போற்சொல்லுங்கருப்பென்றுலகியம்ப
வேற்றுத்திரியேமென்கின்றரிது தான்சேடியென்னேடி.

(இ-ள்.) ஆறு சடையார் இவர் பலி என்று அடைந்தார் துமது ஊர் யாது என்றேன்—கங்கையாற்றையடங்கும் சடையையுடையராகிய இவர் பிணையென்று இயம்பிக்கொண்டு ஈங்கடைந்தனர் யான் உமது ஊர் எது வென்று வினவினேன்; சோற்றுத்துறை என்றார் — திருச்சோற்றுத்துறையென்று விடைபகர்ந்தனர்; துமக்கு சோற்று கருப்பு ஏன் சொல்லும் என்றேன்—உமக்குச் சோற்றுவறுமை ஏன் கூறும் என்றனன்; தோற்று திரிவேம் அன்று — பெண்ணே! உள்ளபொருளையிழந்து (அதனாலு) மாறுபடுவோம் அல்லேம்; சொல்லும் கருப்பு என்று உலகு நின்போல் இயம்ப ஏற்று திரியேம் என்கின்றார்—(அன்றியும்) நீசொல்லும் சோற்றுக்கருப்பு (உடையோம்) ஊன்று உலகர் நின்போற்கூறப் பிச்சையெற்று உழலோம் என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-து.

(வி-து.) சோற்றுத்துறை - ஒருதிருப்பதி; இதனைச் சோறுமிகுதியுமுள்ள இடமெனவும் பொருள்படக் கூறினமையின், சோற்றுத்துறையுடைய உமக்குச் சோற்றுக்கருப்பு உலகு ஏன்சொல்லும் என்று யான் புகழ்ந்துகூறினேனாக; இவர் உமக்குச் சோற்றுவறுமை ஏன்வந்தது சொல்லும் என்றதாகவுட்கொண்டு, ஏதேதோ வுரைக்கின்றார் ஈதென்கின்றேன் என்றபடி. இனி, நாம் நின்வினாவிற்கியைந்த விடைபகர வகையறியாது தோற்று மாறுபடுவோமன்று; அன்றியும், சோறு உண்டு இல்லையென்று கூறும் சொல்லிலும் கருப்புகைய நின்போல் பஞ்சமூடையோ மென்று உலகர்கூற அவ்விழிபுரையெற்றுத் திரியோம்; (நீ ஒருத்தியே சோற்றுவறுமையுடையோமாக எம்மைக் கூறியது; யாம் தியாகரேயாம்) என்று குறிப்பின்விளங்கக் கூறுகின்ற ரெனலும் ஒன்று. அரிதென்னும்பொருள்படச் சொல்லும் கரும்பென்றாரெனலுமாம். இப்பொருட்டுக் கருப்பு வலித்தல்விகாரமென்க. உலகு - ஆகுபெயர்.

ககூசு

நங்குஞ்சடையீர் நெல்வாயிலுடையே மென்றிருடையீரேம்
றங்கும்புகழ் தும்மிடைச்சிறுமை சார்ந்ததெவனீர் சாற்றுமென்றே
னேங்கும்படி தும்மிடைச்சிறுமையெய்திற்றலதீண்டெமக்கின்ற
லீங்குங்காண்டிருள்கின்றிது தான்சேடியென்னேம்.

(இ-ள்.) ஓங்கும் சடையீர் நெல்வாயில் உடையேம் என்றீர்—(மகுட
மாக) மேனியிர்த்த சடையினையுடையீரே! திருநெல்வாயிலே உடையோம் என்
றீர்; உடையீரேல் புகழ் தாங்கும் தும் இடை சிறுமை சார்ந்தது எவன் நீர்
சாற்றும் என்றேன்—(நெல்வாயிலே) உடையீரானால் புகழினைக்கொண்டுள்ள
தும்மிடத்து (இப்பிகைசூயேற்கும்) குறைவு எய்தியது எதுபற்றி நீர் கூறு
வீர் என்றனன்; ஏங்கும்படி தும் இடை சிறுமை எய்திற்று அலது ஈண்டு
எமக்கு இன்று—(கண்டோர்) கலங்கும்படி துமது இடையிலேயே நொய்மை
அடைந்துள்ளதல்லது ஈங்கெமக்கு ஒன்றும் அடைந்திலது; ஈங்கும் காண்டிர்
என்கின்றார்—(வேண்டில் பிகைக்குவந்த) இவ்விடத்தும் (எம்மிடைமெலிவில்
லாமையைக்) காணுதிர் என்கின்றனர்; ஏடி சேடி இது என்? எ-று.

(வி-து.) நெல்வாயிலென்பது ஒருதலம். இம்மொழி நெல்லையுடையவாயி
லெனவும், நெல்லையாய்ந்த இல்லமெனவும், நெல்லீட்டுதற்குரிய ஏதுவெனவும்
பொருள்பட்டுநின்றலின், இங்ஙனம் நெல்லின் பெருக்கமுடைய தும்மிடைச்
சிறுமையெய்தவேண்டுமெனவெனவெனவெனவெனவெனவெனவெனவெனவெனவெனவென
சிறுமையில்லை, தும்மிடையே சிறுமையுள்ளதென எதிரியம்பியபடி. இடைச்
சிறுமை - இடைக்கண் சிறுமை. இடை—இடம், துசப்பு, சிறுமை - வறுமை,
துண்மை. ஏங்குதல் - இத்தனபாரத்தால் இந்துசப்பு இறுங்கொல்லோ வென
க்கவறுதல். ஏல் - எனினென்பதன் மருஉ. ஆல் - அசை. வாயில் - ஏது. ()

இங்கிதமாலை உரை முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

40868

பரிசோதனபத்திரம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
சு	அ	தட்டின்	தட்டில்
சு	உரு	அரியார்	அரியர்
எ	நஅ	கொங்களை	கொங்கைகளை
கஉ	எ	அது இடை	இடை
கசு	கரு	இருந்தும்	இருந்தும்
கசு	உஉ	பெண்ணை	பெண்ணை
கஎ	நசு	நகர்	நகர்ச்
கஅ	பஎ	நடா	நடாய்
கசு	நசு	துணைக்க.	துணைக்கலுமாம்.
உஎ	ரு	பிறையு	பிறையையு
நெ	உரு	பாராட்டப்படுவது	பாராட்டப்படுவது
நெ	ந0	ருள்ளதி	ருள்ளத்தி [து
உசு	ந	உமது	ஒற்றியிலுறைபவரே! உம
நெ	நஅ	ஒளவையார் } தனிப்பாடல் }	திருவள்ளுவமாலே
ந0	கக	யென்கிரு	யென்கின்ற
நசு	உஉ	தொடுப்	தொடுப்ப
நஉ	சஎ	வரயி	வயிர
நஎ	கஅ	லெழுத்து	லகரம்
நசு	கஎ	ளென்று	ளென்றும்
சந	கசு	திகா	திக
சசு	உ0	வல்லோம்	வல்லேம்
சஎ	உசு	என்றேன்	என்றேன்யான்
நெ	உரு	என்றனன்	என்றனன்யான்
நெ	உசு	ஆகாயமே	மேகமே
ரு0	ரு	என்மனைவி	என்மனைவி
நெ	சு	நான்	நாம்
நெ	கஅ	யான்	யாம்
ருக	கந	சரும	சன்ம
ருந	கஎ	உள்ளை	யாம்
நெ	நெ	உனது	யாம் உனது
நெ	உ0	எண்மை	கண்மை உறல் எண்மை
ருசு	நரு	வாரம்	வராம்

அக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
நுஎ	ந	மென்று	மொன்று
நெ	நு	உரை	உரைப்ப
நுஅ	உ௦	உளத்தில்	உளத்தின்
சுக	சு	தோற்றத்தான்	தோற்ற
சுகந	உச	நமா	நாமோ
சுச	கக	உள்ள	நின் உள்ள
நெ	உஅ	இன்று	நீர் இன்று
நெ	உசு	இன்று	நீர் இன்று
சுநு	உந	கொன்பதுகருத்து.	கொன்னுகருத்து.
சுஎ	சு	யார்க்கே	யாருக்கு
எஉ	கக	றக்குலங்	றரைக்குலங்
நெ	உந	லயத்தை	லயமாயிது இடத்தை
எச	எ	நீ	நீ இவண்
எநு	கக	என்சொல்	என் சொல்
நெ	உந	முருப்பது	முருப்பது
எஅ	எ	ருயிர்கு	ருயிர்க்கு
அ௦	நக	மென்றார்	மென்றார்
நெ	நந	ஊரற்	ஊரற்
அக	கந	மீட்டுத	மீட்டுத
நெ	உ௦	லணிந்தா	லணிந்தாய்
அஅ	உசு	என்றேன்	என்றுரைத்தேன்
நெ	நக	என்றனன்	என்றுரைசெய்தனன்
சுச	நஅ	யணையிரிம்	யணையாயிம்
சுக	உநு	மார்க்களா	மார்களா
நெ	ந௦	வேமக்	மேவக்
க௦க	ச	என்கின்றார்- நீ என்	என் என்கின்றார் - நீ

